Frauke Scheunemann

WINSTON

Un motan în misiune secretă

Booklet fiction

Cuprins

Prolog - sau de ce în unele zile ar fi mai bine să nici nu te dai jos din pat
Se deschide o conservă, iar asta nu e singura surpriză urâtă
Întâi sfârșitul. Apoi începutul. Și ce început!
Socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg
Colocatari noi? Mai bine lasă! Sau totuși…
Lumea-i plină de primejdii, dar și de aventuri palpitante! Cel puțin asta cred eu
Despre oameni și dobitoace. Și despre dobitoace umane
Acest loc ciudat numit școală. Sau: cum mi-am petrecut juma' de zi într-o geantă de umăr
Uneori, o zi îți schimbă întreaga viață. Și nici nu-ți dai seama de asta din prima
Există lucruri imposibile. Sau nu…?
Viața în pielea unei fete. Orice lucru e dificil la început…
În cușca leului. Pardon, la școala Kirei!
La început motan, apoi om și după aceea agent. Ce urmează? Apropo: Odette are parte de o surpriză
Primele încercări detectivistice. De ce nu se poate trăi și fără matematică?!
Am prieteni curajoși. Apropo: Rusia este o țară îndepărtată
Aparent, cele mai bune prietene
Parcă nici dracu' nu-i așa de negru. Se urzește un plan
La urma urmelor, de ce nu-și ling oamenii urechile?
Țigări, capre și chinezi. Plus o reclamă bună
Un plan care devine realitate. De fapt, o idee excelentă. De fapt…?
Ce legătură să fie între infractori și șireturi?! Uneori, legătura poate fi mai strânsă decât ai crede
Dacă vrei să prinzi șoareci, ai nevoie de slănină. Dar cu oamenii trebuie să procedezi altfel
Înapoi, la cauza primă. Sau de ce e bine să ai un profesor de fizică acasă

Prietenilor adevărați poți să le povestești totul. Greșit: nu doar că poți, ba chiar trebuie!
Situațiile speciale cer măsuri speciale. Iar asta e o regulă valabilă și pentru motani!
Un experiment. Și-un legământ: cei mai buni prieteni, pe vecie!
Totul e la fel ca la început. Sau nu tocmai…?
Mulțumiri

FRAUKE SCHEUNEMANN

SERIA WINSTON 1
UN MOTAN ÎN MISIUNE SECRETĂ

Traducere din limba germană de Adela Motoc

Titlul original al ediției germane: *Winston – Ein Kater in geheimer Mission*, 2013

Editura Booklet, 2016

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

Domnului Beck

Prolog – sau de ce în unele zile ar fi mai bine să nici nu te dai jos din pat

— Hai, ce mai stai?

Leonie mă privește zâmbind. Numai că nu e un zâmbet de încurajare, atâta lucru pricep și eu. Mai degrabă pare cam… batjocoritor. Mă rog, aduce mai mult a rânjet.

— Nu cumva n-ai curaj?

Îmi simt gâtul uscat și-mi vine să înghit în sec.

— Sigur că am curaj. Adică mă gândesc că aș avea curaj, dar…

— Ce dar?

Acum nu doar Leonie rânjește, ci și Emilia, Ruth și Helene par să se distreze pe cinste.

— Păi vreau să spun că ar fi de-a dreptul o nebunie să dau târcoale printr-un magazin care e supravegheat de vreo patru camere de luat vederi și să șterpelesc de-acolo un tricou. Problemele cu legea ar fi de neevitat.

Leonie face ochii mari de uimire și repetă:

— Problemele cu legea ar fi de neevitat? Ce aiureli tot îndrugi?

Se întoarce pe călcâie și, pur și simplu, nu-mi mai dă niciun pic de atenție. Celelalte trei se iau după ea.

La naiba! Așa nu merge. De fapt, eu nu știu prea multe despre ce înseamnă într-adevăr să fii om, cu atât mai puțin fată. Credeam că e mult mai simplu.

***

Așa se întâmplă întotdeauna, ești mai deștept după ce totul s-a încheiat; dar dacă cineva mi-ar fi spus mai înainte ce pline de toane sunt noile mele colege de școală, în vecii vecilor nu mi-aș fi dorit să fac schimb cu Kira. Aș fi preferat să fi rămas superbul, inteligentul și poate puțin cam prea răsfățatul motan de companie care am fost până la furtuna aia blestemată. Aș mai sta și acum întins pe canapeaua mea confortabilă din Hochallee, iar colegul meu de apartament, profesorul Werner Hagedorn, mi-ar citi ceva despre fizica cuantică. Sau despre pisica lui

Schrödinger[1] și cum se poate câștiga Premiul Nobel cu ajutorul ei. Pentru așa o ispravă pleci în călătorie la Stockholm, primești o grămadă de bani și faci cunoștință cu regele Suediei. Iar asta, iarăși, este o dovadă că noi, pisicile, suntem niște animale domestice foarte importante. Dar ce zic eu? Cele mai importante dintre toate câte există pe lume! Și, în loc să stau tolănit pe canapeaua mea, eu sunt aici și – sfântă sardină în ulei! – uite și tu ce megaîncurcătură! Iar acum trebuie să vă prezint totul așa cum s-a întâmplat, ca să mă puteți urmări. S-o luăm, deci, de la început, de la primul capitol al incredibilei mele povești…

Se deschide o conservă, iar asta nu e singura surpriză urâtă

La naiba, ce mai e și asta? Miroase ciudat și arată încă și mai ciudat… Dar e în castronelul meu! Prin urmare, presupun că trebuie s-o mănânc. Ah, pe sfânta mea tăviță cu nisip! Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc. Și încă una mare. O să lămuresc eu totul imediat! Asta pentru că eu, distinsul motan de companie Winston Churchill, nu voi mânca în niciun caz ceva ce nu gâdilă nobilele mele papile gustative. Ba mai mult, ceva ce eu n-am comandat!

Prost dispus, ies în grabă din bucătărie s-o caut pe Olga. Ea este menajera noastră, prin urmare e, cu siguranță, răspunzătoare de dezastrul din castronelul meu. De regulă, Olga ne gătește mie și profesorului în mod absolut fenomenal, dar astăzi e clar că a dat-o în bară.

O să protestez. Asta, dacă o găsesc pe Olga, fiindcă, momentan, nici urmă de ea. Nu e nici în camera de zi, nici în sufragerie și nici în birou: asta nu se poate! Ciudat. Mă postez în mijlocul lungului nostru hol și privesc când într-o parte, când în cealaltă. În casă e liniște deplină. Dacă ea ar fi pe undeva, ar trebui totuși s-o aud. În calitatea mea de motan, am auzul foarte fin.

Ah! Din dormitor răzbate un foșnet. Mă reped imediat spre celălalt capăt al holului și mă strecor prin ușa întredeschisă. Olga stă cu spatele la mine, în fața dulapului de haine, și sortează rufe. Tocmai voiam să mă arunc cu tot elanul la picioarele ei, când mă văd nevoit să pun frână: astea nu-s picioarele Olgăi! În fața mea se află o femeie complet necunoscută. *Miau!* Cine e individa?

Femeia străină se întoarce spre mine și mă privește uluită. Este, în mod evident, la fel de surprinsă ca mine. Se apleacă și vrea să mă mângâie pe cap. Mă repliez. Din principiu, eu nu mă alint pe lângă străini.

— Hei, dar tu cine ești? se interesează ea.

Vocea ei are același timbru ca a Olgăi. Uimitor! Și chiar seamănă cu ea: siluetă suplă, păr blond, lung, strâns în coadă. E, poate, ceva mai tânără, dar nu sunt

așa de sigur de treaba asta. Nu prea mă pricep să apreciez vârsta oamenilor. Când au încetat să mai fie copii și au ajuns la dimensiunile definitive, mi se pare că toți arată cam la fel.

Fac încă un pas către ea și o măsor din priviri. Îmi zâmbește cu prietenie, ca și cum ar aștepta un răspuns de la mine. Mda, cine sunt eu? Dacă aș putea vorbi, firește că m-aș prezenta doamnei după toate regulile politeții. Și i-aș povesti că mă numesc Winston Churchill, dar că toată lumea îmi spune simplu Winston. Că locuiesc de ceva vreme la profesorul Werner Hagedorn, pe aristocratica stradă Hochallee 106a din Hamburg. Că cel mai mult îmi place să stau pe confortabila canapea din camera de zi sau pe covorul pufos din fața șemineului. Că mâncarea mea preferată este ficatul de pasăre proaspăt gătit, cu puțin pătrunjel. Și că sunt un veritabil motan de casă, iar asta înseamnă că nu ies niciodată pe-afară. Când mă uit pe geam la pisicile alea ciufulite din curte, mă trec toți fiorii gândindu-mă cât de neprietenoasă pare lumea de afară.

Dacă aș putea vorbi, poate că i-aș povesti străinei toate lucrurile astea despre mine. Sau măcar o parte din ele. Dar nu pot să vorbesc și, de aceea, pur și simplu nu spun nimic. Dar, de fapt, nici nu contează; altă întrebare mă macină pe mine: cine e femeia? Și ce caută ea aici?

Mă postez în fața ei, scot un mieunat și-mi agit coada într-o parte și-n alta. Ea întinde din nou mâna și mă scarpină ușor după urechi. Nu mă împotrivesc, ba chiar încerc o senzație plăcută. Totuși, mă întreb: voi, oamenii, chiar nu puteți să vă prezentați ca lumea? Nu mângâi, așa, o pisică pe care n-o știi, căreia încă nu i-ai fost prezentat. Cei mai mulți oameni habar n-au, pur și simplu, să se poarte.

Ușa dormitorului se deschide și intră Olga. Fug spre ea și o salut furtunos, frecându-mi capul de picioarele ei și mieunând cu nădejde.

— Bună, Winston, mă salută Olga zâmbind, ți-a fost dor de mine? Am fost doar puțin pe afară. Văd că ai și făcut cunoștință cu Ana.

— Desigur, ne împrieteneam, răspunde străina, care în mod evident se numește Ana. Nu-i așa? Ei, știam eu!

— Ah, foarte bine! zâmbește Olga. Știi, Winston, eu chiar speram că te vei împrieteni cu Ana. Doar e sora mea.

La naiba! Sora Olgăi! Așa se explică asemănarea. Dacă n-aș avea atâta păr pe față, s-ar vedea că mă holbez surprins. Dar așa, nu-mi rămâne decât să miaun stins.

— Winston este pisica profesorului Hagedorn, îi explică Olga surorii ei. Prin urmare, trebuie să ai grijă nu numai de domnul profesor, ci și de motanul lui.

Ana aprobă din cap:

— Profesorul deja mi-a explicat. I-am dat imediat să mănânce lui Winston.

Aha! Ea era! Pufnesc zgomotos, dar Ana și Olga nu observă, ci continuă să stea de vorbă vesele:

— I-ai și dat ceva de mâncare? Ce?

— Păi am cumpărat mâncare pentru pisici. Tocmai luasem niște detergent. Aveau în ofertă un carton întreg de conserve pentru pisici. L-am pus imediat în coș.

— Conserve? Pentru Winston?

Olga începe să râdă.

Mă rog, ce-o fi de râs aici? Și ce înseamnă mai exact „conserve pentru pisici”?

— Da, bineînțeles. De ce nu? Am citit ce conțin și mi s-au părut foarte apetisante. Carne de curcan cu orez.

Olga nu se oprește din râs; eu sunt buimăcit. Ce am văzut eu în castronelul meu numai carne de curcan cu orez nu era. Părea mai degrabă pământ umed de flori, ca acela pe care-l aduce Olga în balcon primăvara, când mută afară plantele de apartament.

— Nu cred ca Winston al nostru să mănânce conserve. E prea răsfățat. Eu pregătesc întotdeauna ceva proaspăt. Pentru motan și pentru profesor. Ține minte asta!

Întâi de toate: Olga are dreptate. Apoi: de ce să rețină Ana așa ceva? Nu înțeleg. Esențial e însă faptul că Olga știe ce ne place nouă, lui Werner și mie.

— Bine, notez imediat. Să sperăm că n-o să greșesc nimic când nu vei mai fi aici, oftează Ana.

— Nu-ți face griji, o să te descurci. Săptămâna viitoare pot să-ți mai arăt câte ceva. Și apoi, poți să mă suni oricând, dacă ai întrebări.

Ia stai așa! Ce înseamnă asta: „când nu vei mai fi aici”? Cred că n-am auzit bine! Olga aparține casei noastre din Hochallee 106a la fel de mult ca Werner, ca scândura mea de ascuțit ghearele, înaltă de doi metri, învelită în catifea, și ca biblioteca noastră cu multe cărți. Și, bineînțeles, ca mine. Și apoi, nu se poate Hochallee 106a fără Olga. Nici nu mai iau în calcul partea cu carnea de curcan cu orez.

Dar, într-adevăr, Ana asta scoate din buzunarul pantalonilor un carnețel și un creion și începe să mâzgălească ceva. De aici ar trebui să trag concluzia că Olga chiar are de gând să ne părăsească? Mă încearcă o senzație extrem de neplăcută, o apăsare vagă, dar persistentă, în burta mea de motan. Bine măcar că e încă goală; altminteri, probabil că senzația asta ar fi devenit chiar dureroasă. „Când nu vei mai fi aici” – ei bine, cu cât mă gândesc mai mult la această propoziție, cu atât mai tare îmi bate inima. Nu-mi place deloc când în viața mea se schimbă ceva la care țin. Ba aș spune chiar că urăsc asta!

Clic, clic – se aude cum se învârte o cheie în broasca ușii de la intrare. Werner! El va pune capăt pe loc nebuniei ăsteia! Locuiesc de atâta vreme cu profesorul meu, încât el mă înțelege fără să fie nevoie de cuvinte. Așadar, mă precipit spre ușa de la intrare și nici nu intră bine Werner în hol, că și încep să miaun sfâșietor și să mă tăvălesc pe podea în fața lui.

— Winston, băiatule, ce e cu tine?

Werner își scoate jacheta de catifea și se apleacă spre mine:

— Te doare burta?

Mă mângâie afectuos pe burtică. Apoi se ridică din nou.

— Olga? M-am întors! Cred că Winston nu se simte prea bine.

Profesorul meu! Ce mai, om de calitate, nu glumă!. A văzut numaidecât că am o problemă.

— Un moment! se aude din cealaltă parte a casei. Vin imediat!

Hotărăsc să mai exploatez puțin momentul de compasiune înainte ca Olga să-și facă apariția aici și să spună că prea mă prefac. Așadar, miaun și mai jalnic și, în cele din urmă, rămân lungit pe spate, cu toate cele patru labe întinse. Dacă nici asta nu e imaginea suferinței, atunci…

— Vai, ce e cu motanul?

— Mda, parcă nu-i e prea bine. I-ați dat azi să mănânce?

Olga dă din cap aprobator.

— L-a hrănit Ana. Ce-i drept, cu mâncare pentru pisici. Încă nu m-am uitat dacă Winston s-a atins de castronel. Poate că pur și simplu îi e foame, pentru că nu i-o fi plăcut mâncarea.

— Mâncare pentru pisici? clatină din cap Werner. Așa nu merge, ca tu să gătești pentru Dieter al tău, iar noi aici să trebuiască să ne mulțumim cu fast-food.

„Fast-food”? Nu înțeleg. Dar nici nu contează, e clar vorba despre ceva fără gust. Aluzia la Dieter este însă interesantă… Am senzația că tipul ăsta o să-mi facă probleme. În ultima vreme, numele lui a apărut suspect de frecvent în discuție, însoțit de oftaturile Olgăi. Dieter este, cu siguranță, cineva important pentru ea. Ba încă așa de important, încât, pe viitor, ea ar prefera să gătească pentru el în loc s-o facă pentru Werner și pentru mine. Mai că mi se zbârlește blana!

Olga râde.

— Nicio grijă, îi voi arăta surorii mele ce vă place să mâncați. Pe Dieter, de altfel, o să-l pun mai întâi la dietă, pentru că, în ultima vreme, a cam luat în greutate.

— Nu-i de mirare. Cine-și alege de soție pe cea mai bună bucătăreasă din lume n-are cum să evite câteva kilograme în plus. Știi ceva?

Werner face o pauză de efect.

— Nu, scutură Olga din cap.

— Grozav îl invidiez pe Dieter. Aș pune, fără să stau pe gânduri, cinci kilograme pe mine, dacă, în schimb, te-aș putea păstra aici. Ba chiar zece. Faptul că ne părăsești mi se pare o adevărată catastrofă.

Poftim? Chiar e adevărat? Olga o să plece, iar Werner nu poate s-o împiedice? Asta *chiar că este o catastrofă.* Indiferent cum privești situația. Mă rostogolesc pe o parte și, fără vlagă, las capul pe podea. Simt că amețesc. De supărare sau de prea multă învârteală.

— Vezi, Olga? Winston deja pare distrus. Nici lui nu-i place treaba asta, că trebuie s-o scoatem la capăt fără dumneata.

— Ah, domnule profesor, nu-mi mai spuneți toate astea! Altminteri o să mă simt îngrozitor. Oricum, am și găsit înlocuitoarea perfectă. Ca nouă menajeră, sora mea, Ana, sigur se va ocupa cu și mai multă grijă de dumneavoastră decât am făcut-o eu până acum. La urma urmelor, Ana este mamă. Are multă experiență în îngrijirea altora.

Ei, și? Asta chiar că nu pricep. Ce are a face faptul că e mamă cu îngrijitul? De propria mea mamă abia de-mi amintesc. În cazul în care a avut grijă de mine, n-a făcut-o prea mult timp – la urma urmelor, eu eram încă mic când Werner m-a luat de la un crescător de pisici. De atunci, el are grijă de mine, împreună cu Olga, iar lucrurile merg așa de bine, încât n-am de ce să mă plâng.

— Ah, sora dumitale are un copil?

Werner pare mirat.

Olga aprobă din cap:

— O fată de doisprezece ani. E tare dulce. E foarte bună la școală, mai ales la limbile străine. Când sora mea a venit cu Kira, acum patru ani, în Germania, fata nu știa nemțește nicio boabă, iar acum, dacă o auziți, nici n-ați crede că nu s-a născut aici.

Hei!? Cum să crezi ceva numai din auzite? Nu înțeleg. Poți să afli unde s-a născut un om când îl auzi vorbind? Pe-asta n-am știut-o.

Olga zâmbește.

— Kira sigur o să se bucure să o însoțească pe mama ei aici; se va juca și cu Winston. Atunci nici motanul nu se va mai plictisi.

Alo! Dar nu mă plictisesc deloc. De unde i-a venit Olgăi o idee așa de bizară? Îmi place viața mea exact așa cum este acum. Nu vreau nicio schimbare. Și

tocmai de-aia n-aș vrea să vină în vizită niciun copil să se joace cu mine. Dimpotrivă: *urăsc* copiii! Sunt zgomotoși și prost-crescuți și, până acum, toți cei pe care i-am întâlnit au ajuns să mă enerveze la un moment dat. De pildă, m-au tras de mustățile mele lungi. Sau chiar au încercat să mi le taie.

Fratele lui Werner are trei mucoși incredibil de prost-crescuți: două fete gemene și un băiat ceva mai mare. Ăștia trei mă chinuie de fiecare dată când vin în vizită în Hochallee. De Crăciun, de Paște, la toate sărbătorile petrecute în familie, copiilor le vin cele mai smintite idei. De exemplu, de Crăciun, au încercat să-mi îndese pe cap o scufie țuguiată, roșie, ca să arăt ca Moșul. Cu lipici! De neînchipuit! Bineînțeles că Werner i-a certat pe cei trei mici teroriști, dar era prea târziu: scufița se lipise atât de tare de părul meu, încât Olga nu a putut s-o scoată decât tăindu-mi din blană cu forfecuța. A fost pur și simplu groaznic!

Eu, Winston Churchill, eram complet desfigurat.

Deci, indiferent ce se va petrece aici și cine o va înlocui pe Olga când se va duce la Dieter al ei, să fie clar: orice, numai fără copii în Hochallee 106a! Sfântă sardină în ulei, *te implor,* fără copii!

Întâi sfârșitul. Apoi începutul. Și ce început!

În caz că *există* un Dumnezeu al pisicilor, e clar că nu m-a auzit. Spun asta pentru că, bineînțeles, problema mea *cu copiii* nu s-a rezolvat. Și nici treaba cu plecarea Olgăi. Ce lovitură năprasnică pentru un motan atât de devotat ca mine!

Astfel, câteva zile mai târziu, Olga stă cu bagajele la ușă, în vreme ce Dieter tropăie nerăbdător pe lângă ea, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul. Îl măsor suspicios din priviri.

Lungile seri petrecute în fața televizorului împreună cu Werner m-au învățat că oamenilor le place grozav să-și caute perechea. Așa, de pildă, un bărbat se îndrăgostește de o femeie și fac o pereche și rămân să trăiască împreună. Asta, cel puțin, își doresc cei mai mulți dintre oameni. Multe din filmele pe care le-am văzut împreună cu Werner tratează problemele care apar atunci când iubirea o dă în bară. Atunci lucrurile se cam complică, drept care eu m-am tot gândit că oamenii n-ar mai fi atât de stresați dacă povestea asta cu iubirea n-ar exista deloc. Werner, de pildă, n-are nicio bătaie de cap cu așa ceva. Asta numai și numai datorită faptului că el nu locuiește în Hochallee cu o femeie, ci cu mine. Pur și simplu, un bărbat o duce mai bine cu un pisoi decât cu o femeie. Probabil că și Olga o să-și dea seama de treaba asta, când va da toată ziua nas în nas cu Dieter.

Bărbatul visurilor ei se va transforma foarte repede într-un coșmar. Și atunci ea își va dori să fi rămas aici și să se fi ocupat de mine și de Werner, nu de Dieter. Pe noi nu e așa de ușor să ne părăsești!

Olga bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate o legătură de chei.

— Astea sunt cheile apartamentului dumneavoastră.

Werner dă din cap. Nu mai zâmbește deloc, ci pare tot atât de trist cum mă simt și eu acum. După ce ai fost ani la rând animal de companie, ajungi să citești destul de bine fețele oamenilor. În orice caz, eu știu de cele mai multe ori dintr-o singură privire în ce toane e Werner. Asta poate fi, practic, de mare folos, atunci

când am făcut vreo boacănă să zicem. Doar o privire spre figura lui și îmi dau imediat seama dacă Werner chiar e supărat sau, de fapt, se amuză pe seama mea. Și atunci ori îmi iau repede tălpășița din fața lui, ori mă pisicesc pe lângă el, după caz.

— Mda, înseamnă că acum ne luăm la revedere, nu?

Werner pune întrebarea asta de parcă ar mai spera ca Olga să se răzgândească în ultimul moment.

— Așa e, spune Olga și o ia de-a lungul holului; apoi strigă: Ana, a venit Dieter și vrem să plecăm!

— O clipă! se aude din bucătărie. Vin imediat.

Nu trece o secundă și Ana apare. Îi adulmec pantalonii. Pare că tocmai a gătit ceva. Miroase înnebunitor. Ce ciudat, nu poartă șorț. Olga n-a gătit niciodată fără șorț. Dar e clar că se poate și așa. Interesant.

Olga pipăie nervos legătura de chei și i-o întinde Anei.

— Uite, draga mea! Ai mare grijă de ele! Și, bineînțeles, nu numai de ele, ci și de domnul profesor. Nu uita de Winston!

Ana ia cheile cu o mână, iar pe cealaltă o ridică în aer.

— Jur!

Acum râd cu toții și atmosfera mizerabilă care amenința să cuprindă ca o ceață tot apartamentul este alungată de râsete. La despărțire, Olga îi strânge mâna lui Werner. Acesta ezită puțin, apoi o trage spre el și o îmbrățișează scurt.

— Olga, îți doresc toate cele bune! O să-ți simt lipsa.

Miau… și eu! Dar cum să spun asta dacă nu pot să vorbesc? Mă decid pentru o săritură iute de pe podea pe comoda de sub panoul cu chei și de acolo spre brațele Olgăi. Faptele să vorbească! Într-o clipă aterizez în siguranță la pieptul ei.

— Oh, hopa! Atac frontal! comentează Olga senzaționala mea săritură și mă scarpină ușor pe după urechi. Cred că Winston vrea să meargă cu noi!

— Nu, nu, rămâne aici! strigă Werner. Nu puteți s-o ștergeți acum cu toții!

— La drept vorbind, nici mie nu mi-ar pica bine, adaugă Dieter. Am o ușoară alergie la pisici. N-ar fi prea bine nici pentru mine, nici pentru Winston.

Nu se poate! Olga și-a ales un bărbat care nu suportă pisicile!? Nu poate fi adevărat! Ce gusturi proaste are în materie de bărbați! Jignit de moarte, sar din brațele ei și dispar în bucătărie. Rămân acolo până ce Olga și Dieter părăsesc apartamentul.

***

Noaptea, când mă cuibăresc în coșulețul meu ca să mă culc, mă simt deja, slavă Domnului, un pic mai bine. Ana a pregătit pentru mine ceva delicios – ficat de pui cu orez adevărat. Apoi a făcut curat în bucătărie, fluierând veselă, exact așa cum făcea și Olga mereu. Poate că nici n-o să fie schimbări așa de mari în viața mea de motan. Cu gândul ăsta, mă fac mulțumit covrig, adorm și încep să visez frumos. În vis îmi apar o mâncărică de ficat de pasăre și un locșor curat și încălzit de-o rază de soare, pe pervazul ferestrei.

Țâââr! Țâââr! Țâââr! În vis, Werner m-a așezat pe măsuța de lângă telefon când acesta a început să sune mai întâi ezitant, apoi destul de insistent. Miau! Asta îmi tulbură frumosul meu vis! Werner, răspunde odată la telefon! Dar Werner nu reacționează. Pur și simplu lasă telefonul să sune. Nu se poate! Nu-și dă seama că zgomotul e enervant? Țâăr! Țâăr! Werner, ce faci, omule? Hai! Eu nu pot să ridic receptorul cu lăbuțele.

Dar Werner nu răspunde la telefon și, cu cât acesta sună mai mult, cu atât încep să înțeleg că zgomotul nu vine din visul meu, ci de altundeva. Și nu este telefonul, ci soneria de la ușă, la care cineva sună cu disperare. Asta chiar în miezul nopții. Așa ceva e de neconceput!

Mă ridic, obosit, cu greu. Cine dracu' e? Uite că Werner trece împleticindu-se, pe jumătate adormit, pe lângă mine.

— Ce se întâmplă aici, Winston? mă întreabă el.

Dar nu pot să-i răspund la întrebare. La trei noaptea! E cam târziu pentru vizite! Cască și aruncă o privire

prin vizorul ușii. Pe acolo poți vedea cine e afară.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă involuntar Werner.

Este evident că vizita e extrem de surprinzătoare. Werner îndepărtează lanțul care blochează din interior ușa casei noastre. Apoi o întredeschide. În fața lui stă Ana. Și o copilă foarte subțire, cu privirea tristă.

Socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg

Ana are ochii umflați rău și, oricum, arată cu totul diferit față de acum câteva ore. Fetei pare să-i fie frig; în orice caz, tremură ușor. Sau poate că-i e frică? Și dacă da, de ce? Doar nu de mine și de Werner. În halatul lui de baie cu dungi, Werner sigur nu pare prea periculos; cât despre mine – eu sunt doar o pisică. La urma urmelor, nici măcar ștrengarii ăia prost-crescuți ai fratelui lui Werner nu se tem de mine. Iar ei sunt clar mai mici ca fata asta.

— Bună seara! Nu voiam să intru așa, de-a dreptul, de-aia am sunat la ușă.

Vocea Anei sună nesigur. Fata de lângă ea nu scoate o vorbă. Ea să fie Kira? Sigur e ea. Seamănă cu Ana: același păr blond, aceiași ochi mari.

Werner n-a apucat încă să spună nimic. Probabil i-a pierit glasul; acum însă și-l drege:

— Bună, Ana! Ce surpriză! S-a întâmplat ceva?

Ana dă din cap.

— Eu… Ăăă… începe ea cu vocea stinsă. Da, s-a întâmplat ceva. Am mari necazuri cu prietenul meu și n-am știut încotro s-o apuc. Kira și cu mine n-am mai putut rămâne acasă. A fost… A fost o problemă.

— Oh…

Werner nu spune pentru moment nimic, dar deschide larg ușa. Ana și Kira intră în casă. Abia acum observ că Ana are o geantă destul de mare.

— Ai putea dormi împreună cu fata dumitale în camera de oaspeți. Mai vorbim când ne-om trezi, propune Werner.

Ana încuviințează din cap. Kira tot nu scoate niciun cuvânt. Trec amândouă prin hol, spre camera de oaspeți. Chiar înainte să intre pe ușă, Ana se mai întoarce o dată.

— Mulțumesc, domnule profesor!

— Ah, pentru nimic. Încearcă să dormi! Voi face și eu același lucru.

Spunând asta, Werner o ia și el spre pat. Eu mă rostogolesc spre coșulețul meu. Ce noapte palpitantă!

Nu cred că o să mai pot adormi la loc.

Și chiar nu pot. Mă răsucesc în toate felurile și încerc să mă gândesc la ceva frumos. De pildă, la o lasagna mare cu sardine. Degeaba. E drept că sunt obosit, dar prea îmi trec multe prin cap. Ce probleme poate avea Ana ca, în toiul nopții, să-și ia fata de mână și să apară la ușa noastră? Trebuie să se fi întâmplat ceva teribil. Nu pot să scap de sentimentul că de acum încolo în Hochallee 106a totul devine din ce în ce mai incitant.

Werner este, mai degrabă, un reprezentant liniștit al speciei umane. Peste zi este mai tot timpul la universitate și face cercetări: studiază particule care sunt atât de mici, încât nu pot fi văzute cu ochiul liber. Li se spune atomi. Nici Werner nu poate să vadă atomii, și totuși știe că ei există. La fel e și sora lui. Ea este pastor și crede și ea în ceva invizibil. Trăsniți mai sunt oamenii ăștia! Eu cred doar în ficatul de pasăre cu pătrunjel. Pe care, evident, *pot* să îl văd.

Nu, nimic n-ajută. Pur și simplu nu pot să adorm. Pe deasupra, începe să mi se facă foame din pricina nesomnului. Iau hotărârea să arunc o privire în castronelul meu. Poate s-o fi petrecut vreo minune și a apărut ceva apetisant în el.

Când ajung la bucătărie, aud un zgomot ciudat. Vine din camera de oaspeți. Mă furișez în direcția aceea. Cu cât mă apropii tiptil, cu atât îmi este mai clar că zgomotul auzit este un plânset. Împing ușa cu botul. Nu e închisă de tot și pot s-o deschid. Mă strecor încet în cameră.

Pe o latură a patului dublu văd o siluetă. Am nevoie de o clipă până să-mi dau seama cine e: nu este Ana, ci Kira. Iar ea, într-adevăr, plânge. Bun, este un copil care, cu siguranță, va ajunge să mă enerveze cândva, dar acum îmi pare rău că plânge. Mă strecor spre ea, sar pe partea patului unde e așezată și încep să-i ling mâinile. În mod normal, săritul în pat este strict interzis în această casă, dar am decis că asta e o situație de urgență. În plus, sforăitul ușor ce vine din cealaltă parte a patului trădează faptul că Ana doarme buștean. Ceea ce înseamnă că n-o să mă certe.

— Ah, mă gâdilă!

Kira, care până mai adineauri plângea, acum chicotește. Apoi întinde mâinile și mă mângâie.

Încep ca la o comandă să torc. Dacă am învățat ceva despre comunicarea cu omul, asta e că el are nevoie de asigurări. Este cel mai bun mod de a-ți educa omul. Prin urmare, dacă el face ceva pe placul pisicii, un sfat bun este ca ea să-l laude. Iar pentru om torsul este semnul laudei – în orice caz, celor mai mulți dintre ei le produce bucurie. Așadar, torc, iar figura ține și, treptat, până și ultimele suspine ale Kirei se sting cu totul, și ea mă ia în brațe.

— Ești așa de dulce! Mama mi-a povestit de tine!

Kira nu seamănă deloc la vorbă cu Olga sau cu Ana. Ea nu graseiază și tot ce spune sună parcă puțin mai moale. Vorbește mai degrabă ca Werner, însă cu voce de copil. Dar cum pot oamenii să recunoască numai după vorbă de unde e cineva? Înainte să pot reflecta mai mult la lucrul ăsta, Kira începe să mă scarpine delicat după urechi. Mă întind cât sunt de lung, apoi mă întorc pe spate pentru ca acum Kira să mă poată mângâia și pe burtă. Splendid!

— Îți place, nu-i așa?

Ce mi-ar plăcea să strig „Da!”, dar cum asta nu se poate, torc, pur și simplu, și mai sonor. Kira își apropie fața de mine, apoi o îngroapă în blana mea. Un timp, stă așa ghemuită, aplecată asupra mea, înainte de a se îndrepta din nou.

— Asta îmi face bine. Știi, am avut o zi de groază. Mda, de fapt, o noapte de groază.

Mă rostogolesc din poala ei și mă așez pe pat, în fața ei. Pare să urmeze o poveste foarte captivantă. Poate Kira o s-o spună, dacă eu o s-o privesc țintă, cât de atent pot. Îmi ciulesc urechiușele și fac cea mai inteligentă și interesată fețișoară de pisică în speranța că, în ciuda întunericului, Kira va observa asta.

— N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întâmplat! Nici mie nu-mi vine să cred. Dacă vrei, îți povestesc.

Bingo, a observat că vreau să aud povestea. Clar, fata se pricepe la pisici. Pun capul în poala ei și ascult încordat.

— Păi s-a întâmplat cam așa: mă pregăteam de culcare, când Vadim s-a întors acasă. Vadim este

prietenul mamei mele. Stăm împreună de vreun an. Adesea este foarte drăguț, dar uneori o ia complet razna. Iar azi a fost unul dintre momentele alea. Mi-am dat seama de cum a intrat pe ușă – era încordat ca un arc. Mama i-a vorbit de noul ei job, dar pe el nu l-a interesat absolut deloc. Era furios pentru că se certase cu un prieten. Furios de-a binelea! M-am vârât repede în pat, pentru că nu e bine să fii prin preajma lui când e furios. A început să se certe cu mama. Urla la ea. Mi-am tras pătura peste cap, dar chiar și așa n-am ratat nimic.

Eu unul nu pot să-i sufăr pe oamenii care urlă ca nebunii. Am un auz excelent. Chiar nu e necesar să vorbești tare când vrei să-mi transmiți ceva. Din fericire, n-am avut de-a face cu niciun individ care să se poarte în halul ăsta. Werner spune mereu că, atunci când studenții sunt prea gălăgioși, trebuie să vorbești tu însuți mai încet. Atunci, ei încep să te asculte. Are dreptate – când șoptește, eu aud parcă și mai bine.

— Apoi, la un moment dat, s-a auzit soneria de la ușa apartamentului. Și n-a fost doar un țârâit, ci suna prelung.

Hmm, ce să spun? Sună foarte cunoscut.

— Dar Vadim n-a deschis și nici mama, pentru că Vadim i-a interzis s-o facă. Și e mai bine să faci cum zice Vadim, mai ales când e cu capsa pusă.

Brrr! Pare o companie foarte antipatică. Mi se zbârlește blana de pe spinare. Să urli întruna și să mai și dai ordine, asta chiar că nu-i în regulă. În calitatea mea de motan, aș fi foarte deranjat de o asemenea purtare. Dacă aș fi fost câine, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Câinilor le place ca oamenii să le dea comenzi. Dar pisicilor – niciodată! Torc ceva mai tare, pentru a o asigura pe Kira că sunt cu totul de partea ei. Nu cumva să-și închipuie că aș putea fi de acord cu o purtare ca a lui Vadim… Ea îmi zâmbește și continuă să mă mângâie.

— În cele din urmă, soneria s-a oprit și cineva a început să bubuie în ușă, strigând: „Deschideți! Poliția!”. M-am speriat de moarte. Poți să-ți închipui?! Poliția! În toiul nopții!

Sincer, trebuie să mărturisesc că eu nu știu exact ce e de fapt poliția. Mă rog, știu că atunci când poliția apare pe neașteptate și cu tam-tam, se lasă cu necaz mare. Cel puțin așa am văzut la televizor. Dar în viața adevărată n-am avut niciodată de-a face cu poliția. Asta se explică mai ales prin faptul că eu părăsesc apartamentul lui Werner doar când trebuie să merg la veterinar. Iar un cabinet medical nu pare să fie tocmai locul în care te întâlnești cu poliția. În orice caz, la televizor n-am văzut niciodată ca un polițist să stea de vorbă cu un medic veterinar. Eu m-am întrebat adesea dacă între viața de la televizor și cea reală există mari asemănări. Dar ca să aflu asta, ar trebui să ies pe-afară. Iar mie nici prin cap nu-mi trece așa ceva!

— Da, și dintr-odată s-a auzit un pocnet puternic. Probabil că atunci polițiștii au pătruns cumva în apartament. Pesemne au spart ușa. Vadim sigur nu le-a deschis-o de bunăvoie. S-a iscat gălăgie mare pe hol și, la puțin timp după asta, ușa dormitorului meu s-a deschis brusc. Mama m-a tras din pat și a spus că trebuie să mă îmbrac repede. Se pare că polițiștii au sfătuit-o să plece cu mine de acasă. Căutau ceva și erau de părere că ar fi mai bine dacă am pleca. Așa că mama a împachetat câteva lucruri pentru noi. Restul îl știi.

Kira cască:

— Știi, Winston, chiar dacă tot ce s-a întâmplat a fost groaznic, eu chiar sunt fericită că am plecat. Și cred că mama nu se va mai întoarce la Vadim. S-au certat de prea multe ori.

Ce mai poveste! Numai ascultând-o, și inima-mi bate mai tare, mai să-mi iasă din piept. Dar dacă încerc să-mi imaginez cum că ar trebui să plec noaptea de aici spre o locuință complet străină, mă apucă o frică nebună, asta trebuie s-o spun cinstit. Însă unei fete delicate cum e Kira lucrul ăsta îi este infinit mai greu. Mă trec toți fiorii. Eu sper din tot sufletul ca Ana și Kira să-și fi adus la noi în Hochallee doar geanta aceea mare, nu și problemele lor cu poliția. În orice caz, ar trebui să avem grijă ca acest Vadim să nu apară prea curând și la ușa *noastră.*

Oricât de rău îmi pare, cred că ar fi mai înțelept ca Ana și Kira să dispară de aici curând. Cel mai bine ar fi chiar mâine, după micul dejun. Nu țin câtuși de puțin să fac cunoștință cu un tip atât de antipatic ca Vadim. Dar cum să-l fac pe Werner să înțeleagă? Mă hotărăsc să mă gândesc la asta mai târziu. Acum, în chip cu totul surprinzător, mă simt brusc foarte obosit. Și pentru că drumul până la coșulețul meu mi se pare prea lung, mă fac pur și simplu covrig la picioarele Kirei și adorm. La urma urmelor, și mâine e o zi.

Colocatari noi? Mai bine lasă! Sau totuși…

Cine s-ar fi gândit că este atât de plăcut să dormi în pat cu un om? Cu Werner n-am încercat niciodată. Oricum, dormitorul lui este teritoriu interzis pentru mine. Dar aici, atât de aproape de Kira, mă simt chiar bine. Respiră ritmic și, spre deosebire de mama ei, Kira nu sforăie.

Am dormit zdravăn, dar acum lumina zorilor pătrunde prin fereastra camerei, anunțând o nouă zi. Mă strecor prudent, ca să n-o trezesc pe Kira, până la capul patului, și o privesc. Pare liniștită și destinsă. Ce frumos! Îmi apropii fața de cea a Kirei, mă mai foiesc un pic pe sub pătură și închid iar ochii. E poziția perfectă pentru a mai trage un pui de somn înainte de micul dejun.

Tocmai ațipisem la loc, când pătura e smulsă brusc de pe mine și un aer rece mă aduce la realitate. Ei, ce înseamnă asta? Deschid prudent un ochi, doar ca să-l închid la loc. Deasupra patului se leagănă o lustră, care-mi aruncă-n față o lumină dezgustător de puternică. Bun, cineva vrea să ne scoată cu forța din pat. Vreau doar să știu cine și de ce.

— Kira, trezește-te! Trebuie să te scoli! Altfel, întârzii la școală.

Ana e lângă noi și e îngrozitor de trează.

Kira se ridică în capul oaselor.

— Of, mamă, sunt moartă de oboseală.

— Da, știu. Îmi pare rău, dar ca să ajungi din Hochallee până la tine la școală sigur îți ia vreo oră. Dacă vrei să fii acolo la opt, trebuie să pleci imediat.

Brrr, eu nu știu exact ce-i aia ora opt. Dar este, cu siguranță, o oră la care, în mod normal, Werner e încă în pat. Sau când tocmai își bea prima cafea. Noi doi ne începem ziua relaxați. Dar se pare că așa ceva este imposibil când mergi la școală. Asta înseamnă că toți copiii trebuie să ajungă în același timp acolo? Și dacă da, cine a avut ideea asta cretină? Ar fi mult mai confortabil ca fiecare să vină când are chef!

Bine că Ana și Kira au dormit aici doar în mod excepțional! Pe bune, n-aș avea chef să fiu trezit în

fiecare dimineață atât de devreme!

***

— Oare ce veți crede despre mine?! Mă simt așa de prost!

Ana și Werner șed pe canapeaua cea mare din camera de zi, iar eu stau pe pervaz. De un sfert de oră, Ana vorbește continuu și-i povestește lui Werner aceeași istorie pe care eu am auzit-o azi-noapte de la Kira. Sare doar peste episodul cu poliția. În schimb, susține că idiotul de Vadim le-a dat la propriu afară pe ușă pe ea și pe Kira. Ciudat… de ce n-ar trebui Werner să știe nimic despre poliție?

Când vorbește, Ana gesticulează atât de violent, încât din când în când trebuie să mă feresc ca să nu primesc una peste față. Ei bine, asta o deosebește categoric de sora ei: în vreme ce Olga era mai mereu calmă, Ana pare să debordeze de energie – de fapt, se agită tot timpul. Pentru cineva ca mine, care preferă să-și petreacă toată ziua tolănit pe canapea, ăsta e un lucru greu de înțeles. La ce bun atâta stres?!

În orice caz, trebuie să recunosc și eu că noaptea trecută a fost zbuciumată, așa încât Ana are tot dreptul să fie agitată. Kira era încă speriată când a plecat la școală. Eu și acum sunt îngrozit văzând cât de devreme a pornit la drum bietul copil. E suficient să mă gândesc la asta și îmi vine să casc și să mă întind. Când Ana o să termine cu agitația ei, o să mă culc. Un pui de somn înainte de masa de prânz cu siguranță îmi va prii. Și pe urmă, încă unul *după* ce mănânc – și asta va însemna că am avut o zi perfectă.

Bun, ar fi cazul ca Ana să-și termine povestea. La urma urmelor, stă pe *canapeaua mea* și-mi ocupă *locul.* Werner aproape că nici nu-l folosește când suntem numai noi. Așa s-a împământenit obiceiul, ca mai ales eu să stau acolo. Când soarele strălucește pe perne la începutul după-amiezii, nu există în toată casa un loc mai confortabil decât acesta. Sper din tot sufletul că, pe viitor, Ana nu și-l va revendica; la urma urmelor, aici ea vine să muncească, nu să stea pe canapea.

Se aude soneria. La noi, ăsta nu-i un lucru obișnuit peste zi. De fapt, nu prea primim vizite la asemenea ore. Dar nici la miezul nopții. Werner oftează și se ridică de pe canapea.

— Precis e poșta. O clipă, vin imediat.

Are dreptate. Uneori poștărița ne aduce câte un pachețel. Plictisitor. Prefer să rămân pe pervaz și sper că Werner nu se va întoarce, iar locul lui va rămâne liber.

În hol se aud voci. E glasul lui Werner, desigur. Dar cealaltă voce nu e a poștăriței. Ci a Kirei. Hei, s-a și terminat școala? Înseamnă că nu durează mult. Când Werner merge la universitate, dispare întotdeauna preț de câteva ore. N-aș fi crezut că fata se va întoarce chiar înainte de masa de prânz. Nu-i niciun bai, doar să nu-mi ia mâncarea. Nici nu pot să concep ca ea să se atingă de castronelul meu.

Sar de pe pervaz ca s-o salut pe Kira. Felul în care m-a răsfățat azi-noapte nu mi-a displăcut, ba dimpotrivă. Poate mă mai aleg cu o repriză de mângâieri.

Dar înainte ca eu să ajung la ușa holului, Werner și Kira au și intrat în camera de zi. Și imediat ochii mei verzi depistează că ceva nu e în regulă. Ba chiar *deloc în regulă!* Kira stă în fața ușii și pare și mai afectată decât ieri-noapte. Fața ei e udă toată și plină de pete. Este evident că a plâns foarte mult. Ba nu, Kira încă mai plânge. Părul ei lung, pe care azi-dimineață Ana i l-a împletit cu grijă, este încâlcit și ciufulit, iar jeanșii au în genunchi o gaură mare, care înainte categoric nu exista. Simt cum treptat părul din vârful cozii mi se zburlește: e semn neîndoielnic de pericol!

Ana sare de pe canapea.

— Doamne sfinte, Kira! Ce s-a întâmplat?

Plângând, Kira se aruncă în brațele mamei.

— Mami! Mi-a fost așa de frică! Vadim a venit la mine la școală! Voia să știe unde ești acum și, cum nu i-am spus, și-a ieșit din fire.

Kira plânge în hohote, așa încât nici nu mai poate să vorbească. Ana o mângâie pe cap și-i șoptește: „Șșșșt!”. Kira se mai liniștește.

— Urla și spunea că o să aștepte în fața școlii până îi spun unde am dormit azi-noapte.

— Te-a lovit? o întreabă Ana. Arăți îngrozitor!

Kira neagă, dând din cap:

— Nu. Dar bineînțeles că mi-a fost frică să nu-mi facă ceva. De-aia am luat-o la goană și am căzut. Mi-am julit genunchiul, dar în rest n-am nimic.

Werner își drege glasul:

— Îl știi pe Vadim ăsta?

— Da, e prietenul meu, cel de care v-am povestit.

— Trebuie să chemi imediat poliția!

Ana scutură violent din cap:

— Nu! Fără poliție! În niciun caz!

— De ce nu? Este clar că omul ăsta e periculos. Ți-a amenințat fiica.

— Știu, dar dacă vine poliția, va fi și mai rău.

Aha! Va fi și mai rău dacă vine poliția? Pe sfintele oase ale heringilor, atunci mai bine să n-o chemăm! Aici deja e prea mare agitație, cel puțin pentru un motan respectabil cum sunt eu. Werner înclină capul și le cercetează gânditor pe Ana și Kira.

— Bine, e decizia voastră. Dar, orice ar fi, acasă nu vă mai întoarceți. Și nici Kira nu mai poate merge la școala ei. E mult prea periculos.

Ana ridică din umeri:

— Da, probabil că aveți dreptate. Dar ce să facem? Kira trebuie să meargă la ore.

— Hm.

Werner cade pe gânduri. Și când se întâmplă asta, devine, de regulă, monosilabic. Noi, ceilalți, așteptăm cu sufletul la gură să vedem dacă îi vine vreo idee.

Werner mai face o dată „Hm!”, apoi inspiră adânc:

— Kira, spune-mi dacă ești o elevă bună!

Înainte să scoată Kira un cuvânt, Ana începe să mitralieze:

— Da, sigur că da! Kira este o elevă foarte bună. Ia mereu cele mai bune note. Niciodată nu trebuie să-mi fac griji!

Iată un exemplu clar de mândrie maternă. Ana aduce acum cu o crescătoare de pisici care raportează succesele protejatelor ei la concursuri. Știu eu ce spun. Eu însumi mă trag din nobila rasă British Shorthair[2],

cea mai cunoscută rasă britanică din lume. Mă rog, poate doar din Germania – în orice caz, crescătorul meu era foarte mândru de noi. Dar Kira pare destul de jenată de ieșirea laudativă a mamei ei. Privește încurcată în jos și-și frământă mâinile:

— Ah, mami, te rog, lasă astea! Nu-s chiar așa de bună. Doar nu sunt o tocilară!

Werner zâmbește:

— Bineînțeles că nu ești *o tocilară!* Eu voiam doar să știu dacă mergi bine cu școala. Și se pare că da. Grozav! Uite, mi-a venit o idee: nu departe de universitate există un gimnaziu, pe a cărui directoare o cunosc. Îi invit uneori pe elevii ei la prelegerile mele, pentru ca, astfel, copiii să se familiarizeze cu fizica. Așadar, îmi datorează o favoare. Aș putea s-o întreb dacă, pentru un timp, Kira ar putea frecventa cursurile școlii ei, cel puțin până se mai liniștesc apele și acest Vadim vă lasă în pace. În orice caz, este o școală cu pretenții, de-aia v-am întrebat.

Ana își împinge înainte bărbia:

— Pentru fiica mea, o școală cu pretenții mai mari nu va fi o problemă.

Kira oftează, dar nu scoate un cuvânt.

— Minunat! Iată care e propunerea mea: o să locuiți deocamdată aici și Kira va merge la Gimnaziul Wilhelmin. Mă ocup eu de asta.

Werner îi întinde Anei mâna. Ana mai întâi ezită, după care o strânge.

— Mulțumesc. Dar de ce această disponibilitate să ne ajutați?

Werner zâmbește strengărește:

— În primul rând, pentru că sunt un tip educat. În al doilea rând, pentru că n-am locuit niciodată cu o familie. Este o experiență absolut nouă pentru mine și poate că va fi plăcută. În orice caz, am și spațiul necesar, și posibilitatea de a da o mână de ajutor. Atunci, de ce nu?

— În regulă. Sper să ne înțelegem bine!

— Și eu la fel. Bine ați venit, dragi colegi de apartament!

Acum amândoi râd și chiar și Kira își ascunde cu greu un zâmbet. Pare că și ea găsește că e o idee bună.

Ce gândesc *eu* despre asta din nou nu interesează pe niciunul dintre bipezi. Tipic. Chiar dacă și eu locuiesc aici. Și, spre deosebire de Werner, nu găsesc că ne-ar fi lipsit experiența vieții de familie. Totul era minunat așa cum era!

Pe de altă parte, oare mă va mai lăsa Kira încă o dată să dorm în patul ei? N-a fost rău deloc. Până la acea mizerabilă deșteptare matinală. Prin așa ceva nu mai trebuie să trec niciodată! Mă hotărăsc să urmăresc preț de câteva zile toată afacerea asta și să trag concluziile după. Se știe doar: întotdeauna ești mai deștept după ce totul s-a încheiat. Și, în mod cu totul excepțional, lucrul ăsta e valabil nu doar pentru oameni, ci și pentru pisici.

Lumea-i plină de primejdii, dar și de aventuri palpitante! Cel puțin asta cred eu

— Ceee? Winston nu iese niciodată afară? Stă tot timpul în casă?

Kira e consternată.

Și de ce să nu stau? La noi acasă e foarte frumos. Werner tocmai i-a explicat Kirei că eu sunt o pisică de rasă pură și de aceea niciodată nu ies la plimbare afară. Rezultatul explicației este că acum Kira se uită la mine plină de milă și mă mângâie pe cap:

— Bietul de tine! Cred că te plictisești teribil.

Ce prostie! Nu mă plictisesc deloc. Îmi merge foarte bine. Mai ales când cineva mă scarpină îndelung pe burtă, așa cum a făcut Kira în ultima jumătate de oră. Ce-i drept, după aceea Kira l-a întrebat pe Werner dacă există o lesă pentru mine, ca să mă poată lua la plimbare. În lesă! De parcă aș fi câine…

Werner se uită la mine gânditor.

— Nu, n-am lesă. Am crezut mereu că Winston este foarte mulțumit cu viața lui. Dar poate că ai dreptate și ar trebui să mai iasă din când în când pe-afară. Chiar mi se pare că în ultima vreme drăguțul de el a cam făcut burtică. E clar că mama ta îl răsfață foarte mult.

El zâmbește strengărește, eu spumeg de furie. Bun, sunt deja trei săptămâni de când Ana lucrează la noi și poate că am mai pus pe mine un piculeț, dar nici pe departe atât de mult încât să spui că am făcut burtică. Ce obrăznicie!

Mă furișez jignit spre coșulețul meu, când Kira mă ia pe sus, în brațe, și mă întoarce spre ea. Se uită direct în ochii mei.

— Tu vrei să ieși afară, știu bine că asta vrei. Trebuie doar să văd ce aș putea folosi pe post de lesă și, pe urmă, am întins-o. Promit!

Asta nu e o promisiune, e o amenințare. *Nu vreau!* Miaun cât de tare pot, ca s-o abat pe Kira de la planul ei stupid.

— Ah, domnule profesor Hagedorn, auziți: Winston deja se bucură! spune Kira radiind de bucurie și mă pune jos.

Grrr, îmi vine să-mi smulg mustățile!

Kira dispare în camera de oaspeți, iar eu mă fac nevăzut în coșulețul meu. O clipă mai târziu, Kira își face iar apariția. Ține în mână o panglică lungă, sclipitoare.

— Ia uite, Winston, banda mea elastică din cauciuc. Din ea pot să improvizez o lesă pentru tine.

Kira înnoadă un capăt al benzii făcând din ea un laț, îngenunchează lângă mine și-mi trece lațul în jurul gâtului. Haț! Brusc am senzația că mă sufoc și miorlăi sfâșietor.

— Da, e bine! mă mângâie Kira. Imediat plecăm! Văd că nu mai ai răbdare.

Apoi se ridică și aleargă la ușa din față. Lesa se strânge și mă trage încetișor după ea. Eu nu mă mișc din loc.

— Hai, vino, Winston! Începe aventura.

Kira trage ceva mai zdravăn. Banda de cauciuc se întinde, iar forța cu care mă trage devine mai fermă. Senzația foarte neplăcută din jurul gâtului mă convinge până la urmă să-mi părăsesc coșulețul. Ce rușine: eu, Winston Churchill, cedez în fața forței brute!

Dar cu cât mă apropii mai mult de ușă, cu atât nasul meu începe să freamăte de nerăbdare. A trecut o groază de vreme de când am ieșit ultima oară din casă. Ce m-o fi așteptând afară? Vreau să spun că eu nu mi-am dorit deloc să merg acum la plimbare, dar poate că ar fi chiar palpitant să mă întâlnesc cu un alt motan sau cu o pisicuță. Până acum n-am ținut cu tot dinadinsul să provoc o asemenea întâlnire, dar cine știe?! În orice caz, cel mai important lucru este: fără câini. Câinii îmi dau fiori. Știu, desigur, că, din punct de vedere intelectual, le sunt net superior. Sau, ca să mă exprim mai simplu, sunt mult mai deștept decât un câine. Dar așa, în viața adevărată, nu am văzut niciodată vreunul și s-ar putea ca ei să fie nu doar mai proști, ci și mai puternici decât mine. În concluzie: fără câini!

În casa scărilor, Kira mă ia în brațe. Mă uit de jur-împrejur. Am mai trecut de câteva ori pe aici, dar n-am dat niciodată atenție peisajului. Un lucru e sigur: casa scărilor e cam plictisitoare. Miroase a detergentul cu

care Ana șterge podelele din apartamentul nostru, în plus, e întunecoasă. Și, oriîncotro te uiți, nicio pisică. Probabil că pisicile de afară nu trec de ușa de intrare, de jos. În orice caz, nici câini nu sunt. Dacă mica noastră excursie nu-mi oferă *nimic* palpitant, aș fi putut, la fel de bine, să rămân pe canapea.

Ajunși jos, Kira deschide ușa casei și, dintr-odată, lumina vie a soarelui pătrunde înăuntru. Imediat pupilele mele se îngustează, devenind două linii. Încă un pas și Kira stă cu mine în fața ușii. Aici, o adiere proaspătă îmi trece pe la nas. Simt imediat miros de frunze, mașini și țigări și… da, pur și simplu, mirosul altor pisici! Ca electrocutat, mă desprind din îmbrățișarea Kirei și fac un salt pe trotuar. Au! Gâtul smucit îmi amintește că sunt prins în lesa aia cretină. Nu contează, la urma urmei e de cauciuc; când sunt la plimbare, *eu* decid până unde o întind. Prin urmare, mă reped în direcția mirosului de pisică.

— Hei, Winston, las-o mai moale! Unde-ai zbughit-o?

Kira ține strâns lesa; totuși mă urmează. Bună fată! Ca motan mai în vârstă trebuie să-mi educ oamenii de companie! Cu nasul în pământ, iau urma tovarășilor mei de specie. Pot să-i simt perfect. Cel puțin doi sau trei au fost pe aici. Am senzația că mă arunc curajos să fac lucruri riscante. Șirul de urme trece de pe trotuarul din fața casei noastre direct în curtea din spate. Mi-am închipuit eu! Am simțit mirosul pisicilor din curte!

Dacă acum câteva săptămâni mi s-ar fi spus că în curând voi porni în căutarea ciufuliților ăstora, m-aș fi tăvălit pe jos de râs. Ba nu, m-aș fi simțit jignit. Dar de când e Kira aici, viața mea s-a schimbat. Pur și simplu nu mai e așa de monotonă. Și chiar dacă nu mi-am dorit această excursie, o găsesc totuși incitantă. De ce să nu încerci ceva nou? Bine, poate că nu viața mea s-a schimbat, ci eu, Winston. Așa, măcar un pic.

În curte mirosul pisicilor se simte atât de tare, încât aproape că pot să le văd. Astea sunt, cu siguranță, cele trei pe care le urmăresc mereu prin fereastra de la bucătărie. Una e tigrată și cam grasă, alta e ciufulită și de un maro deschis. Și mai e una albă, care ar putea fi frumoasă-frumoasă dacă ar fi mai îngrijită și n-ar avea

mereu așa de multe pete de murdărie pe blană. De la fereastră nu puteam, bineînțeles, să văd dacă sunt motani sau pisicuțe, dar, judecând după urmele de aici, avem de ambele feluri.

— Hei, ia uite-l pe tipul de la etajul doi!

De undeva din dreapta, de-a curmezișul, de deasupra mea, aud o voce, care vine categoric de la un motan. Și chiar așa e: pe platforma pubelelor stă tigrul cel gras, rânjind la mine.

— Măi să fie, nu pot să cred, e plimbat în lesă! Să mori de râs! Nu-mi vine să cred cât de bătut în cap e!

— Pe bune? Ia să văd și eu!

Asta e o altă voce, vine de undeva, din spate. Aha! Ciufulitul cafeniu e tot motan. Stă pe un pervaz și se holbează la mine. Acum sare jos de acolo și vine întins spre mine. Bag de seamă că mi s-a uscat gâtul. O fi vrând să se ia de mine? Ce face un motan când se întâlnește cu alt motan? Hrrrrr! Winston, rămâi calm! Un adevărat British Shorthair nu cunoaște frica.

— Salut, camarade! îmi strigă cu prefăcută indiferență Cafeniul. Ce drăguț că te arăți și pe aici, pe jos! Chiar ne întrebam de ce nu ieși niciodată din casă. Dacă nu cumva ești bolnav, poate paralizat sau, mă rog, nu ți-e bine. Dar, în afară de lesa caraghioasă, pari beton.

Beton? Poftim? N-am înțeles. Cafeniul se furișează pe lângă mine. Kira se apleacă și îl mângâie pe spinare.

— Oh, ia uite, Winston! Am găsit un prieten pentru tine! Ce frumos!

Hm! Chiar să fie un prieten? Eu am ceva îndoieli. Domnul Beton pare mai degrabă… cam nerușinat. Dar, firește, ca om, Kira nu pricepe ce mi-a spus Cafeniul. Tușesc ușor, ca să scap de senzația asta de uscăciune din gât.

— Hm. Îmi permiteți să mă prezint? Sunt Winston. De fapt, Winston Churchill. Și nu, să știți că nu sunt paralizat. Mie îmi place mai mult să stau în casă – de ce să ies prin curtea asta întunecoasă? Nici nu e prea frumos pe-aici.

Ha, ha! Pac! I-am zis-o! Ciufulitul mă privește țintă.

— Winston Churchill? Ce fel de nume trăsnit mai e și ăsta?

Poftim? Ce obrăznicie!

— E la mintea cocoșului. Eu sunt un motan British Shorthair pur, iar Winston Churchill este cel mai renumit prim-ministru britanic din toate timpurile.

— Prim ce? Nu-nțeleg. Ei, oricum, pe mine mă cheamă Caramel. Simplu de tot, după cum se poate vedea. De la culoarea blănii mele.

— Încântat!

— Ha?

— Încântat! Așa se răspunde în lumea mea atunci când cineva se prezintă.

— Ție îți lipsește o doagă, pe bune! *În lumea ta.* Mă rog! Ce mă interesează pe mine cel mai mult e de ce fata te tratează ca pe un câine. Să mergi în lesă e cel mai jalnic lucru. Vouă cum vi se pare?

Se întoarce și fac și eu la fel. Într-adevăr, Tigratul s-a apropiat, iar mai încolo o descopăr și pe pisica albă. Este, evident, pisicuță.

— Hei, Spike, ai mai văzut o pisică în lesă?

Tigratul, care, după câte se pare, se numește Spike, scutură din cap:

— Nuuu. Eu v-am spus deja: era să mor de râs, nu alta. Odette, tu ce zici?

Pisica albă se prelinge spre mine. Trebuie să spun că, pentru o pisică de curte, are un mers incredibil de elegant. Pășește aproape ca o doamnă. Dar ce spun eu? Chiar este o *doamnă.* Asta se vede și din felul aristocratic în care-și ține capul. Cu blana plină de pete sau nu, Odette este destul de drăguță. Treptat, situația începe să fie de-a dreptul penibilă. În fața mea stă o frumoasă doamnă, iar eu port o bandă elastică de cauciuc pe post de lesă pentru pisici. Miau!

— British Shorthair? mă întreabă Odette și înclină capul, măsurându-mă din priviri. Daaa, voi, pisicile de rasă, nu aveți habar de nimic. Probabil că Winston poartă lesă pentru că altfel n-ar mai fi în stare să-și găsească drumul înapoi spre casă imediat ce a trecut strada. Asta în cazul în care nu l-ar călca vreo mașină. E praf!

Aoleo! Frumoasa Odette mă ia drept un fraier. Asta mă doare. Dintr-odată mi-a pierit într-adevăr tot cheful de a continua excursia asta stupidă. Dintr-un salt, ajung în brațele Kirei și mă prind cu ghearele de puloverul ei.

— Vai, Winston! Ce înseamnă asta? Joacă-te și tu puțin cu noii tăi prieteni!

Ei, aș! Ăștia nu-s prietenii mei. Vreau să plec de-aici! Kira încearcă din nou să mă lase jos, dar eu îmi înfig și mai tare ghearele, până ce ea, în sfârșit, renunță.

— Hm, ce-i cu tine? Nu-i grozav să fii cu alte pisici? Vrei în casă?

Eu încep să torc. Fix așa, vreau în casă. Kira oftează:

— Bine, am înțeles. Ca intrus, nu-ți e prea ușor, așa-i? Știu cum e. Și eu am exact aceeași problemă. Hai sus la o repriză de răsfăț!

Înainte de toate: iată o idee extraordinară! Apoi: cum adică și ea are aceeași problemă?

Despre oameni și dobitoace. Și despre dobitoace umane

— Deci cea mai rea este Leonie asta. Este așa de a naibii cu mine, de necrezut! O dobitoacă!

Kira și cu mine stăm pe canapeaua din camera de zi și ne relaxăm după solicitanta excursie în curtea din spate. Asta înseamnă că *eu* mă relaxez, în vreme ce Kira mă scarpină pe burtă povestindu-mi, în același timp, despre noua ei școală. Așa înțeleg și eu treptat de ce nici Kirei nu-i e ușor ca intrusă. Este vorba, mai ales, de această Leonie și de faptul că ea este o dobitoacă. Cu acest prilej am fost uluit aflând că bipezii pot fi simultan patrupezi. Deci fete și dobitoace în același timp. Eu credeam că dobitoacele se găsesc pe pășuni, unde behăie și pasc. Dar nu-i adevărat. Le găsești și la a VII-a C la Gimnaziul Wilhelmin, unde rag și le fac altor fete viața amară. În comparație cu ele, Caramel, Spike și Odette sunt, evident, niște îngerași nevinovați.

— Știi, astea au mai mulți bani decât noi. De-aia au și cele mai tari țoale. Doar Hollister și Hilfiger. Iar eu n-am decât H&M și altele asemenea.

Dar toate astea mie nu-mi prea spun nimic. De ce ar trebui să am habar care țoale-s tari? Eu am blana mea. Și mi-e de-ajuns. Ce-i drept, este o blană deosebit de frumoasă, foarte deasă și neagră. Prin urmare, n-am deloc nevoie să mă îmbrac cu nu știu ce hăinuțe, fie ele și Hollister. Oricum, de unde toată nebunia? O ating cu lăbuța pe Kira ca să o fac să povestească mai departe. Râde pe înfundate:

— Hei, Winston, ce-nseamnă asta? Te plictisesc?

Nu, dimpotrivă! Informațiile astea despre oameni mi se par foarte interesante. Până acum Werner nu mi-a povestit nimic despre genul ăsta de probleme.

— Din păcate, Leonie face pe grozava în clasă. Cine e în gașca ei e tare. Și cine a căzut în dizgrație nu-și mai găsește alți prieteni. Sau își găsește doar printre aceia care nu-s grozavi deloc și cu care nimeni nu vrea să aibă, de fapt, de-a face. Mă tem că încet-încet ajung și eu în grupa celor care nu-s grozavi. Ar fi groaznic,

aș fi terminată! Aș putea la fel de bine să mă întorc la vechea mea școală ca să mă distrugă Vadim.

Kira oftează din rărunchi, de parcă ar avea o stâncă pe piept. Sărăcuța! Leonie trebuie să fie, într-adevăr, o pacoste, de vreme ce Kira l-ar prefera pe Vadim.

— Ah, Winston, dacă măcar aș ști cu ce aș putea s-o impresionez pe Leonie!

Miau! Pe moment, nu-mi vine nicio idee. Oricum, nu-s expert în „succesele ușor obținute". N-am reușit nici măcar să impresionez trei amărâte de pisici vagaboande. Numai ce mă gândesc la asta și mi se și face rău. Păi asta chiar că este o poveste nemaiauzită: Winston Churchill, nobilul motan de rasă, tupilat în curtea din spate, cu o bandă de cauciuc în jurul gâtului, nevoit să asculte neroziile pe care i le toarnă trei vagabonzi. Hrrr! Ce rușine! Sunt sigur că Odette încă se strică de râs gândindu-se la mine.

— Hm, eu nu pot s-o invit acasă, că asta este locuința profesorului. Și nu pot s-o rog pe mama să mă ducă la școală cu o mașină trăsnet. Pentru că n-avem mașină. Nici măcar una oarecare. Și, din păcate, n-am nimic valoros cu care să mă laud la școală.

Hm! Ceva valoros. Poate ar putea să mă ia *pe mine.* Cred că sunt destul de valoros. La urma urmelor, sunt descendentul a doi campioni internaționali. Mama mea a luat locul întâi la nivel federal, la grupa ei de vârstă, iar tata a performat și el în concursuri. Și cred că asta se vede și la mine! Un tip rasat, elegant – așa mă văd eu portretizat. Am un singur cusur: ochii verzi. Potrivit standardelor rasei, ar fi trebuit să fie, de fapt, galbeni, dar nimeni nu e perfect. Cu toate acestea, sunt valoros. Ar trebui s-o conving pe Kira să mă ia la școală. Leonie ar fi, cu siguranță, impresionată și problema Kirei – rezolvată. Dar cum să-i explic asta?

Kira iar oftează:

— Și Leonie nu e singura mea problemă. Pe moment, totul este un mare rahat.

Mare rahat? De la dobitoace? Înseamnă că avem aici o turmă întreagă.

— Știi, Winston, ceva nu e în regulă cu mama. Am avut scandalul ăsta cu Vadim. Dar, în mod bizar, mama nu e deloc bucuroasă că am scăpat, în sfârșit, de el.

Noaptea, când crede că am adormit, plânge de-i sare cămașa, ascunzându-și capul în pernă. Cred că tare o mai agasează poliția din cauza mizerabilului ăstuia.

Oh, asta chiar nu e deloc bine! Un scandal cu poliția e clar mai rău decât unul cu dobitoacele. Bipede sau patrupede – nici nu mai contează. Mă trag mai aproape de Kira. Apropierea fizică este întotdeauna bună în lumea asta rea. Kira mă mângâie pe burtă și-mi povestește mai departe:

— Mama nu vrea să recunoască, dar eu am văzut că a primit de curând o scrisoare de la poliție. Trebuie să se prezinte la sediul lor și să răspundă la niște întrebări.

Acum vocea Kirei sună sumbru de-a binelea. Chiar și fără să știu exact ce e un sediu, bănuiesc că acolo dai de mare necaz. Genul ăla de necaz de care nu te scapă nicio mașină trăsnet și nici țoale dintr-alea făcute de domnul ăla, Hollister.

Mi s-a pus un nod în gât. Ca motan, sunt mai degrabă un solitar și nu mă atașez de primul biped ieșit în cale, dar trebuie să recunosc că am început s-o îndrăgesc pe Kira, iar perspectiva ca ea să aibă probleme grave nu-mi place absolut deloc. Dar cum s-o ajut?

— Dacă mama mi-ar spune măcar care e problema! Atunci am putea să concepem împreună un plan de bătaie și poate că profesorul ne-ar putea ajuta. Este atât de inteligent, precis ar veni cu o idee. Dar, din păcate, mama nu vrea în niciun caz ca profesorul Hagedorn să afle ceva despre problemele ei. Și nici eu n-ar trebui să observ nimic. Pur și simplu e de groază! Viața asta a mea nu-mi mai place deloc, deloc!

Iarăși un oftat din străfunduri.

Nu, în niciun caz situația nu trebuie să rămână așa! Jur pe mustățile mele lungi: eu, Winston, voi avea grijă ca, în curând, Kira să redevină o fată fericită! Sau măcar să nu se mai simtă într-atât de tristă! E drept că încă nu știu cum voi proceda. Dar ceva tot o să-mi vină în minte. La urma urmelor, eu sunt un motan, și motanilor întotdeauna le vin idei bune. Altminteri, aș da în mintea câinilor!

***

De multe ori, primul gând este și cel mai bun. De aceea mă hotărăsc să pun în practică ideea mea de a mă strecura chiar în ziua următoare în școala Kirei și de a o impresiona acolo pe proasta aia de Leonie. Ca motan, oricum nu pot rezolva nimic din încurcătura cu poliția. Dar celei cu dobitoacele îi pot da de cap! Trebuie doar să pândesc un prilej potrivit pentru a ieși pe ușă și apoi s-o iau de-a dreptul pe urmele Kirei. Nici n-are cum să fie așa de greu.

Cum în ultimele săptămâni mi-am luat obiceiul să trag din nou cu urechea, de îndată ce Kira a dispărut de dimineață în baie, am sărit din coșulețul meu și m-am repezit la ușa de la intrare. Înainte de micul dejun, Ana aduce întotdeauna ziarele de jos, iar asta e șansa mea de a ieși neobservat din casă, pentru că, în mod normal, Ana lasă ușa întredeschisă. Planul meu este să mă ascund pe hol și să aștept acolo până când Kira pleacă de acasă. Nimeni n-ar trebui să observe.

Ana într-adevăr nu-mi dă nicio atenție atunci când deschide ușa și se duce la cutia pentru ziare. Mă strecor afară și urc pe trepte până la etajul următor. Aici aștept până ce aud pașii Kirei, mă reped după ea și o prind din urmă înainte să deschidă ușa casei.

— Hei, Winston, ce faci aici?

Kira este, firește, foarte surprinsă, dar nu mă trimite înăuntru. Foarte bine! O parte din planul meu a și reușit. Acum nu mai trebuie decât s-o lămuresc pe Kira că vreau s-o însoțesc. Evident, fără lesă!

— Vrei să mergi iar la noii tăi prieteni din curte?

Eu pufnesc zgomotos și sper ca lucrul ăsta să fie înțeles drept un „nu” *categoric.* Kira se uită la mine lung și întrebător.

— Nu vrei? Hm, atunci ce vrei? Doar să mergi la plimbare? Din păcate, acum n-am timp de asta, trebuie să merg la școală.

Tocmai! Și eu! Încep să torc insistent. Kira scutură neîncrezătoare din cap:

— Vrei să vii și tu la școală?

Bingo! O sută de puncte! Ce fată deșteaptă! Mă preling pe lângă picioarele ei și torc fără oprire.

— Hm! Nu cred că pot să te iau cu mine. Sigur regulamentul nu permite asta.

Ei, și? Regulamentul e pentru papă-lapte, nu pentru pisici! Trebuie s-o învățăm minte pe scârba de Leonie! Nu putem să ne pierdem timpul cu asemenea fleacuri precum regulamentul școlar.

Între timp, eu mă lipesc, pur și simplu, de picioarele Kirei. Ea chicotește, se apleacă și mă ridică.

— Bine, Winston. Te iau cu mine. Dar trebuie să-mi promiți că ai să te porți exemplar. Acum chiar nu am nevoie de și mai multe necazuri. Clar?

Clar ca bună ziua. Miaun puternic.

— Bine. Atunci, hai cu mine!

Ura! La dobitoace!

Acest loc ciudat numit școală. Sau: cum mi-am petrecut juma' de zi într-o geantă de umăr

Clădirea e uriașă. *Uriașă.* Mie mi se părea că noi avem o casă mare… Dar clădirea asta de aici întrece tot ce am văzut eu vreodată. Bine, ăsta nu e un reper, dar… Uau! O casă gigantică, albă, cu o ușă de intrare mare și cu un turn. Aproape ca un castel! Sunt profund impresionat. Oare toate școlile arată așa? Cumva mă cam trec fiorii și cu greu mă stăpânesc să nu mă agăț de pieptul Kirei.

„Adună-te, Winston!" mă îmbărbătez eu. „Vrei doar să impresionezi câteva dobitoace, iar dacă o vei face pe pisicuța sfioasă, n-o să meargă! Așa că ia atitudine!" Îmi îndrept hotărât spinarea și fac un salt din brațele Kirei chiar la picioarele altei fete, care sosește în același timp cu noi.

— 'Neața, Kira! Ai adus cu tine o pisică?

— Bună, Emilia! Nu, e un câine.

— Cum?

Fata se uită năucită la Kira.

— Doamne, Emilia! Glumeam. Normal că-i o pisică. Doar e evident. La drept vorbind, Winston este un nobil motan de rasă.

Fata își scutură buclele blonde:

— Kira, nu e voie să aduci animale în școală. Poate că în Rusia merge, dar aici sigur nu!

— Dar ce știi tu despre Rusia? i-o retează scurt Kira. Mă ia iar în brațe și urcă apăsat treptele spre ușa de intrare.

Ah, de ce dintr-odată e așa de prost-dispusă? Mai devreme fredona veselă, iar acum „miroase" a supărare. Nu înțeleg. Sau poate că această Emilia e una dintre dobitoace, iar Kira face alergie de cum o vede.

În școală sunt incredibil de mulți copii. Bine, așa mi-am și închipuit, firește, dar să și vezi aceste hoarde e cu totul altceva. Mișună pretutindeni și sunt incredibil de gălăgioși! O clipă mă tem că urechile mele sensibile ar putea să mi se ofilească. Să nu fi fost excursia mea o idee prea bună?

Înainte să mai pot reflecta la toate astea, se aude un sunet strident de sonerie. Ce-o fi asta? Un semnal de alarmă? Dacă da, pentru ce? Kira mă strânge mai tare în brațe.

— Vino, Winston, acum începe ora!

Se lasă în genunchi și scoate câteva cărți din geanta ei de umăr. Apoi mă ridică, mă așază în golul rămas și închide cu precauție geanta peste capul meu. Hei! Cum să le mai impresionez așa pe dobitoace? Protestez sonor. E drept că nu pot să latru, dar când mă pun pe pufnit și miorlăit, nu-i de glumă. Kira deschide puțin geanta și trage cu ochiul înăuntru.

— Winston, ai promis că te porți ca lumea! Termină odată! Te-am băgat în geanta mea ca să n-o ștergi de aici. În pauza următoare te scot iarăși. Îți promit!

Bine! O fi știind ea ce face. La urma urmelor, aici își petrece fiecare zi. Încetez cu pufnitul și închid ochii. E clar că acum Kira s-a ridicat iar și urcă cu mine, căci mă simt zdruncinat zdravăn. Oricum, nu mai e atâta gălăgie – ori copiii s-au mai liniștit, ori, pur și simplu, nu aud eu prea bine prin materialul genții.

Acum, după câte se pare, Kira s-a oprit. Legănatul încetează și geanta e pusă jos. Cred că sunt trase niște scaune. Apoi se aude o ușă.

— Bună dimineața, a VII-a C!

E vocea unei femei adulte, asta e clar.

— Bună dimineața, doamnă Wettstein! răspunde un cor întreg.

— Stați jos!

Iarăși hârșâit de scaune. Am impresia că un scaun se apropie foarte mult; în orice caz, simt un ghiont și toată geanta se clatină. Ajutor! Sper că totuși Kira are grijă de mine!

— În ultima oră ne-am ocupat de vorbirea indirectă și de condițional. Kira, vrei să ne explici când folosim condiționalul optativ?

Kira își drege glasul. Are emoții, îmi dau bine seama.

— Folosim condiționalul optativ când ne închipuim sau ne dorim ceva ce nu este pe moment posibil.

— Foarte bine! Leonie, vrei să formulezi un exemplu?

Hrrr, Miau! Leonie! Asta trebuie să fie dobitoaca-șefa. Cel mai bine ar fi ca acum să sar din geantă și s-o învăț eu minte! Dar mi-am dat sacrul meu cuvânt de mâță că o să mă port cum trebuie și așa o să fac; mă abțin și scot doar un mieunat scurt.

— Desigur, doamnă Wettstein. Dacă ar avea bani, Kira s-ar îmbrăca rezonabil.

Toată clasa izbucnește într-un răsunător hohot de râs. Uaaau! Ce nerușinare! Iar eu nu pot să intervin. Să-ți smulgi mustățile, nu alta!

— Ssst, copii, liniștiți-vă! îi dojenește doamna Wettstein.

Degeaba, cei mai mulți încă râd. Doar Kira rămâne mută. Se aude un pocnet. Se pare că doamna Wettstein a lovit cu mâna în catedră.

— Leonie Weichert, ce înseamnă asta? Să nu te mai aud spunând așa ceva! Nu poți să-ți tratezi astfel colega!

— Scuzați-mă, doamnă Wettstein! A fost primul exemplu care mi-a venit în minte, zice scârba de Leonie cu un glas nevinovat.

— Nu-mi cere mie scuze, ci Kirei! îi spune profesoara.

— Scuză-mă, Kira, n-o să se mai întâmple.

Vocea îi trădează minciuna.

Dacă în toți anii ăștia petrecuți ca animal de companie am învățat ceva, asta e să fiu atent la intonația vocii omenești. Căci, din păcate, adesea oamenii gândesc altceva decât ceea ce spun. Sau nu spun ceea ce gândesc. Dar tonul vocii trădează aproape întotdeauna adevăratele gânduri ale omului. Iar mie vocea lui Leonie îmi indică tocmai intenția ei de a-i face Kirei lucruri și mai rele.

Restul orei e doar trăncăneală. Tocmai când să ațipesc, se aude iar soneria. Sper ca acum să pot ieși, în sfârșit, din geanta asta tâmpită! Și, într-adevăr, simt că se zgâlțâie într-o parte și Kira deschide ascunzătoarea mea.

— Așa, Winston. Imediat vom avea ora de biologie cu domnul Pretorius. El e foarte drăguț și m-am și gândit la un supermotiv ca să justifice de ce te-am luat

cu mine la școală. Ar fi plicticos să mai stai în geantă, nu-i așa?

Mă mângâie pe cap, deschide și mai mult geanta și mă scoate afară. Libertate, în sfârșit! *Miau!*

— Hei, ce grozav! De unde a apărut?

Un băiat cu niște ochelari uriași îngenunchează lângă mine și Kira.

— El e Winston. Și este al meu. M-am gândit să-l iau și pe el cu mine, la școală. E tocmai bun pentru tema pe care o discutăm.

— Ce? La bio?

— Normal că la bio, subliniază Kira pe un ton ce se vrea extrem de convingător.

Băiatul se scarpină în cap.

— Dar vorbim despre nevertebrate. Despre râme și altele asemenea. Ce are în comun pisica asta cu o râmă nu înțeleg…

— Mda, Tom, ai puțină răbdare. O să afli imediat.

— Ce o să afle?

În discuția celor doi se amestecă o voce deja cunoscută. Este Leonie. În sfârșit, o văd și eu odată, în loc doar s-o aud cum își varsă veninul. Este aproape tot atât de înaltă cât Kira, cu părul ceva mai scurt, ușor ondulat. Când dă cu ochii de mine, trage aer în piept:

— Hei, e pisica ta?

Kira aprobă din cap:

— Da. E a mea. Sau, mai bine zis, el, Winston, e motanul meu de rasă nobilă. M-am gândit că astăzi ne-ar putea folosi pe post de exemplu pentru a ne arăta că există și vertebrate care au corp mobil.

— Motan de rasă nobilă? Pfff, da' de unde ai tu așa ceva? Sau l-ai șterpelit?

Miau! Fac un salt uriaș până pe masa de lângă Kira și ridic cu mândrie capul. De aici, de sus, observ că spațiul în care ne aflăm e chiar foarte mare și e dotat cu multe mese și scaune. Așa arată o sală unde învață elevii… Interesant!

— Oh, salut! De unde ai apărut?

În acest moment, în clasă apare un bărbat.

— Eh, bună dimineața, domnule profesor Pretorius, îngână Kira. El este Winston. L-am adus cu mine

pentru a demonstra că nu numai râmele sunt foarte mobile.

Kira zâmbește timid, profesorul se încruntă. Eu nu mă prea pricep la râme și biologie, dar chiar și pentru urechile mele de motan chestia asta sună ca o nerozie. Să sperăm că domnul Pretorius înghite explicația și mie mi se permite să rămân aici. Oricum, Leonie încă nu pare tocmai impresionată. Cred că în direcția asta ar trebui să mai lucrez.

— Mda, Kira, este o idee cam ciudată, dar nu e rea. Poate că, după ultimul test, meritați o oră de clasă cu material didactic viu.

Material didactic viu? Alo, pe mine mă cheamă Winston Churchill, nu sunt niciun fel de material!

— Kira, vino cu pisica ta aici, în față!

Kira mă scarpină în spatele urechilor și se apleacă deasupra mea:

— Vezi, ți-am spus eu că Pretorius este foarte drăguț, îmi șoptește ea; apoi merge cu mine în față și mă pune pe masa la care stă profesorul.

— Mulțumesc, Kira! Așa, dragi elevi din clasa a VII-a C, după ce în ultimele ore ne-am ocupat amănunțit de animalele nevertebrate, astăzi Kira ne-a adus o vertebrată, și anume pisica ei. E un exemplar frumos. Kira, vrei să ne povestești câte ceva despre micul tău prieten?

Kira aprobă din cap.

— Da. Acesta este Winston Churchill. Este un motan din rasa British Shorthair. După cum ne indică și numele, rasa provine din Anglia. Este selecționată de peste o sută de ani. Prin urmare, Winston este foarte nobil!

— Hai, lasă, nu te mai lăuda atâta! strigă Leonie întrerupând-o.

— Exact! o susține fata pe care am întâlnit-o azi-dimineață, Emilia sau cum o chema-o; face parte din grupul de fani ai lui Leonie, cu siguranță.

Intervine băiatul cu ochelari:

— Mie mi se pare foarte interesant. E grozav că îl avem aici pe Winston. Mie îmi plac pisicile.

— Da, Tom, și mie îmi plac, îi dă dreptate domnul Pretorius. Și, pentru că așa stau lucrurile, vă întreb:

cine știe de când țin oamenii pisicile pe post de animale domestice?

Tăcere. Nici măcar super inteligenta Leonie nu spune nimic.

— Pisicile trăiesc pe lângă casa omului de aproximativ zece mii de ani, explică Pretorius. E ceva, nu?

Socotesc că are dreptate. Eu nu mă prea pricep la timpul omenesc, dar zece mii de ani par să însemne mult. Cred că, peste zece mii de ani, eu voi fi de mult pe un norișor, în cerul pisicilor.

— Cele mai vechi oase fosilizate descoperite au o vechime de aproape treizeci de milioane de ani. Așadar, Winston al tău este o specie foarte veche. Chiar ancestrală, continuă Pretorius.

O fată ridică mâna:

— Putem să-l mângâiem pe Winston?

— Da, da, vă rog. Kira, putem să-l mângâiem, nu?

Kira aprobă din cap:

— Sigur, dar mai bine unul câte unul. Să nu se sperie Winston.

Imediat se formează o coadă de fete și băieți curioși. Hrrr, în mod normal, chestia asta nu-i deloc pe gustul meu, dar, dacă așa își va găsi Kira noi prieteni aici, atunci mă sacrific cu plăcere. Și Kira chiar lasă impresia că, de la începutul orei, a mai crescut puțin în înălțime. Foarte bine! Planul meu merge ca pe roate. Așadar, rămân ghemuit și răbdător pe masă în timp ce copiii ăștia străini mă mângâie.

Deodată, în fața mea se postează Leonie și întinde mâna spre mine. Pur și simplu mi se face rău. Nu pot să-mi închipui că ar vrea să mă mângâie cu drag. Brusc, mina ei îmi trădează faptul că este teribil de iritată de toată atenția de care se bucură Kira. Dar mi-e indiferent, n-are decât să mă mângâie și ea. Ce rău mi-ar putea face?

De-abia m-a atins, că Leonie își retrage brusc mâna, ca și când ar fi fost curentată. Apoi începe să respire greu.

— Ajutor! se vaită ea dramatic. Ajutor! Nu mai am aer!

Clătinându-se, se dă un pas înapoi și cade direct în brațele domnului Pretorius, care este peste măsură de surprins.

— Doamne sfinte! Repede, Kira, bagă pisica la loc în geantă! strigă el. Mă tem că biata Leonie a suferit un șoc alergic! Repede!

Kira are nevoie de un moment pentru a-și reveni din starea de șoc, apoi mă bagă în geantă și fuge cu mine în banca ei. După nici două secunde, mă aflu din nou complet nemișcat în geanta întunecată.

Indiferent cine sau ce este „șocul alergic”, mâncărimea din vârful cozii îmi spune că Leonie nu se simte nici pe jumătate atât de rău pe cât vrea să pară. Iar vârful cozii mele nu se înșală niciodată!

Uneori, o zi îți schimbă întreaga viață. Și nici nu-ți dai seama de asta din prima

Când am ajuns iarăși acasă, în fața ușii era parcată o mașină de poliție. Oh, cerule! Poate că n-a fost cea mai bună idee s-o însoțesc pe Kira la școală. Dar chiar să ajung înapoi odată cu poliția mi se pare totuși cam prea mult. La urma urmelor, n-am făcut nimic. Și dacă tâmpita de Leonie n-ar fi o actriță fenomenală, prima mea zi de școală ar fi fost până la urmă foarte relaxantă. În schimb însă, am avut îndoielnica plăcere de a face cunoștință cu directoarea de la Gimnaziul Wilhelmin. Doamna Rosenblatt[3]. Dar cu tot numele ei delicat-floral, în realitate este o femeie cu un fel de a vorbi răspicat. Iar în ce ne privește, s-a pronunțat astfel: fără animale de companie la școală! Cred că, dacă domnul Pretorius nu ar fi declarat simplu că el i-a permis Kirei să facă o prezentare, în cabinetul directoarei s-ar fi stârnit un uragan. Așa, totul s-a rezumat la o pală înghețată de vânt, care ne-a lovit în față. N-a fost plăcut, dar a fost suportabil.

Cel puțin așa am simțit eu, dar iată că acum ne-am pomenit aici cu poliția pe cap. Ce porcărie! Ce ne facem? Poate că ar fi fost mai bine să mă fi băgat la loc în geantă! La televizor, poliția îi saltă adesea pe oameni și-i închide în celule. Tot așa or face și ăștia de-aici cu pisicile? Sau o să mă ducă direct la adăpostul pentru animale? Acolo sigur nu există niciun locșor atât de frumos cum e canapeaua mea din camera de zi.

Oricum, noi nu suntem singurii locatari din Hochallee. Poate că ăștia nu au treabă cu noi, ci cu doamna Basewitz de la etajul de deasupra noastră. În cazul în care ar sălta-o *pe ea,* nu m-ar deranja deloc. Bătrânei Basewitz nu-i plac, în general, pisicile, iar pe mine mă urăște în mod special. Zice mereu că pisicile negre aduc ghinion și că eu trag a rău dacă îi tai calea pe hol. Bătrâna asta e dusă de-a binelea. Poliția ar face bine s-o bage un pic la răcoare. Știu că-i un lucru infam, dar gândul ăsta mă mai liniștește un pic și, pe

jumătate calmat, mă grăbesc să urc scările pe lângă Kira până sus, la apartamentul nostru.

Cu puțin înainte să ajungem la ușa apartamentului, ea se deschide singură și apar… *miau!…* doi polițiști. Îngrozit, sar direct în brațele Kirei. Probabil că nu este cel mai înțelept lucru, pentru că aici, în brațe, ăștia mă observă; dar nu m-am putut abține. Și Kira pare să se fi speriat la vederea acestor tipi. Simt cum îi bate inima aproape la fel de repede ca a mea.

— Bună ziua, o salută cei doi bărbați.

Probabil îi vor cere Kirei să mă predea pe mine, motanul, fără să opună rezistență. Și pe urmă, adio, fericire! Mă agăț precaut de puloverul Kirei.

— Bună ziua, răspunde Kira. Pe mine mă căutați?

— Nu, cu pisica ta avem treabă.

Ahhh! Mi-am închipuit eu! O să mă aresteze din cauza intervenției brutale în desfășurarea orei la clasă. În veci n-o să-mi revăd canapeaua dragă! În acest moment, ambii polițiști izbucnesc în râs. Cum?! Ce se întâmplă?! Ce-o fi de râs în asta?! În sfârșit, polițistul mai înalt se oprește din râs și-și drege glasul:

— Nu, nu. A fost doar o mică glumă. Nu căutăm pe nimeni. Am avut doar câteva întrebări pentru doamna Kovalenko.

Kira tresare:

— Ah, pentru mama.

Polițiștii ezită puțin, ca și cum ar vrea să mai spună ceva, apoi renunță, salută și pleacă. Foarte bizar.

Ana este pe hol și ne așteaptă.

— Kira! Ai ajuns. Tocmai am primit un telefon de la școală. Și n-a fost o bucurie! Cum ți-a venit ideea trăsnită să-l iei cu tine la școală pe Winston?

— Mami, n-a fost așa, se apără Kira. Winston voia neapărat să vină cu mine.

Ana izbucnește revoltată:

— Ce spui? Tu mă crezi fraieră? Adică n-a fost ideea ta, ci a pisicii? O fată s-a îmbolnăvit grav din cauza asta. Sper că nu vom avea și alte necazuri. E chiar ultimul lucru de care am nevoie.

Acum e rândul Kirei să reacționeze:

— Eu cred că antipatica aia de Leonie nu-i deloc bolnavă. A făcut-o doar așa, ca să am eu necazuri.

Tuturor li s-a părut că Winston e grozav! A fost o idee super!

— Nu mă interesează părerea colegilor tăi. Mă interesează doar ce crede directoarea și să știi că ea numai încântată n-a fost de ideea ta!

Vocea Anei tremură. Este într-adevăr furioasă.

— Păi sigur că nu-ți pasă de colegii mei. Nu-ți pasă că eu trebuie să-mi caut alți prieteni la noua școală. Cel mai important e ca tu să fii liniștită. Problemele mele nu te interesează.

Odată cu ultimele cuvinte, Kira începe să plângă. Dintr-odată, mă simt foarte, foarte prost. A fost, într-adevăr, ideea mea.

— Nu-i adevărat, draga mea. Când există o problemă, poți să mi-o spui, doar știi asta. Noi avem încredere una în cealaltă, doar n-ai uitat asta!

— Nu, eu n-am uitat. Dar cred că tu ai uitat. De ce nu-mi spui nimic despre necazurile tale cu poliția?

Ana tresare:

— Dar asta nu-i treaba unui copil.

— Aha, dintr-odată am devenit iar copil mic? Ești așa… așa… Ești așa de *cinică!*

După aceste cuvinte, Kira se întoarce pe călcâie și iese în fugă din apartament. Dar înainte să închidă ușa, o zbughesc pe urmele ei. Am făcut-o lată, dar n-o las singură! Chestie de onoare. Chiar dacă pentru moment n-am nicio idee unde vrea Kira să meargă.

***

După câte se pare, nici ea nu știe. În orice caz, jos, în stradă, mai întâi se oprește nehotărâtă și privește când în pământ, când în sus. După un timp, mă hotărăsc să preiau inițiativa. Altminteri, cine știe, poate că ziua de mâine ne prinde în același loc. Pufnesc cât pot de tare. *Hei, Kira! Revii cu picioarele pe pământ? Pe unde-ți bântuie gândurile?*

— Of, Winston, ce porcărie! Nu știu ce să mă fac. Nu vreau să mă întorc sus, dar habar n-am încotro s-o apuc. Nu mă descurc deloc în zona asta și aici n-am niciun prieten. Ce zi cretină!

Aici are perfectă dreptate. Până acum, ziua a fost absolut cretină, iar să rămânem aici e o idee și mai cretină. Mă grăbesc spre curtea din spate. Astăzi totul a mers atât de aiurea, încât ce mai contează dacă îi vizitez iar pe nesuferiții mei de prieteni.

Poate că asta îi va schimba Kirei gândurile. La urma urmelor, ei îi plac pisicile. Iar ziua n-are cum să devină mai proastă decât e deja. Chiar nu se poate.

Ba se poate! Căci totul merge din rău în mai rău: nici n-am ajuns bine la pubelele de gunoi, că tigrul cel gras, pe nume Spike, îmi și taie calea.

— Salut, Bombonel! Domnul motan de salon ne face onoarea?

Dacă n-ar fi fost pisică, probabil că pe fața lui s-ar fi putut vedea cum se lățește un rânjet. Îmi dau seama de asta din tonul lui batjocoritor.

— Mă gândeam că n-o să te mai vedem pe-aici.

— Și cum de te-ai gândit la asta? zic eu, încercând să par cât mai sigur pe mine.

— Mda, chiar habar n-am cum de mi-a dat asta prin cap. Un moment, lasă-mă să văd… Hm, poate pentru că noi nu facem parte din cercurile tale înalte? Ba nu, nu asta. Acum știu: mă gândeam că nu mai găsești drumul spre curtea asta. Așa, fără lesă, cum ești tu obișnuit. Aia chiar că a fost o scenă de milioane, zice și-l pufnește râsul.

Ha, ha, foarte nostim.

— Bine-nțeles că n-am probleme de orientare. Știu drumul spre curte. La urma urmelor, o văd de la fereastra mea! răspund enervat.

— Mă rog, la nevoie te ajută domnișorica ta. Dar tu ești sigur că nu ești câine?

Hrrr, ce nerușinare nemaiauzită! Mare plăcere mi-ar face să-i servesc acum lui Spike un răspuns incredibil de spiritual, numai că, din păcate, nu-mi trece niciunul prin cap. Unde mi-e replica ageră atunci când am nevoie de ea?! În timpul ăsta se-adună de pe străzi și Odette. Splendid! Iar acum ce-mi mai rămâne de făcut?! Să mă uit ca vițelul la poarta nouă – asta, bineînțeles, în prezența unei pisicuțe drăguțe.

— Hei, ia te uită: domnul prim-ministru. Păi asta e o vizită la nivel înalt, nu? Deja a doua în doar câteva

zile. De comă!

— Bună, Odette! Voiam doar să văd care mai e treaba pe-aici! încep eu pe un ton ce simulează indiferența.

Odette înclină capul:

— *Să văd care mai e treaba…?* De unde ai scos-o pe-asta? Nu așa vorbește un tip scrobit ca tine. Vrei s-o faci pe nonșalantul. Pfff, ce jalnic!

De ce, fir-ar să fie, este așa de afurisită cu mine? Și de ce asta mă afectează așa de mult? Ar putea să-mi fie perfect indiferent ce gândește despre mine pisica asta de pripas. Însă lucrurile nu stau așa. Ironia lui Odette îmi înfige un cui dureros în inimă. Privesc perplex în pământ. Încercarea mea de a juca rolul de motan-gentleman total detașat de ce se întâmplă a fost un eșec.

— Ei, am vrut doar să văd cum vă merge! îmi justific vizita. Vreau să spun că, la urma urmelor, suntem vecini, putem să ne mai vizităm.

Odette mă măsoară cu o privire critică.

— Da? Sigur? Pentru că pân-acum nu te-a interesat cum ne merge. Te văd tot timpul stând la fereastra ta și privind în jos, la noi. Și n-o spun doar așa… Nu, nu. Știu eu prea bine ce părere ai despre noi. Am văzut-o în ochii tăi. Te crezi mai grozav doar pentru că locuiești acolo sus, cu profesorul tău și pentru că aveți bucătăreasă, care gătește cârnați special pentru tine.

Am rămas cu gura căscată. De unde știe Odette toate astea? Ea observă cât sunt de surprins, deoarece completează imediat:

— Acum o să-ți mărturisesc ceva: draga ta Olga n-a gătit numai pentru voi. Nu, întotdeauna când rămânea mâncare, venea în curte și ne dădea și nouă. Și era foarte apetisantă! Cel mai mult îmi plăcea ficatul de pasăre cu pătrunjel. E, pur și simplu, un vis.

Poftim? Olga le-a hrănit pe pisicile astea cu ficatul de pasăre preparat *pentru mine?*

— Ai rămas mască, așa-i? Și închipuie-ți ce spunea ea mereu când venea… Spunea că îi face mult mai mare plăcere să gătească pentru noi decât pentru tine. Pentru că noi știm să prețuim mâncarea, în timp ce tu ești un răsfățat fără pereche.

Nu mă pot dezmetici: așa să fi zis Olga despre mine? Cuiul din piept mă împunge acum de o sută de ori mai tare decât înainte. Nu, mai exact, nu mă doare numai pieptul, ci tot corpul. Mă clatin buimăcit, de parcă aș fi primit o lovitură puternică. Dar Odette continuă fără milă:

— Îți garantez că nu așteptam vizita niciunui motan țicnit și arogant ca tine. Cel mai bine ar fi s-o întinzi de-aici.

Îmi adun toate puterile ca s-o pot privi pe Odette drept în ochi. Mi-e greu, dar n-am de ales.

— Oricum n-aveam de gând să mai rămân. Atmosfera de-aici nu-mi prieste. Pa! zic, mă întorc și fug ținându-mi capul sus.

***

— Stai, Winston! Unde te grăbești așa?

Kira vine după mine. Firește că n-a înțeles că tocmai mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Miaun sfâșietor și ea se apleacă spre mine.

— Bietul de tine, ce-ai pățit? Arăți groaznic!

Mă scarpină sub bărbie și porția asta de mângâieri îmi face foarte bine. Ești o tâmpită, Olga! Nu ești singurul om drăguț din lume. O să-mi găsesc alt biped care să mă răsfețe. La drept vorbind, *tu n-ai fost drăguță.* Tocmai am aflat asta. Trădătoareo!

— Astăzi nu e ziua noastră norocoasă, nu? Propun să dăm o tură prin cartier și să scoatem ceva bun din ziua asta. Poate că găsim un chioșc cu înghețată. Și dacă trecem pe lângă o pescărie, o să primești un hering cât toate zilele. Promit!

Bine, planul nu sună prea rău. Iar Kira are, desigur, perfectă dreptate: trebuie să încercăm să scoatem ceva bun chiar și dintr-o zi mizerabilă cum a fost cea de azi. Iar dacă se lasă și cu un hering mare pentru mine, atunci cu atât mai bine!

Kira aruncă o privire scurtă în jur și apoi pornește cu pași hotărâți în josul străzii. Oare crede că acolo vom da peste o pescărie? Merg repede în urma ei, curios și deja mai binedispus. Cumva, plimbarea cu un

om este o activitate distractivă. Mai ales când nu trebuie să port lesă.

Dar bucuria a fost de scurtă durată. Căci abia am pornit-o la drum, că m-am și pomenit cu o picătură de apă pe nas. Hopa, ce-i asta?

— O, nuuu! Acum mai începe și ploaia! Ce porcărie! bombăne ca pentru sine Kira.

Aha! Asta e, așadar, ploaia. Interesant. Dar și neplăcut. Apă care vine de sus și care o să ne ude! Mie, ca motan, treaba asta nu-mi place.

Ploaia se întețește. În depărtare începe să tune. Cel mai mult aș vrea să ne întoarcem și să fugim acasă. Din păcate, eu nu știu exact unde se află casa noastră. Mă tem că Spike a avut dreptate. N-am cel mai bun simț de orientare.

— Vino, Winston, trebuie să ne căutăm un loc unde să ne adăpostim! strigă Kira și o rupe la fugă.

Eu o zbughesc după ea. Între timp, a început să toarne cu găleata, iar eu observ cum încet-încet blana mea se îmbibă de apă.

— Uite, acolo, în față! Baraca de pe șantier. Hai, vino!

Kira a descoperit o baracă mică. Este într-un loc unde se află niște mașini uriașe și o groapă; baraca are latura din față deschisă. Deci ne putem adăposti fără probleme sub acoperișul ei – și chiar asta și facem. Mă uit în jur și văd lângă mine o bobină mare, pe care este înfășurat un cablu foarte strălucitor. Ce poate fi chestia asta? Așa ceva n-am mai întâlnit niciodată. Obiectul e cam de înălțimea băncilor din parc, iar Kira se așază pe el. Apoi mă ia în poală. Uzi leoarcă, tremurând și înfrigurați, stăm acolo și așteptăm să înceteze ploaia. Din păcate, asta nu se întâmplă. Ba din contră, tunetele se aud tot mai aproape.

Am spus mai înainte că ziua era nasoală? Mă corectez: este înfiorătoare. Mai întâi scandalul de la școală, apoi dezastrul cu Odette. Și-acum ploaia. Aș vrea să fiu oriunde altundeva. Ah, dar ce spun? Aș vrea să fiu altcineva. Oricine altcineva. Doar Winston Churchill, motanul domiciliat la adresa profesorului Hagedorn, să nu fiu!

Kira își trece degetele prin blana mea udă.

— Winston, să știi că sunt foarte bucuroasă că te am, oftează în timp ce mă tot scarpină. Vreau să spun că fără tine n-aș fi avut niciun prieten. Ai văzut chiar și tu azi, la școală: cei de acolo sunt pur și simplu mizerabili. Câteodată mi-aș dori să fiu altcineva. Oricine altcineva. Doar să nu fiu Kira Kovalenko!

În această clipă, chiar deasupra noastră, izbucnește o lumină incredibil de puternică. Apoi simt o lovitură. Și anume una atât de neașteptată și de violentă, încât, la început, nici nu-mi dau seama de unde a venit. Kira și cu mine suntem pur și simplu smulși în sus și scuturați zdravăn. Apoi suntem azvârliți la pământ. Aud vuiet și bubuieli; totul se cutremură. După asta se întunecă din nou. E întuneric beznă. Și o liniște de mormânt.

Oi fi murit?

Există lucruri imposibile. Sau nu…?

Nu. N-am murit. Dar ceva s-a schimbat. Foarte mult. Când deschid din nou ochii, lumea din jurul meu arată cu totul altfel. Este atât de… colorată! Da, fix asta vreau să spun: dintr-odată, lumea s-a umplut de culoare. Mi se pare că s-au mai adăugat niște nuanțe, care înainte nu existau. În afară de asta, totul pare mult mai viu. Văd brusc detalii care niciodată nu-mi săriseră în ochi. Chiar lângă mine, pe jos, se mișcă încet un gândăcel. Are o culoare pe care n-am mai văzut-o și multe puncticele negre pe spinare. De necrezut! Ce să se fi întâmplat?

Izbutesc să mă ridic și mă scutur. Adică vreau să mă scutur, dar renunț la această tentativă, pentru că încep să mă clatin îngrozitor. E ca și cum n-aș mai avea niciun control asupra corpului meu. Și când mă uit acum în jur, știu și de ce: dintr-odată sunt teribil de mare. Vreau să spun că sunt înalt. Capul se află la o înălțime amețitoare în raport cu solul. *De-a dreptul amețitoare* este, de altfel, și oribila durere de cap pe care o simt. Vreau să miaun, dar botul meu scoate un sunet care îmi dă fiori. Am spus, fără nicio îndoială, „au”. Au! Au!? Un cuvânt. Un cuvânt omenesc. De când pot eu să vorbesc?!

Chiar de sub mine aud un mieunat jalnic. Mă uit în jos și văd o pisică neagră, întinsă cât e de lungă lângă bobină și care se tot tăvălește. Ciudat, pisica neagră îmi pare foarte cunoscută. Seamănă cu… Mă mai uit o dată cu atenție… Într-adevăr, seamănă cu mine! Leit. Cel de jos, din fața mea, nu-i altul decât Winston Churchill. Nu-i nicio îndoială! Simt fiori reci pe șira spinării. Încet-încet, încep să mă luminez: lovitura dinainte trebuie să fi provocat o nemaipomenită încurcătură. Dacă cel de-acolo, de jos, e Winston, atunci eu aș putea fi… Nu, așa ceva nu se poate. Nu-i posibil!

Îmi adun tot curajul și arunc o privire prudentă în jos, spre corpul meu. Chiar așa e. Jeanși albaștri. Pantofi de sport, a căror culoare de-abia acum o văd cum trebuie. E foarte stridentă. Ăsta trebuie să fie

rozul. Știu pantofii ăștia. Sunt ai Kirei. Acum îmi ridic piciorul stâng din față și-mi privesc atent lăbuța. Greșeală! În locul ei se află acum o mână. Sfântă sardină în ulei! M-am transformat într-un om! Și nu într-unul oarecare, ci în Kira!

— Winston, ce-i asta? Ce se întâmplă?

E Kira. E, fără îndoială, vocea Kirei. Dar de unde vine? Doar eu sunt Kira și n-am spus nimic. Sunt perplex.

— Hei, Winston, mă auzi?

Din moment ce singura vietate din apropierea mea este pisica de la picioarele mele înseamnă că ea e cea care îmi vorbește. Cum s-ar zice, Winston vorbește cu mine. Adică Winston vorbește cu Winston. Ce aiureală! Capul îmi vâjâie și mai tare. Ar trebui, desigur, să răspund, dar numai la gândul de a vorbi simt cum mă trec toți fiorii. „Ei, curaj!” încerc eu să mă liniștesc. Îmi dreg glasul:

— Ă… eu… eu sunt aici, sus.

Pisica se uită în sus, spre mine, uluită.

— Tu ești, Winston? o aud spunând.

Sigur că da. Pot s-o aud foarte clar, și timbrul e chiar cel al vocii ei. În orice caz, pisica nici n-a mieunat, nici n-a scos vreun cuvânt. Să fi fost vocea asta doar în mintea mea? Treaba asta mă depășește, mai ales dacă va trebui să merg pe două picioare. Mă așez pe jos.

— Ai zis ceva? îl întreb eu pe motanul ce pare a fi… Winston. Vreau să știu dacă realmente ai spus ceva…

Pisica se apropie mai mult de mine și mă măsoară cu privirea.

— Habar n-am, sunt buimăcită de-a binelea. Oare eu vorbesc? Nu simt că aș face asta. Eu… eu… eu cred că, mai degrabă, *mă gândesc.*

Exact. Asta e. Eu aud vocea Kirei în mintea mea, pentru că îi aud gândurile. Pentru Dumnezeu! Mare zeu al pisicilor, dacă exiști, spune-mi ce-i cu farsa asta și, mai ales, de ce se întâmplă asta!

Oare legătura asta ciudată funcționează și invers? Mă uit la pisică și mă gândesc: „Tu poți să mă auzi?”.

— Da, pot să te aud, sosește prompt răspunsul.

Fascinant. Pot să comunic telepatic cu motanul ce seamănă cu mine și care are vocea Kirei. Să mergem, așadar, spre cauză.

— Tu cine ești? o întreb eu, deși pot deja să-mi închipui care e răspunsul.

— Cred că sunt Kira. Oricum, tocmai am constatat că nu mai arăt cum arătam, ci ca tine.

— Hm, la fel și eu. Mda, de fapt, invers: așadar, eu sunt Winston, dar arăt ca tine.

— Ce nebunie! Am schimbat locurile?

Aprob din cap:

— Așa se pare.

— Bine, dar cum?

— N-am idee. Dar cu siguranță are legătură cu lumina aceea orbitoare și cu lovitura primită, îmi dau eu cu părerea.

— Vorbești de fulger? întreabă Kira aflată acum în fostul meu trup.

— Ăla era un fulger?

— Așa cred. Am nimerit în mijlocul unei furtuni cu fulgere. Lumina orbitoare, șocul zdravăn… A fost un trăsnet. E o minune că am scăpat cu viață.

Probabil că are dreptate. E o minune. Dar n-am scăpat cu viață în propriul meu corp, din păcate. Nu-i chip să pricep cum s-a întâmplat asta. Cum să fie așa ceva posibil?

— Poate că are legătură cu dorința mea, cugetă Kira.

— Ha? Ce dorință?

— Puțin înaintea fulgerului, mi-am dorit să fiu altcineva.

— Așa e, îmi amintesc eu. Ai și spus asta. Dar interesant e că tot atunci și eu mi-am dorit exact același lucru.

Oftăm amândoi. Simultan.

— Mda, constată Kira, atunci înseamnă că ni s-au împlinit dorințele și am făcut schimb de corpuri. Acum eu sunt tu și tu ești eu. Kira este Winston și Winston este Kira. Aoleu, ce haos!

Aici chiar are dreptate. Pe mustățile mele, pe care nu le mai am: a naibii încurcătură!

***

Când ajungem din nou în Hochallee, sunt leoarcă de transpirație. Nu m-aș fi gândit niciodată că alergatul pe două picioare este epuizant. Nu știu bine încotro s-o apuc, mă clatin, nu prea mă descurc cu noul meu corp. Din fericire, când ne înapoiem, nici Ana, nici Werner nu sunt acasă. În mod clar oferim un spectacol cât se poate de ciudat, și ultimul lucru de care am nevoie acum este să răspund curiozității acelor persoane pe care nu pot să le evit.

Kira nu e nici ea câtuși de puțin mulțumită de noua ei înfățișare. De cum am ajuns în apartament, s-a prăvălit în coșulețul meu și și-a întins toate patru lăbuțele.

— Winston, schimbul ăsta de corpuri e o catastrofă! Neapărat trebuie să ne preschimbăm la loc. Și asta cât mai repede cu putință, pe legea mea! Nu pot să rămân pisică tot restul vieții mele!

— Mda, și mie mi-ar plăcea să devin din nou și cât mai repede animal, mă declar eu de acord. Dar ce putem să facem? Am sentimentul ăsta tare neplăcut că nu va fi tocmai simplu.

— Poate că trebuie să mai fim o dată loviți de trăsnet și în acel moment să ne punem dorința ca totul să se întoarcă la normal, propune Kira.

Scutur sceptic din cap:

— Să fim trăsniți încă o dată? Și crezi că este așa de simplu? Apoi, noi nu știm cum s-a întâmplat, de fapt, totul. Să fi fost trăsnetul? Habar n-avem. Și încă ceva: ai mai auzit vreodată de oameni care au fost loviți de trăsnet și au devenit… altcineva?

Kira dă din coadă într-o parte și-n alta și miaună nefericită:

— Nu, n-am auzit. Iar dacă mi-ar fi povestit cineva că așa ceva este posibil, aș fi zis că e nebun.

— Păi vezi? Ce s-a petrecut cu noi nu e ceva normal. Cred că fără a descoperi de ce ne aflăm fiecare în corpul celuilalt, n-avem nicio șansă să redevenim cum am fost.

Kira scoate niște pufnituri foarte ciudate.

— Hei, ești în regulă? o întreb eu.

— Nu, deloc. Îmi vine să urlu și, uite, ca pisică nu pot! E groaznic!

Tare mi-e teamă că are dreptate Kira. Este de-a dreptul înfricoșător. Și, cu siguranță, va fi și mai și când va trebui să comunic prima dată cu Ana, care va crede că eu sunt Kira. Ce o să-i spun? Ce vorbesc fetele de doisprezece ani cu mamele lor? E drept că eu le-am mai urmărit în vreme ce petreceau momente împreună, dar asta nu mă face un expert în materie. De pildă, n-aș fi în stare să fac față, ca biped, unei sfezi de genul celei de azi, de la prânz. În orice caz, nu fără să clachez pe parcursul ei. Uf! În taină, trag nădejde ca mâine dimineață să mă trezesc și să constat că totul n-a fost decât un vis urât.

Viața în pielea unei fete. Orice lucru e dificil la început…

— Bună dimineața, scumpo! E drept că afară e o vreme mizerabilă, dar mă tem că totuși trebuie să te trezești. Pentru micul dejun ți-am pregătit ceva absolut delicios.

Nu. Din păcate, n-a fost un vis urât. În fața mea, în semiîntuneric, stă Ana și trage ușor de pătură. Eu mormăi ceva, ce sper să semene a „Bună dimineața, mami!", mă ridic din așternut și mă frec la ochi. Tot om sunt.

Ana se așază pe marginea patului, lângă mine.

— Ei, nu ne împăcăm?

Aprob din cap pe mutește. Împăcarea este o idee bună. Mai ales pentru cineva ca mine, care nu s-a mai certat niciodată cu mama.

— Atunci, pace, da?

Ana mă trage spre ea și mă sărută pe obraz. Ce senzație ciudată să simt buzele ei direct pe pielea mea! Asta pentru că pe mine nu m-a mai sărutat niciun om. Și pentru că, în mod normal, eu am blană.

Ana se ridică și iese din cameră. Imediat după, Kira se strecoară înăuntru.

— 'Neața, Winston! Am sperat să fie doar un vis urât. Dar, după cum se vede, eu tot motan sunt.

Sare în pat lângă mine și-și pune capul în poala mea.

— Mda, și cu mine lucrurile stau la fel. N-am niciun chef să trăiesc în pielea unei fete.

Kira toarce și, în gând, o aud chicotind.

— Ce ți se pare așa de amuzant? mă interesez eu.

— O, nimic.

— Nu cred. Ce e?

— Păi vorbești ca un adult. Așa, sofisticat. Așa gândeai și când erai motan?

— Eh, nu știu. Ca motan, n-am discutat niciodată cu oamenii. Dar da, eu vorbesc acum fix cum gândesc.

Kira se întoarce pe spate și mă măsoară cu privirea:

— Felul în care te exprimi nu-i prea grozav. Deocamdată, fii atent să nu-mi ruinezi complet

prestigiul la școală. Și-așa nu sunt eu prea populară…

— O clipă: cum adică *la școală?*

— Păi tu credeai că mama te lasă să rămâi acasă?

— Păi eu nu vreau să mă duc acolo!

Acum Kira nu mai chicotește, ci râde:

— Mda, ghinion! Nu poți să alegi dacă să mergi la școală sau nu. *Trebuie* să mergi, altfel se lasă cu scandal. În primul rând, cu mama. Ea ia foarte în serios treaba asta. Așa că, dacă nu ai frisoane, dacă nu ai febră sau dacă nu ți-ai pierdut complet mințile, n-ai nicio șansă să rămâi acasă.

Aoleu! Astea chiar că-s vești proaste. Eu, la școală, cu copii complet străini! Ce coșmar! Mă prăbușesc din nou pe pat, cu un geamăt.

— Kira, scoală-te odată! Întârzii! răsună de pe hol vocea Anei.

Pare, într-adevăr, foarte hotărâtă. Ce-ar fi să-i spun, pur și simplu, că sunt bolnav?

— Ăăă, nu mă simt prea bine! mă văicăresc eu, cu glas sfârșit, și închid ochii.

Imediat se aud pașii Anei care se apropie. Ajunsă în cameră, își pune mâna pe fruntea mea.

— N-ai febră deloc. Hai, vino, o ceașcă de ceai o să-ți facă bine! Poate că azi o să te duci mai devreme la culcare și mâine vei fi mai vioaie. Hai, sus, domnișoară! Nu vreau să faci impresie proastă la noua școală.

E exact așa cum a spus Kira. Când vine vorba de școală, Ana nu știe de glumă. De îndată ce a dispărut, mă răsucesc în pat și mă duc împleticindu-mă spre ușă. Sfântă sardină în ulei! Mersul pe două picioare este cu adevărat dificil!

— Nu pot să mă duc la tine la școală. Nu voi supraviețui.

— Prostii! Să știi că nu e chiar așa de îngrozitor, încearcă să mă îmbărbăteze Kira.

— Bine, dar atunci trebuie să vii și tu cu mine. Fără tine acolo sunt pierdut cu totul, o implor eu pe Kira.

Dar ea scutură din cap:

— Din păcate, nu se poate. Ai uitat ce scandal am avut ieri din cauza ta? Dacă eu – adică tu – apar acolo cu o pisică, am încurcat-o.

Probabil că așa e. Scot un oftat chinuit.

— Ce să fac mai întâi? mă întreb cu glas tare.

— Păi trebuie să te speli și să te îmbraci, mă lămurește Kira.

Corect! Bună idee! Îmi întind brațele în față, îmi suflec mânecile cămășii de noapte și încep să-mi ling mâinile.

— *Miau!* Nu așa! Trebuie să mergi la baie și să folosești apă!

Pfui! Apă!? Pentru spălat!? Groaznic! Dar așa e… Dacă stau să mă gândesc, Werner așa procedează mereu. Pe mustățile mele de motan! Eu nici nu mi-am luat încă micul dejun și am învățat deja două lucruri cât se poate de antipatice despre viața oamenilor: copiii trebuie neapărat să meargă la școală, iar spălatul se face cu apă. Dacă o țin tot așa, înainte de prânz am dat în primire!

Mă urnesc împleticindu-mă spre baie, urmat îndeaproape de Kira.

— Așa, mai întâi spălatul pe dinți! Cu periuța de dinți! îmi explică ea pașii de urmat.

Rotesc privirile perplex prin baie. Cum arată o periuță de dinți? Apuc ceva ce îmi amintește de peria mea pentru blană, aproximativ la fel de mare și cu peri metalici. Oare aș putea să mă spăl pe dinți cu asta?

— Greșit! sosește imediat observația de la Kira. Asta e peria de păr. Periuța mea de dinți se află mai sus, în pahărel. Este mov.

Mov. Aha! Și ce înseamnă asta? Sunt pisică, nu specialist în cromatică! Oftez și apuc o periuță cu coada lungă, care se află în pahărel, pe raft. Pare să fie ce trebuie; în orice caz, Kira nu protestează. Apoi îmi vâr în gură partea cu peri și încep să mestec. Așa fac și cu biscuiții Leckerli[4], care ajută la îngrijirea dinților, delicatese pe care le cumpăra Olga special pentru mine. Din păcate, periuța este tare și n-are niciun gust. O pun în chiuvetă.

— Winston, nuuu! Mai întâi trebuie să pui pastă de dinți pe periuță și apoi să-ți freci dinții cu ea. Altfel, e degeaba.

Kira face un salt pe raftul de lângă chiuvetă și cu lăbuța lovește ceva ce trebuie să fie pasta de dinți. Iau

tubul, îl deșurubez și apăs din el pe periuță.

— Kira! Dă-i zor!

Ana este în fața ușii de la baie și pare mirată că azi totul durează atât de mult. Observ cum, brusc, îmi apar niște broboane pe frunte, Îhh!… Ce-i asta? E cumva transpirație? Fenomenul ăsta l-am mai observat câteodată la Werner. De exemplu, anul trecut, în plină vară. Dar acum nu e deloc cald. Poate că transpirația are legătură cu tot stresul prin care trec. Tot ce se poate! La naiba, de ce sunt întotdeauna atât de grăbiți bipezii ăștia?

— Imediat vin! încerc eu să calmez situația.

Apoi înhaț periuța de dinți și frec energic. Mamă, ce senzație nostimă! Un gust și un obicei cu care trebuie să mă obișnuiesc, mai ales că se mai și formează spumă la gură…

Îmi cercetez figura în oglindă. Sigur nu mă voi obișnui prea curând cu această imagine: Winston în formă umană. Oricum, Kira și cu mine avem, după câte se pare, aceeași culoare a ochilor. Cel puțin verdele acela pe care îl văd în oglindă mi se pare familiar. Este una dintre culorile pe care, ca motan, le puteam recunoaște. Asta mă mai liniștește un pic.

— Ah, Kira, și tu ai ochi verzi. Până acum nu mi-am dat seama. Se pare că acum, ca om, pot să disting mai multe culori.

Kira miaună uluită:

— Ochi verzi? Nici vorbă!

— Cum așa?

— Păi ochii mei nu sunt verzi, ci albaștri.

Kira sare pe umărul meu și se uită în oglindă. În clipa aceasta observ că motanul Winston are ochi albaștri. Iar eu, cel aflat în corpul Kirei, am ochi verzi. Prin urmare, am făcut schimb nu doar de suflete, ci și de culoare a ochilor!

— Aoleu! miaună Kira. Dacă mama vede asta, garantat se va supăra, imaginându-și că port lentile de contact. Ea strâmbă din nas și dacă vreau să mă machiez. Înțelegi, așadar, că ea nu trebuie să observe chestia asta, altfel se lasă cu scandal.

Ăăă, am auzit. De priceput, oricum n-am priceput nimic. Cum s-o împiedic pe Ana să mă privească în

ochi? Kira pare că mi-a ghicit nedumeririle.

— Trebuie să-ți vină ție o idee! Ieri a fost o zi stresantă. Dacă te vei preface încă jignit și o eviți, n-o să se mire. Eu așa fac de cele mai multe ori. Asta, pentru moment. Cu siguranță, ne vom preschimba curând la loc.

Toată stima pentru optimismul Kirei, dar chestia asta cu preschimbatul la loc nu mi se pare foarte la îndemână.

— Cum de ești așa de sigură? Eu n-am nici cea mai vagă idee despre cum am putea să facem treaba asta.

Kira oftează:

— Trebuie să ne vină o idee! Mai întâi trebuie doar s-o împiedicăm pe mama să observe lucrul ăsta și să se înfurie. Garantat, o să fie dificil să găsim o soluție câtă vreme se va ține scai de noi. Nu ești de aceeași părere?

Aprob din cap. Pare logic. Cu toate acestea, nu-i prea simplu s-o eviți pe Ana. Dacă nu mă înșel, mie mi se pare că Ana e foarte atentă la ce face fiica ei.

Iarăși se aud bătăi în ușă:

— Kira, ce-i cu tine azi?

— Imediat vin!

Jur pe castronelul meu de mâncare că-mi pierd mințile! Bine, bine, ies imediat. Dar nu garantez pentru nimic din ce o să se întâmple. Nu știu ce înseamnă să fii om. O să-mi dau însă toată silința să fac lucrurile bine! Mai trag o dată aer adânc în piept, apoi deschid ușa și ies din baie. Ana stă pe hol și îmi aruncă priviri pline de reproș.

— Iată-mă! mormăi eu cu ochii în pământ.

— Bun. Haide, îmbracă-te repede, altfel întârzii!

Zece minute mai târziu stau cu Ana la micul dejun și încerc să-mi mănânc cât mai nepăsător chifla. Lucrurile se complică, pentru că Ana nu mă slăbește din ochi. În cele din urmă, îmi dreg glasul:

— Ce s-a întâmplat, mami?

Nu poate fi vorba în niciun caz de hainele mele. Kira le-a ales, sărind prin dulapul meu – sau mai bine zis, al ei – și aruncând pe jos articolele vestimentare potrivite. Trebuie să mai spun că, în privința culorii ochilor, i-a venit o idee realmente bună.

Ana continuă să mă cerceteze cu atenție.

— Nu, totul e în regulă. Mă întrebam doar de ce porți ochelari de soare în casă, la șapte și jumătate, la micul dejun.

În cușca leului. Pardon, la școala Kirei!

Mi-e rău. Tare rău. Dacă ieri școala Kirei mi se părea impresionantă, astăzi o găsesc înfiorătoare. Pe deasupra, în fiecare secundă mă tem să nu mă dau de gol.

În timp ce tot meditez cum să scap basma curată din această afacere, primesc o lovitură zdravănă în spate, exact între omoplați. Au, cine m-a pocnit?

— ’Neața, Kira! strigă o voce veselă.

Mă întorc. E băiatul cu ochelari mari. Tom, dacă nu mă înșel, căci nu prea-s bun la reținerea numelor. Tipul a fost chiar foarte drăguț cu mine, dar acum ce i-a venit să mă lovească? Așa-i obiceiul printre oameni?

— Să știi că show-ul tău cu pisica a fost de milioane! Și când lui Leonie i s-a făcut rău… ce mai, a fost un spectacol pe cinste! Eu nu cred că vipera aia chiar se sufoca. A vrut doar să se afle din nou în centrul atenției.

— Ăăă… – asta e tot ce reușesc să articulez; nu, replica mea nu dă pe-afară de inteligență.

Dar preamilostivul zeu al pisicilor vrea ca tocmai în acel moment să se audă din nou clopoțelul. Tom nu mai așteaptă să-i răspund, ci se grăbește să urce scările de la intrare. Eu o iau, pur și simplu, la goană după el, căci de unul singur nu cred că aș fi reușit să-mi găsesc clasa.

Nu trece mult și suntem din nou în sala pe care o știu de ieri. Dar care e locul meu? Din ghiozdanul Kirei bineînțeles că n-aveam cum să-mi dau seama. Sau poate că nu există locuri fixe și te așezi, pur și simplu, unde vrei? Ce porcărie! Mai bine eram și eu atent când am fost aici cu Kira. Dar cine să bănuiască atunci că voi ajunge într-o astfel de situație?

— Hei, îmi stai în drum.

Cum altfel? Leonie! Și e la fel de neprietenoasă ca la ultima noastră întâlnire. De fapt, n-am deloc chef de discuții cretine cu mucoasa asta prost-crescută.

— Ia te uită: te făcuși bine. Excelent! Nemaipomenit! Ia spune-mi repede care-i locul meu.

Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, încât am început să am scăpări de memorie.

Leonie mă privește încremenită, de parcă mi-ar fi crescut un corn în frunte.

— Ce?

Oftez:

— În primul rând: „poftim”. Iar în al doilea: *care-i locul meu?*

— Ăăă, acolo, în partea cealaltă, lângă Emilia, bâiguie Leonie și-mi arată locul de lângă blonda cu părul ondulat, pe care deja o cunosc, apoi dispare imediat.

Bun. Deci ăsta e efectul când se vorbește răspicat cu gâsculița asta. E bine de știut! O fată de lângă mine îmi spune:

— Super, dar știu că i-ai zis-o! Așa-i trebuie. Nu-i decât o răutăcioasă. Bravo!

E foarte plăcut să văd că și altcineva îmi împărtășește antipatia față de Leonie.

— Nu te credeam în stare. Credeam că ești timidă.

— Mulțumesc, ăăă…

— Pauli, de fapt Paula, dar așa îmi spun profesorii, se prezintă fata și îmi zâmbește încurajator.

Arată foarte diferit de ceilalți elevi de aici. Pare mai rebelă. Părul îi șade zbârlit, iar ochii par conturați cu creion negru. Afară de asta, are pantaloni cu găuri și poartă o bluză cu câteva numere mai mare. Dar toate astea nu lasă impresia că și-ar fi ales neglijent hainele de dimineață, ci, mai degrabă, că aspectul bizar e intenționat. Întrebarea e: de ce?

— Pauli, corect, mă prefac eu că-i știam numele. Drăguț din partea ta.

— Nicio problemă. Când ești nou, nu-i știi pe toți. Te simți cam izolată, nu-i așa?

Pauli se hlizește, eu aprob din cap. Dacă ar ști câtă dreptate are!

— Da. Și cred că mai durează puțin până să rețin toate numele.

În momentul acesta îmi vine o idee: Pauli pare o tipă în regulă, așa că mi-ar putea fi de ajutor:

— Eu o mai dau în bară și cu numele profesorilor. Cu cine avem oră acum?

— Cu doamna Schiffer. Engleza.

Ah, sfinte Sisoe! Dacă nu mă înșel, engleza nu este limba în care vorbesc oamenii pe care îi cunosc. Iar eu nu o înțeleg deloc. O să fie distractiv, să sperăm însă că doamna Schiffer nu mă va întreba nimic.

Uite-o că vine: o siluetă delicată, învești mântată complet în negru, cu părul strâns într-un coc. Se îndreaptă cu pași repezi spre catedră și-și trântește geanta pe scaunul din spatele ei. Poate mă înșel, dar, la prima vedere, doamna Schiffer pare foarte antipatică. Scoate din geantă un teanc de caiete și-l pune pe catedră, apoi ne privește cu o mină gravă.

— Bună dimineața!

— Bună dimineața, doamnă Schiffer! răspund în cor toți colegii mei.

Mie mi-au rămas cuvintele în gât.

— Stați jos!

Hârșâit de scaune. Murmure. Toți se așază.

— V-am adus azi lucrările la engleză. Și, din păcate, trebuie să vă spun că sunt mizerabile.

În clasă se aud oftaturi.

— Dar, în orice caz, există o excepție. Știți că în mod normal nu vă spun notele celorlalți. În cazul acesta însă, mă abat de la regulă. În primul rând, pentru că această lucrare este, într-adevăr, deosebit de bună. Apoi, pentru că a scris-o o elevă pe care o aveți colegă de puțin timp. Trag de aici concluzia că această clasă nu stă prea bine la engleză. Prin urmare, cu toții trebuie să ne străduim mult mai mult. Și când spun *cu toții,* chiar mă refer la *noi toți.* Adică atât la voi, cât și la mine.

Doamna Schiffer ia unul dintre caiete, vine înspre mine și se oprește în fața mea:

— Kira, ai făcut, într-adevăr, o lucrare foarte bună. Toți cei de aici ar putea să-și ia ca reper engleza ta.

— Oh, mulțumesc! murmur eu.

Sper că n-o să înceapă să vorbească în engleză cu mine. Altfel, după cel mult un minut m-aș da de gol. Asta, dacă nu cumva, odată cu înfățișarea fetei, n-am luat și capacitatea de a vorbi și de a face toate celelalte lucruri pe care ea le poate face, între care scrisul,

cititul sau engleza. Adică, și scrisul, și cititul, și engleza. Dar nu trebuie să se ajungă la o probă!

— Ai povestit frumos că mama ta este profesoară. Probabil predă și engleza, nu-i așa?

— Ce? Mama? Nu, mama nu este profesoară. Este menajera profesorului Hagedorn, debitez fără să gândesc.

— A, da? Menajeră? mă întreabă doamna Schiffer privindu-mă consternată. Mda, înseamnă că am înțeles greșit.

Emilia începe să chicotească:

— Hi, hi, hi, mama Kirei e femeie de serviciu!

În momentul acesta, îmi dau seama ce greșeală am făcut. La naiba! E clar că povestea Kirei despre Ana era cu totul alta. Nu înțeleg de ce, dar ar fi trebuit să-mi țin, pur și simplu, fleanca. Emilia tot mai chicotește și, între timp, s-a pus pe râs și scârba de Leonie. Doamna Schiffer se sufocă de nervi:

— Liniștiți-vă, voi două! N-aveți niciun motiv de veselie. Tu, Emilia, ai un cinci plus. Și nici tu, Leonie, nu stai mai bine cu al tău patru minus. Așa că, în loc să vă distrați pe seama colegilor, ar trebui să învățați cuvintele noi. Ar fi mai bine pentru noi toți.

Leonie nu spune nimic, Emilia îmi sâsâie la ureche ceva ce aduce a „tocilară”. Ce vrea să spună cu asta? În orice caz, nu pare să fie un compliment.

În tot restul orei, Emilia se preface că nici nu mă vede, de parcă aș fi transparentă. Înțeleg că, dacă aici, la școală, aș avea o problemă, nu ei ar trebui să-i cer sfatul. Ce-i drept, nu prea mă pricep la felul în care oamenii leagă prietenii, dar că Emilia nu e prietena Kirei, asta am observat-o până și eu, o pisică neexperimentată în treburile astea. Oare prietenii sunt importanți pentru oameni? În calitate de motan, eu sunt un solitar și mă simt foarte bine așa, fără să mă intersectez cu Spike, Caramel și Odette. Dar poate că oamenii sunt altfel.

Sunetul clopoțelului mă smulge din gândurile mele despre oameni și prietenie. Cei mai mulți dintre colegi se ridică și încep să alerge prin clasă. Se pare că s-a terminat programul. Sau poate e doar o pauză. Dar tot e bine. Eu tocmai am reușit s-o scot la capăt oarecum

fără probleme cu prima mea oră de școală. Până la gafa cu femeia de serviciu. Dar asta nu poate fi ceva chiar atât de grav.

***

— *Ce?* Ai spus că mama mea e femeie de serviciu? Ești complet *dus!*

— Păi asta cu femeia de serviciu a spus-o Emilia. Eu doar am povestit că Ana este menajera noastră. Adică a profesorului Hagedorn.

Kira scoate un strigăt deznădăjduit și se trântește pe-o parte.

— Terminată! Sunt complet terminată. Definitiv și pentru totdeauna. Nu mai am cum să pun piciorul acolo.

— Cred că exagerezi. În primul rând, eu n-am știut că tu ai povestit că mama ta ar fi profesoară. Și în al doilea rând, a fi menajeră este o meserie foarte importantă. Aș spune chiar cea mai importantă. Imediat după aceea de profesor de fizică.

— Habar n-ai ce vorbești! Ceilalți părinți sunt avocați sau stomatologi. Sau au agenții de publicitate. Învățătoare este limita cea mai de jos până unde se poate merge. Și nici măcar n-am mințit. În Rusia, mama mea *învățătoare* a fost. Dar tu trebuia neapărat să le povestești că ea e femeie de serviciu… Aș spune că acum, după toată întâmplarea asta, sunt categoric fata cea mai puțin populară din toată clasa. Cu gașca lui Leonie am terminat-o definitiv. Mii de mulțumiri, Winston!

Bun, recunosc că n-am fost prea abil. Dar nu voi transforma în tragedie faptul că am dezvăluit adevărata meserie a Anei.

— Dar… dar… ce vrei, la urma urmei, de la gașca lui Leonie? Chiar tu ai spus că e proastă de-a binelea. Și apoi, în clasă la tine există oameni cu adevărat drăguți. Pe doi dintre ei i-am și cunoscut: Pauli și Tom. Mai bine acordă-le lor atenție.

Miorlau! Kira se sucește de colo-colo.

— *Pauli și Tom?* Bați câmpii. Pauli este o punkeriță scrântită rău de tot, iar Tom stă numai cu nasul în

computer și comunică mai ușor cu laptopul lui decât cu oamenii. E clar că nu știi ce vorbești. Pe aiuriții ăștia i-ai găsit din toată clasa… Dacă acum te mai și afișezi cu ei, garantat nimeni altcineva nu se va mai împrieteni cu mine. Și chiar și așa, tatăl lui Tom e medic. Așa că nu știu dacă Tom este chiar așa de interesat de prietenia cu fiica unei servitoare.

Ah, povestea asta cu prietenia mă scoate din minți. E treabă prea dificilă pentru o fată, care, de fapt, este un… motan. Neapărat trebuie să schimb subiectul.

— Cum a fost ziua ta? este gândul pe care i-l trimit Kirei.

— A fost bună. Aproape bună. Cred că sunt pe cale să descopăr secretul mamei. Noua mea înfățișare îmi este *foarte* utilă din acest punct de vedere. Cine să-și închipuie că e urmărit de o pisică?

— Ce vrei să spui? Ce înseamnă *urmărit?*

— Astăzi am putut să scotocesc temeinic prin lucrurile mamei, fără ca ea să observe. Cu ocazia asta, am găsit un e-mail printat de la Vadim, e-mail care este foarte interesant. Cred că el încearcă s-o șantajeze pe mama. Vrea neapărat ca ea să se întoarcă la el. O are la mână cu ceva. Încă nu știu despre ce este vorba. Dar o să descopăr.

— Un moment: asta înseamnă că tu ai putut să citești e-mailul?

— Evident. De ce nu?

— Păi pentru că eu nu știu să citesc. Și, la urma urmelor, tu ești, într-un fel, eu…

— N-am avut niciun fel de probleme cu asta. De aproape nu văd așa de bine, în schimb, văd excelent la depărtare. *Tu* nu mai știi acum să citești?

Ridic din umeri:

— Habar n-am. Încă n-am verificat. Azi, înainte ca lucrurile s-o ia razna la școală, am zis că mă doare capul și am plecat. Era prea riscant pentru mine.

— Mda, dar asta nu e o soluție de durată. Atâta timp cât tu ești în corpul meu, trebuie să mergi la școală. Iar dacă, din cauza ta, voi rămâne fără prieteni, măcar nu vreau să fiu lăsată repetentă. Ar trebui să ne gândim la o soluție. Dar mai întâi trebuie să aflăm ce știi să faci ca om. O clipă, mă întorc imediat.

Kira se ridică și, apoi, cu un salt elegant, sare pe mica servantă din camera de oaspeți. După câteva clipe, stă în fața mea cu o foaie de hârtie în bot.

— Uite e-mailul! Ia încearcă!

Iau foaia de hârtie și mă holbez la ea. În fața ochilor mei, din toată învălmășeala, se nasc niște secvențe ordonate. Și din ele se formează propoziții:

„Dragă Ana,

De ce m-ai părăsit? Știi cât de mult te iubesc. Întotdeauna am făcut totul pentru tine și pentru copilul tău. Te rog să mai reflectezi. Dacă te încăpățânezi, va trebui, din păcate, să rămân la vechea mea poveste. Și atunci vei primi vizita gaborilor – asta dacă nu cumva au fost deja pe la tine…”

Foaia îmi scapă din mână. Incredibil! *E incredibil,* în primul rând, pentru că, într-adevăr, știu să citesc. Apoi e *incredibil* ce probleme are Ana. Trebuie s-o ajutăm!

La început motan, apoi om și după aceea agent. Ce urmează? Apropo: Odette are parte de o surpriză

Să rezumăm: pot să vorbesc. Pot să citesc. Pot să și scriu – tocmai m-am testat. Știu engleză și tabla înmulțirii. Și acum bomba: știu chiar și rusa. Cel puțin o înțeleg. Pe scurt: sunt Super- Winston. Sunt cel mai deștept motan din univers! Campionul galactic!

Partea proastă este că eu nu pot împărtăși cu nimeni bucuria mea, deoarece Kira e, pe moment, ocupată cu alte lucruri. Anume, este preocupată de modul în care am putea să aflăm secretul mamei ei ca să scăpăm definitiv de Vadim. Acum, când am văzut ce pot eu să fac, Kira este convinsă că suntem echipa perfectă de detectivi. Asta e și părerea mea. „Echipă de detectivi" – sună grozav! Sunt pe fază, aștept să-mi explice Kira ce înseamnă asta mai exact.

— Spune-mi, echipa asta de detectivi ce face, de fapt? o întreb telepatic pe Kira.

— E foarte simplu, se întoarce răspunsul. Rezolvă cazul nostru. Noi ne completăm perfect unul pe celălalt, Winston. Uite, eu pot să caut tot felul de dovezi fără să fiu observată, iar tu poți interoga martorii. Din când în când, confruntăm rezultatele investigațiilor și așa vom afla curând cu ce o șantajează Vadim pe mama.

— Bun, până aici înțeleg. Și ce vom face când vom ști toate astea? Ce se întâmplă dacă mama ta a comis, într-adevăr, o infracțiune?

— Bineînțeles că mama n-a comis nicio infracțiune. Pun pariu pe orice că Vadim doar spune asta. Dar dacă noi vom afla adevărul, vom putea dovedi că e un ticălos, tot așa cum ar face-o și poliția. Sau agenții secreți. E clar ca lumina zilei, nu?

Agenții secreți? Mă gândesc imediat la un film la care mă uitam cu Werner. Și acolo exista un agent. Nu-mi mai amintesc numele lui, dar știu că tipul are un număr, 006 sau 007 – cam așa ceva. Nu știu dacă ăsta e numărul lui de telefon, al clasei de la școala de agenți sau poate mărimea de la pantofi. În orice caz,

tipul e așa cum aș vrea eu să fiu, ca om: foarte elegant și spiritual. Indiferent cât de periculoasă e situația, el are mereu o remarcă inspirată pe buze. Toate femeile îl admiră – e un tip cu clasă. Mda, și eu aș putea să fiu așa ca om, dacă n-aș fi prins prostește în corpul unei fete de doisprezece ani. Dar n-am de ales… Cu toate acestea, ideea de a fi agent îmi surâde.

Apropo de „toate femeile îl admiră” – ce mă muncește pe mine acum este dacă mai pot sta de vorbă cu Odette. Nu cumva mi-am pierdut această capacitate atunci când am făcut schimb de corpuri? Ăsta e un lucru pe care trebuie să-l verific temeinic, deoarece cu această domnișoară încă nu mi-am încheiat socotelile. Decid să-mi lămuresc imediat această nedumerire. Când ești om, ai un avantaj evident: poți, pur și simplu, să ieși din casă și să te duci oriunde vrei. Iar ăsta e un lucru extrem de practic.

***

Îmi rotesc privirile prin curte. Nici urmă de pisici. Hm! Cum face omul când vrea să cheme o pisică? Încerc cu clasicul:

— Pis, pis, pis!

Nimic. Bine, nici eu n-aș fi venit în fugă doar așa pentru că mă cheamă un copil. Sau poate nu m-au auzit? Să mai încerc o dată, de data asta mai tare:

— Pis, pis, *piiis!*

Tot nimic. Cei trei parcă au intrat în pământ. Rămân descumpănit, după care îmi vine o idee-trăsnet. Cum era vorba aia? Șoarecii trag la slănină. Iar pisicile, la ficatul de pasăre. Mai ales când cei trei s-au obișnuit să fie hrăniți cu mâncarea *mea.* Dacă nu mă înșel, Ana tocmai a pregătit o porție proaspătă de ficat de pasăre.

După puțin timp, mă întorc în curte cu un blid de metal plin cu mâncare delicioasă. De data asta nu-i mai chem, ci, pur și simplu, pun vasul în locul unde i-am întâlnit ultima dată pe cei trei. Apoi mă duc la platforma pubelelor, mă așez pe ea și aștept.

Într-adevăr, nu durează mult și Spike apare furișându-se, urmat îndeaproape de Caramel. Numai Odette nu se zărește. Cei doi sunt atât de lacomi, încât

nici măcar nu mă observă. Înghit mâncarea în mare grabă. Trag cu urechea ca să prind ce-și spun. La așa o tratație apetisantă, ar trebui să fie în delir de superlative. Dar nu aud nimic, în afară de mieunaturi.

După un timp îmi pică fisa: nu pot să-i înțeleg pe cei doi. Această descoperire mă lovește ca un trăsnet… Eu, Winston Churchill, nu le mai pot înțelege pe celelalte pisici. Așadar, cele mai negre temeri ale mele s-au adeverit. Picături calde de apă mi se scurg de-a lungul obrajilor. Ce-s astea? Îmi șterg fața cu mâna. Apa se scurge din ochii mei. Trebuie să fie lacrimi. Plâng. Și simt asta într-un mod tare bizar. Cumva înfricoșător. Dar și ca pe o ușurare.

În clipa asta, ceva foarte moale îmi atinge mâna. Imediat, o limbă aspră îmi linge lacrimile de pe degete. Odette. A sărit pe platformă lângă mine. O privesc și constat din nou că arată minunat. Odette mă privește și ea lung, apoi își pune capul în poala mea și începe să toarcă. Bun, chiar dacă nu mai pot să vorbesc cu ea, sunt absolut sigur ce înseamnă asta: *mângâie-mă!*

Îmi trec degetele prin blana ei. De fapt, eu aș fi vrut s-o scarmăn zdravăn, la fel de rău cum m-a tratat și ea ultima oară. Dar, la urma urmei, eu sunt acum om și sunt mult mai mare decât ea. O ciufuleală ar fi creat ceva impresie. Acum însă, mă delectez pur și simplu cu senzația plăcută de-a o avea atât de aproape de mine. În același timp, în clipa asta mi se face așa de dor de viața mea de pisică, încât aproape că-mi vine să miaun. Dacă acum aș fi motan și aș sta aici cu Odette… Inima începe să-mi bubuie, iar în stomac simt o senzație ciudată. Puls accelerat și senzații ciudate în stomac – să fiu oare bolnav?

Reflectez scurt dacă ar trebui să-i povestesc simplu lui Odette că, de fapt, eu sunt Winston. Este posibil ca ea să-i înțeleagă pe oameni. În orice caz, când eu eram pisică, îi înțelegeam. Dar, chiar dacă și ea ar putea face asta, probabil că nu m-ar crede, ci m-ar considera țicnit de-a binelea. De altfel, toată povestea asta este nebunie curată.

— Ah, aici erai! Te-am căutat peste tot.

Kira sare spre noi pe platformă. S-a zis cu intimitatea! Odette își retrage capul și pufăie scurt, apoi se așază din nou. Îmi vine o idee.

— Poți să auzi ce a spus ea? o întreb telepatic pe Kira.

— O, da. Dar nu este tocmai măgulitor pentru tine, îmi răspunde.

— Așa mă și gândeam. Dar, cu toate astea, vreau să știu, insist eu să aflu.

Kira chicotește în gând:

— Bine, tu ai vrut-o! A spus așa: „Salut, blegule, îndrăznești să te mai arăți pe-aici?”. Nu sunteți tocmai cei mai buni prieteni, nu-i așa? Deși cine se iubește se tachinează.

— Ce vrei să spui? o întreb.

— Așa se zice. Atunci când doi oameni se iubesc, se întâmplă ca ei să se certe frecvent, totuși. În orice caz, așa fac oamenii. Cum stă treaba la pisici, nu știu.

Simt cum mi se încălzește pieptul. Mă uit pe furiș la Odette, care stă în continuare liniștită la picioarele mele.

— Păi eu nu cred că lui Odette îi place de mine. Pentru ea, eu sunt un motan încrezut și răsfățat. Și arogant. Iar asta chiar nu e adevărat.

Kira își înclină capul și mă măsoară din priviri.

— Nu-i adevărat?

Scutur violent din cap:

— Nu! Nu e câtuși de puțin adevărat. Educat da, dar încrezut[5] nu sunt, asta e sigur. Bine, poate doar un pic.

Kira tace. Iar lucrul ăsta spune multe. Însă mie mi se pare tare supărător că nu zice nimic.

— Toate astea sunt numai din vina Olgăi, adaug eu supărat.

— Ce amestec are mătușa mea aici? se minunează Kira.

— Ea i-a spus lui Odette că aș fi răsfățat. Asta chiar e o mizerie. Odette nu mă cunoaște cu adevărat, doar eu eram tot timpul în casă. Deci toate astea sunt doar zvonuri răspândite de mătușa ta.

Acum e rândul Kirei să reacționeze, îmbufnată:

— Nu pot să cred așa ceva. Nu-i genul ei.

— Dar asta a făcut! Și a hrănit banda asta cu mâncarea mea preferată. Întreab-o pe Odette.

— O întreb.

Kira se mai apropie puțin de noi și trage un mieunat. Odette ridică surprinsă capul și miaună și ea. Fascinant. Cele două comunică, iar eu nu pot înțelege nimic. Mai trece un timp, apoi Odette se ridică, sare de pe pubelă și dispare în partea din spate a curții.

— Ce s-a întâmplat? o întreb pe Kira.

— Tocmai am lămurit ceva, vine răspunsul ei. Anume că, garantat, mătușa mea n-a afirmat vreodată că tu ai fi arogant.

— Ha? Cum ai lămurit asta cu Odette? I-ai povestit ceva despre schimbarea noastră de trupuri?

— Firește că nu. Oricum, nici nu m-ar crede. Nu. I-am spus, pur și simplu, că m-am tot gândit și că, între timp, mi-am dat seama că Olga mea n-ar fi povestit niciodată ceva atât de josnic despre mine.

— Bine. Și pe urmă? Cum a reacționat Odette? întreb eu curios.

— S-a înmuiat destul de repede și a recunoscut că povestea ei n-a fost decât o minciună menită să mă supere. Adică, de fapt, să te supere.

— Uf, acum m-am liniștit.

Măcar în privința Olgăi. Puțin îmi pasă de fraiera asta de Odette.

— E drept că tanti Olga i-a hrănit pe Odette și pe prietenii ei. Doar iubește pisicile! adaugă Kira.

Aprob dând din cap și, cu gândul la prietenia pe care le-a arătat-o Olga, mă întristez un pic. Dar Kira continuă:

— Winston, lasă deoparte toată istoria cu Olga și Odette! Trebuie să vorbim despre ceva mult mai important.

— Bine, despre ce?

— Despre strategia noastră de investigare. Trebuie să ne gândim cum putem afla care-s învârtelile lui Vadim.

— Aha…

Pentru moment, entuziasmul meu privitor la acest subiect este destul de scăzut. Mai degrabă, mi-ar prinde bine să-mi plâng un pic de milă, ca un biet

motan neînțeles de Odette ce sunt eu. Și care motan mai este și sechestrat în corpul unei fete de doisprezece ani, care nu mă înțelege nici ea, la rândul ei.

— Hai, agent Winston! Deja mi-a venit o idee bună. Dar ce zic eu? Sclipitoare!

— Dacă nu poți învăța pe dinafară textul ăsta simplu, atunci, vrei, nu vrei, va trebui să ți-l notezi.

Primele încercări detectivistice. De ce nu se poate trăi și fără matematică?!

— Să-l învăț pe dinafară? Ce înseamnă asta?

— Măi Winston! Ca animal de companie al unui profesor ar trebui să fii ceva mai deștept.

Poftim? Ce obrăznicie!

— Eu nu cunosc nicio pisică mai deșteaptă ca mine! spun, spumegând de indignare.

— Odette are dreptate. Ești cam încrezut. Iar asta e cu atât mai ciudat, cu cât nu știi ce înseamnă să înveți pe dinafară. Îți explic: când înveți ceva pe dinafară, citești un text de atâtea ori până când îl poți spune fără să te mai uiți peste el. Și exact asta facem noi aici. Eu îți notez ceva cu care tu poți să-i distragi mamei mele atenția un timp. Înveți textul pe dinafară și, când se întoarce de la cumpărături, stai de vorbă cu ea. În timp ce face exerciții la mate cu tine, eu scotocesc prin geanta ei și caut indicii. Undeva trebuie să-și țină ea jurnalul. În orice caz, în cameră nu l-am găsit. Până aici e totul clar?

— Clar ca lumina zilei.

Pare, într-adevăr, simplu. Dar ceva tot nu-mi dă pace și cel mai bine ar fi să lămuresc treaba imediat. Îi trimit Kirei câteva gânduri ranchiunoase. Tresare:

— Hei, e totul în regulă? De ce dintr-odată ești așa de răutăcios cu mine? Nu vreau decât să te ajut.

— Nu e în regulă, Kira, răspund eu. Dacă mă gândesc că te afli doar de puțină vreme în corpul meu, pot să spun că ai devenit cam obraznică. Adică tu poți să stai lungită pe canapeaua mea favorită, fără să trebuiască să ieși măcar din casă, în vreme ce eu trebuie să fac față la școală și peste tot, în locul tău. Adică tu să faci față. Mă rog, știi ce vreau să spun. Dacă mă întrebi, dintre noi doi, categoric eu am însărcinarea cea mai dificilă. Poți să mă scutești de observațiile tale privitoare la ce ar trebui să știu.

Pur și simplu. Pac! Sper că de data asta am nimerit-o. Kira mă privești cu ochii cât cepele:

— Oh, Winston, îmi pare tare rău! N-am vrut s-o fac pe deșteaptă. Sunt foarte agitată pentru că îmi doresc

foarte mult s-o ajut pe mama. Se pare că am dat cu bâta în baltă. Iartă-mă! N-am vrut.

Kira pare acum atât de tristă cum doar când ești singur cu grijile tale poți fi. Poate că și eu am fost puțin prea supărăcios; sunt obișnuit să fiu considerat cel mai deștept motan de casă. Desigur, Werner este și mai deștept, dar, oricum, el este un om adult. Și poate că sunt, într-adevăr, un pic cam încrezut. În orice caz, am sentimentul că toată povestea asta mă depășește.

— Scuzele sunt acceptate, mă liniștește Kira. Dar spune-mi, nu crezi că ar fi mai bine să căutăm ajutorul unor oameni în toată firea? Poate că toate astea ne depășesc puterile. Cu siguranță Werner ne-ar putea ajuta să facem la loc schimb de trupuri. El chiar este deștept! Eu nu cunosc niciun om mai deștept ca el.

Imediat, Kira își arcuiește spinarea și pufnește:

— Nu, Winston! Eu am șansa unică de a descoperi secretul mamei. Acum putem să rezolvăm împreună cazul; când voi fi din nou om și tu pisică, nu vom mai putea să lucrăm în tandem.

Oftez:

— Bine, să încercăm. Dar dacă n-o scoatem la capăt, îi spun totul lui Werner.

— Dacă n-o scoatem la capăt. Dar îți jur că *o s-o scoatem la capăt!* se îmbărbătează Kira. Acum, vom pune pe hârtie lucrurile pe care le vei discuta cu mama. Și ține bine minte: să n-o privești în ochi, altminteri va observa că ceva nu-i în regulă cu tine.

***

— Spune-mi, iubito, ce nu înțelegi aici? Doar e foarte simplu!

Ana mă privește nedumerită.

— Păi nu înțeleg. Nu înțeleg nimic.

Și nici măcar nu e o minciună. Ana și cu mine stăm la masa din bucătărie, cu o foaie de hârtie în față, pe care scrie 18/x= 6. Ce înseamnă asta? Misterul misterelor. Ana se încruntă.

— Ecuațiile cu o necunoscută sunt ușor de rezolvat. Nu trebuie decât să ți le imaginezi ca pe o balanță care

trebuie să rămână mereu în echilibru, indiferent ce modificări faci.

— Aha!

Mă uit peste umărul Anei și o văd pe Kira făcându-și de lucru cu geanta de umăr a mamei ei. Tocmai a scos-o cu îndemânare din dulapul de haine ca s-o tragă până în camera de oaspeți.

— Kira, mă urmărești?

— Ăăă… eu? Sigur că da.

— Trebuie să te concentrezi un pic, dacă vrei să te ajut.

— Bineînțeles, iartă-mă!

— În afară de asta, trebuie să te duci urgent la coafor. Bretonul îți vine în ochi, de nici nu ți se mai zăresc. Sigur de-abia vezi. Poate de-aia ai probleme la matematică, pentru că nu vezi bine.

Ana râde, eu îmi reprim un zâmbet.

— Ai dreptate, mami. Dar să revenim la matematică.

Schimb repede subiectul înainte să-i vină ideea de a-mi da la o parte părul de pe frunte ca să-mi vadă ochii.

— Ai dreptate. Așadar, trebuie să scăpăm de x de la numitor…

În acest moment, în bucătărie apare Kira-pisica și-mi sare în poală. Vrea să-mi spună ceva.

— Winston, am nevoie de ajutorul tău. Singură nu reușesc să deschid geanta. Are fermoar și nu pot să-l desfac.

Hrrr! Așa n-o să meargă! Dacă nu mă arăt interesată de explicațiile Anei, o să se ducă totul naibii.

— …Atunci trebuie să faci, firește, același lucru și în cealaltă parte, adică să înmulțești x în ambele părți ale ecuației, ai înțeles? continuă Ana, răbdătoare, să explice.

— Ăăă, ce?

— În ambele părți, Kira. Trebuie să faci asta în ambele părți ale ecuației.

— Scuze, trebuie să mă duc la toaletă, îi ofer la repezeală Anei primul pretext care-mi vine în minte.

Ana își dă ochii peste cap:

— Zău, Kira, ce e cu tine? Ești așa de agitată!

— Nu, doar că am o urgență.

Sar de pe scaun și fug în hol. Sper că Ana nu vine după mine, deoarece, în realitate, eu vreau să ajung în camera de oaspeți, ca să-i deschid Kirei geanta. Arunc o privire peste umăr: nu, nu-i niciun pericol. Mă furișez repede în cameră și deschid fermoarul. Kira se aruncă asupra conținutului genții. Peste puțin timp mă aflu din nou în bucătărie și mă străduiesc din răsputeri s-o mai rețin un pic pe Ana.

— Deci, numitorul și numărătorul… Poți să-mi mai arăți o dată? o întreb, făcând cea mai nevinovată figură.

— Trebuie să înmulțești. E simplu de tot. Dar la fel în ambele părți. Ai înțeles?

Aprob:

— Clar. În ambele părți. Logic.

Aoleu! Numitor. Numărător. Înmulțire. Mă bucur că în viața reală sunt un motan, și nu o elevă de clasa a VII-a!

***

— Ei? Ai găsit? o întreb pe Kira când, după meditația la mate, mă întorc în camera de oaspeți și mă arunc în patul ei.

— Da! A fost așa cum mi-am închipuit: jurnalul ei era în geantă. L-am citit. Acum tu trebuie să pui totul la loc, pentru ca ea să nu intre la bănuieli.

— Imediat! E ceva în jurnal ce ne-ar putea fi de folos?

— Cred că da. Ea scrie că nu are nimic de-a face cu cazul lui Vadim și este îngrozită că el a implicat-o în toată povestea. El chiar a dat declarații cum că ar fi fost ideea ei și că el a ajutat-o numai din dragoste. Acum mama e speriată că poliția i-ar putea da crezare lui Vadim.

— Aha! Dar despre ce caz este vorba?

Vârful cozii Kirei zvâcnește într-o parte și-n alta.

— Din păcate, asta nu scrie. Jurnalul e destul de nou, cuprinde doar ultimele săptămâni. Oricum, de un lucru putem fi siguri: mama n-a făcut nimic ilegal.

Întind brațele spre Kira și o iau în poală.

— Bine, dar tot nu știm ce s-a petrecut *de fapt.* Cum descoperim despre ce e vorba?

Kira se întoarce de pe burtă pe spate și mă privește fix în ochi.

— Poate că ar trebui să ne ducem la Vadim și să-l tragem de limbă.

Observ cum pulsul meu accelerează.

— Să mergem la Vadim și să-l tragem de limbă? Ți se pare o idee bună? Credeam că tipul ăsta e iute la mânie… N-ar fi mai bine să ne ținem departe de el?

— Nu. Dacă păstrăm distanța, n-o să aflăm în ce e implicat individul ăsta.

Cumva, îi dau dreptate, dar asta nu mă face mai fericit. Propun un compromis:

— Ascultă, există oameni a căror profesie este să se ocupe de răufăcători. Cum le zice? – și fac o mică pauză artistică, dar Kira ignoră întrebarea, așa că-mi răspund singur: Poliția, nu? Deci de ce nu mergem la poliție să le spunem ce știm?

— Pentru că nu ne-ar crede. De-aia! Știi că au fost deja aici și au interogat-o pe mama. Și ea le-a spus că nu are nimic de-a face cu cazul. Dar n-au crezut-o, scrie asta în jurnalul ei. De-aia poliția tot face cercetări în privința ei. Nu, nu, *noi* trebuie să ne dăm seama ce se petrece aici.

Sfântă sardină în ulei și blestemată salată de heringi! Copilul ăsta tare încăpățânat mai e! Parcă și văd cum eu și ea plonjăm în Elba, cu „saboți" de beton în picioare, aruncați în apă de un criminal pe nume Vadim. Judecând după ce-am văzut pe la televizor, astea-s lucruri ce se întâmplă des cu cei care se pun cu criminalii. Îmi fac pentru ultima dată curaj s-o deturnez pe Kira de la planul ei.

— Deci, dacă tot ne ducem acolo, măcar să n-o facem singuri! Iar dacă Werner nu trebuie să știe nimic din toate astea și nici mama, atunci trebuie să găsim alte ajutoare.

Poate că, dacă amenință cum că mai cooptez pe cineva în echipa noastră, Kira va renunța.

— Lașule! strigă ea. Și de unde vrei această susținere? Doar nu cunoști pe nimeni! Sau vrei să-i cooptezi pe Odette și pe Spike? Vadim o să se

tăvălească pe jos de râs când o să-ți faci apariția cu niște pisici după tine.

— Bineînțeles că mai cunosc și alți oameni pe-aici, vorbesc eu ca să nu tac. Oameni care nu se lasă cu una, cu două!

— Da, sigur!

— Exact. Deja știu pe cine voi întreba.

— Bun, să auzim.

— O să întreb… Ăăă… O să întreb… Aș putea…

Și exact în același moment îmi vin în minte, într-adevăr, doi oameni la care chiar aș putea apela. Și pe care o să-i întreb dacă ne ajută. Indiferent dacă asta îi convine sau nu Kirei.

Am prieteni curajoși. Apropo: Rusia este o țară îndepărtată

Eu cred că, pentru a-i convinge pe oameni de un anumit lucru, nu este tocmai înțelept să spui adevărul sută la sută. Tom și Pauli tocmai se holbează la mine. Poate că nu a fost cel mai inteligent lucru să le destăinui de la început ce tip mizerabil este Vadim. Dacă ei doi nu vor vrea să vină cu noi, e clar că am stricat totul cu abordarea asta.

— Bine, deci tu crezi că tipul este periculos și că ar putea să provoace necazuri? se încruntă Tom.

— Ăăă, da. Păi da… Deci…

Dacă acum o întorc, cum că Vadim ar fi un tip cât se poate de simpatic, sigur nu mă vor mai crede. Trebuia să mă fi gândit înainte la asta.

— Uneori, lui Vadim îi sare cam repede mușchiul. Și a avut și niște necazuri cu poliția. Dar în rest…

— Deci e *chiar periculos,* se strâmbă Tom. Ce tare!

Tare? Asta înseamnă că Tom găsește că ideea de a ne pune cu Vadim e una inspirată? Asta chiar că ar fi grozav!

— Păi eu aș spune că, dacă ai nevoie de doi parteneri pentru o misiune periculoasă, atunci cu Tom și cu mine ți-ai găsit oamenii, adaugă și Pauli cu un zâmbet.

Super! Înseamnă că ideea mea n-a fost chiar așa de rea.

— Cât de bine pus la punct e planul? se interesează Tom. Așa, în două cuvinte. Nu de alta, dar se termină pauza.

Bună întrebare. De fapt, foarte bună. Chiar așa: cât de bine pus la punct e planul?

— Mda, mă gândeam… Ăăă…

Hm. În realitate, nu există niciun plan încă. Dincolo de faptul că eu și Kira nu trebuie să apărem singuri la Vadim, ci cu întăriri.

— Este posibil ca tu să nu-ți fi făcut încă o idee clară? se amestecă în discuție Pauli.

Deștept copil! Trage mereu drept la țintă. N-are niciun sens să te contrazici cu ea.

— Din păcate, ai dreptate, recunosc eu, iar Pauli oftează.

— Bine. Atunci hai să ne gândim. Dacă te-am înțeles bine, Vadim ăsta a declarat la poliție că mama ta a comis împreună cu el o infracțiune. Dar, în realitate, el este unicul făptaș. Și în continuare nu spune adevărul, pentru că vrea să o forțeze pe mama ta să se întoarcă la el.

— Exact.

— Atunci avem nevoie de o cursă.

— O cursă?

Eu, personal, cunosc doar cursele pentru șoareci. În ele se pune o bucată de brânză și, când șoarecele vrea s-o ia, cursa se închide, iar șoarecele rămâne prins în ea. Dar cursele astea sunt foarte mici. Chiar dacă nu l-am văzut niciodată, nici pomeneală ca Vadim să încapă într-una d-asta.

— Sigur că da. O cursă. Dar ce te uiți așa mirată? se minunează Pauli.

— Nu știu… Vadim și brânza? Și crezi că există curse atât de mari, încât…

Dar mai înainte ca eu să pot detalia chestiunea problematică, pauza s-a terminat.

— Ține minte ce voiai să-mi spui. Vorbim mai târziu. Poate că o să-mi vină vreo idee în ora de bio.

***

Biologia cu domnul Pretorius este, în momentul de față, materia mea preferată. Nu pentru că m-ar interesa materia în sine, ci pentru că am descoperit că domnul Pretorius este un prieten al pisicilor. Iar prietenii pisicilor sunt oameni buni. Fără doar și poate!

Dar lucrurile nu stau așa și cu colega mea de bancă, Emilia. Ea sigur nu este un om bun, ci o ciumă. Acum, de exemplu, își scrie bilețele cu nesuferita de Leonie și sunt sigur sută la sută că treaba asta are de-a face cu mine. Într-un final, am văzut pe o scrisorică numele meu. Bănuiesc că nu sunt scrisori de dragoste. Oricum, n-au decât! La urma urmelor, eu am lucruri mai importante de făcut decât să mă enervez din cauza celor două dobitoace. Eu sunt un motan în misiune!

Se pare că și domnul Pretorius a observat corespondența discretă dintre cele două prietene, deoarece acum se duce țintă la Leonie și îi ia foaia de hârtie.

— Dragă Leonie, are asta legătură cu celulele nervoase ale corpului uman, de care tocmai ne ocupăm? Altă legătură decât nervii pe care mi-i faci astfel? o întreabă Pretorius făcând o grimasă.

— Dați-mi-o înapoi! spumegă de furie Leonie. N-aveți dreptul!

— Leonie Weichert, ce am dreptul și ce n-am, asta în mod garantat nu stabilești tu. Dacă tu și Emilia faceți schimb de bilețele în loc să participați la ora mea, atunci veți avea probleme. Dar ia să vedem ce ai scris.

Pretorius își drege vocea, apoi citește cu glas tare:

„Emmi,

Știi ce spune tatăl meu despre ruși? Ăștia ori sunt criminali, ori sunt putred de bogați. Dacă sunt cinstiți, atunci sunt atât de săraci, încât n-au nici hârtie igienică. Poate că ar fi mai bine să-i facem cadou Kirei un sul de hârtie igienică, fiindcă bogată cu siguranță nu e, dacă mama ei merge la curățenie…”

Simt că mă trec fiori reci și fierbinți, în același timp. Rândurile nu se referă, firește, la mine, Winston, ci la Kira. Cu toate astea, și cel mai prostănac motan ar înțelege cât de mizerabil este acest bilet! Câtă răutate!

Domnul Pretorius lasă să-i cadă biletul din mână și, în primul moment, nu spune nimic. În clasă este liniște, nu se aude nici musca. Habar n-am dacă ăsta e un semn bun sau nu. În cele din urmă, Pretorius trage adânc aer în piept:

— Leonie, sunt îngrozit! Nu îmi vine să cred că ai putut să scrii ceva atât de prostesc. Ce ai de zis?

Leonie nu spune mai întâi nimic, dar se îmbujorează. Înroșirea feței este, într-adevăr, o caracteristică a oamenilor. Dar înainte n-am observat niciodată asemenea schimbări cromatice ale feței. Ce interesant!

— Leonie, ce ai de spus?

Acum, vocea lui Pretorius devine mai aspră, neplăcută.

— Eu… ăăă… voiam… începe Leonie să se bâlbâie; impenetrabila ei siguranță de sine pare să se fi spulberat.

— Ce? o întrerupe Pretorius. Ce voiai? Să-ți jignești profund o colegă de clasă? Sau să spui glumițe despre o țară în care n-ai fost niciodată?

— Nu, eu voiam doar… Și, oricum, era doar o glumă! se apără Leonie cu o voce care te face să crezi că se va pune imediat pe bocit.

Acum, Pretorius se află chiar în fața băncii ei și o privește cu o mină sumbră.

— O glumă? Nu se poate! Râde careva pe-aici?

— Nu.

Leonie pare să fie la pământ.

Pretorius oftează:

— Dragă domnișoară, cred că lucrul ăsta i-ar fi de ajuns doamnei Rosenblatt pentru un avertisment.

— Vai, nu! strigă Leonie, apoi începe să plângă de-adevăratelea.

Dar ce să fie un avertisment? Pare ceva foarte rău. Dintr-odată mi se face milă de Leonie.

— Am spus că asta *ar ajunge.* Nu spun că te duc acum la ea. Deși mi-ar plăcea s-o fac, pentru că fițuica asta mi se pare cu adevărat mizerabilă. Dar știu, în schimb, cum să îndrepți lucrurile. Ca să zic așa, un fel de compensație, ca de la făptaș la victimă.

Leonie cască niște ochi mari, uluită. Pare să nu înțeleagă niciun cuvânt. Dar nici eu nu înțeleg. Pretorius explică:

— Ca să n-o iei din loc spre doamna Rosenblatt, m-am gândit că ar fi mai bine să-i ceri scuze Kirei. Poți face asta invitând-o pe noua ta colegă la o înghețată. Cu ocazia asta, poate că ea îți va povesti ceva mai multe despre patria ei, pentru ca, data viitoare, să gândești puțin înainte de a spune asemenea absurdități. E clar?

Leonie aprobă din cap.

— Și cel mai bine ar fi s-o iei și pe Emilia cu voi, continuă Pretorius. Am impresia că amândouă aveți un deficit de informație în privința celei mai mari țări a

lumii. Și nici de colegialitate n-ați prea auzit. Tu ești de acord, Kira?

Încuviințez dând din cap.

— Bine. Deci, într-un fel, am rezolvat problema. Azi, după școală, veți pune ideea asta în practică. Dar scuze puteți să-i cereți Kirei chiar de pe-acum.

— Scuze, Kira! se aud îngemănate vocea lui Leonie și cea a Emiliei. Chiar a fost o prostie din partea mea, completează Leonie, brusc îmblânzită. O să îndrept totul cu o înghețată uriașă. Vom căuta una la chioșcul meu preferat, bine? Și, după aceea, vom putea sta de vorbă pe îndelete.

Aprob din nou. Și sper că fetele nu-și vor dori cu adevărat să afle mai multe despre Rusia.

Aparent, cele mai bune prietene

— Hai, ce mai stai?

Leonie mă privește zâmbind. Numai că nu e un zâmbet de încurajare, atâta lucru pricep și eu. Mai degrabă pare cam… batjocoritor. Bine, aduce mai mult a rânjet.

— Nu cumva n-ai curaj?

Îmi simt gâtul uscat și-mi vine să înghit în sec.

— Sigur că am curaj. Adică mă gândesc că aș avea curaj, dar…

— Ce dar?

Acum nu doar Leonie rânjește, ci și Emilia, Ruth și Helene par să se distreze pe cinste.

— Păi vreau să spun că ar fi de-a dreptul o nebunie să dau târcoale printr-un magazin care e supravegheat de vreo patru camere de luat vederi și să șterpelesc de-acolo un tricou. Problemele cu legea ar fi de neevitat.

Leonie face ochii mari de uimire și repetă:

— Problemele cu legea ar fi de neevitat? Ce aiureli tot îndrugi? Se întoarce pe călcâie și, pur și simplu, nu-mi mai dă niciun pic de atenție. Celelalte trei se iau după ea.

La naiba! Așa nu merge. De fapt, eu nu știu prea multe despre ce înseamnă într-adevăr să fii om, cu atât mai puțin fată. Credeam că e mult mai simplu. Nu mi-aș fi închipuit că de la o simplă invitație la înghețată, care era, oricum, gândită ca o scuză, se va ajunge aici. Sunt la intrarea într-un magazin de haine și trebuie să urmez îndemnul de a șterpeli rapid un tricou.

Dar fix așa s-a întâmplat. Am plecat cinci să mâncăm o înghețată: Leonie, Emilia, eu și încă două fete din gașca lui Leonie. Părea că va fi foarte plăcut. Am pălăvrăgit despre școală, iar Leonie mi-a mai spus o dată că îi pare rău de faza cu bilețelul. Mda. Iar apoi cele patru s-au decis că tare mult mă vor în gașca lor. Dar nu înainte de a da o probă de curaj. Iar proba respectivă consta în a fura de aici, de la TK Moritz, un tricou.

Mă rog, nu sunt un mare expert în problemele pe care oamenii și le creează, dar până și eu știu că dintr-

o acțiune de felul ăsta te poți alege cu o grămadă de necazuri. Deci ar fi mai bine să mă țin deoparte.

Pe de altă parte, poate că, într-adevăr, Kirei i-ar face plăcere să intre în această gașcă de fete, iar eu îi irosesc unica șansă… Îmi imaginez cum ar fi ca Odette să încerce să se împrietenească cu mine, iar Kira, care, cu totul întâmplător, îmi ocupă corpul, s-o respingă cu grosolănie. Șansa ar fi ratată, iar Odette n-ar mai vorbi niciodată cu mine. Cred că aș fi foc și pară pe Kira. Așadar, ar trebui să intru și să subtilizez tricoul?

Mă întorc și o strig pe Leonie:

— Hei, așteptați-mă! Dacă pentru voi e atât de important, o fac!

Leonie și celelalte fete se întorc și vin spre mine:

— Super. Ia să vedem de ce ești în stare!

Încerc să par total relaxat, dar nu mă simt bine în postura asta.

— Da. Nicio problemă.

Intrăm în magazin, cu toată nonșalanța, și trecem în grabă pe lângă rafturile încărcate cu produse.

— Uite! spune, în cele din urmă, Leonie și îmi arată un tricou alb cu o inscripție strălucitoare pe piept. Ăsta mi-ar plăcea. Hai, ia-mi-l!

Înghit în sec și confirm. Cum e cel mai bine să procedez? Mă uit prevăzător în jur: la o primă privire, nu descopăr nicio cameră de supraveghere. Apoi mă decid pentru metoda „închide ochii și dă-i bătaie”. Apuc repede tricoul și-l îndes într-un buzunar al jachetei. Leonie mă privește fix și-mi șoptește:

— Ei? L-ai luat?

— Da!

— Atunci, hai s-o ștergem de aici!

Pornim agale și cât mai discret posibil spre ieșire. Inima îmi bate să-mi sară din piept și observ cum încep să transpir. Să sperăm că reușim să scăpăm de aici cu fața curată, dar cu cât ne apropiem mai mult de ușă, cu atât stomacul mi se strânge mai rău. Ține-te tare!

Ieșirea este la aproximativ un metru în fața mea, când, de undeva, se desprinde o umbră. O văd cu coada ochiului, dar recunosc imediat silueta unui

bărbat. Aoleu! Este, cu siguranță, cel care asigură paza magazinului. L-au văzut și celelalte fete; în orice caz, ele o iau imediat la fugă spre ușă. Năvălesc și eu pe urmele lor și tocmai când să ies din magazin, Leonie îmi închide, pur și simplu, ușa în nas, încât trebuie să frânez brusc. O secundă mai târziu, simt o mână pe umăr.

Nu se poate! Leonie m-a lăsat intenționat în urmă, de asta sunt absolut sigur. Dacă n-ar fi trântit repede ușa după ea, aș fi ieșit și eu! Privesc consternat prin vitrină cum Leonie și celelalte fete o iau la fugă, scuturându-se de râs. Cum poate fi cineva atât de josnic?

— Ei bine, domnișoară, mi se adresează umbra, cu o voce cam sumbră, scoate ce ai în buzunar!

Umbra își vâră mâna în buzunarul jachetei mele, iar eu nu mă opun. Orice rezistență ar fi inutilă. Apoi scoate la iveală tricoul.

— Aha! Ia te uită, ia te uită! Poftește, te rog, în spate, în biroul meu.

Cu un aer supus și cu capul plecat, pornesc fără tragere de inimă după bărbat. Omul acesta nu e foarte înalt, în schimb, e destul de bine clădit. Nu e genul cu care să vrei să te pui. Bodyguardul mă introduce în micul lui birou și-mi arată scaunul din fața biroului său:

— Bun, deci cum te cheamă?

— Winston Chur… ăăă, mă numesc Kira Kovalenko.

Bărbatul se încruntă și mă cercetează cu o privire aspră.

— Ascultă, fetițo, asta e o treabă serioasă, lasă gluma cu mine! Spune care e numele tău adevărat!

— Îmi pare rău, murmur eu spășit. Dar așa mă cheamă: Kira Kovalenko. E drept că porecla mea e Winston, pentru că… pentru că… ăăă… pentru că știu bine engleza.

— Mă rog… Și câți ani ai?

Preasfântă sardină în ulei! Una după alta curg întrebările precise… Câți ani am, așadar? Doisprezece sau treisprezece? Nu mai știu sigur. Dar dacă spun acum că nu știu exact, tipul ăsta n-o să mă creadă.

Probabil va deveni și mai nesuferit. Așa că spun cu glas ferm:

— Doisprezece.

— Deci n-ai încă paisprezece.

— Nu.

— Aha. Ai noroc.

Sunt năucit. Cum adică am noroc? Este clar că individul observă uimirea mea.

— Păi dacă aveai paisprezece ani, erai pasibilă de pedeapsă. Ar fi trebuit să fii adusă în fața instanței și ai fi primit condamnarea cuvenită. Așa însă, eu o să chem poliția, și ăștia n-or să facă, în fond, altceva decât să-i ia la rost pe părinții tăi.

La cuvântul „poliție", tresar. Nu iar! Dacă poliția își face din nou apariția, îmi va fi imposibil să le ascund Anei și lui Werner acest incident. Asta înseamnă că va izbucni un scandal în toată regula – și-atunci să vezi încurcătură!

— Chiar trebuie să anunțați poliția? încerc eu timid să reduc amploarea dezastrului. Aș putea foarte simplu să plătesc tricoul. Totul s-ar repara astfel.

Bine, de fapt, eu n-am niciun ban la mine, dar poate că există vreo cale de negociere cu bodyguardul.

Omul scutură revoltat din cap:

— Nuuu, nici vorbă! La asta trebuia să te fi gândit înainte. Chestie mai tare ca asta mai rar… Dar poți să le mulțumești prietenelor tale grozave! Dacă una dintre ele n-ar fi făcut semn spre cameră și n-ar fi arătat spre tine, nici nu te-aș fi observat.

Poftim? M-au băgat intenționat în bucluc? Adică nu numai că m-au abandonat, dar l-au și făcut atent pe bodyguard? Asta e, poate, ceea ce voia Pauli să spună azi-dimineață prin „a întinde o cursă"? Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Dar nu de tristețe. *De furie!*

***

Polițista de serviciu este, totuși, foarte drăguță cu mine. Mi-am deschis inima în fața ei și i-am povestit despre proba de curaj. Despre ce s-a întâmplat înainte de prânz la școală și despre biletul scris de Leonie. Dă din cap plină de înțelegere și-mi oferă batiste, pentru

că eu, pur și simplu, nu mă pot opri din plâns, atât de rea e lumea oamenilor! Dar și eu sunt prost: m-am lăsat atras în cursă de aceste dobitoace afurisite! Motan fraier ce sunt – păcălit de patru școlărițe!

Din păcate, cu toată compasiunea, polițista tot îi telefonează mamei. Adică Anei. Evident că nu mamei mele-pisică. Chiar așa, ce-ar fi avut ea de spus despre această tărășenie? Nici măcar nu poate vorbi cu oamenii.

Vai de mine, ce-o să fac când Ana își va face apariția aici? Nu cred că sunt destul de pregătit pentru o ceartă în toată regula cu mama mea umană. Măcar dacă ar fi aici Kira! Ar putea să-mi dea pe furiș sugestii de tipul: ce să-i zic Anei atunci când mă va certa.

Deodată, îmi vine o idee genială… Aș putea oare comunica de la distanță mare cu Kira, pe calea gândurilor? Așa, ca ființele umane care pot discuta la telefon când sunt extrem de departe unele de altele. Așa fac Werner, Ana și Olga. Dacă ar merge, firește că ar fi nemaipomenit de practic. Ba ar fi chiar senzațional dacă aș putea comunica pe calea gândurilor cu Kira. Așadar, acum mă gândesc foarte concentrat la Kira: „Draga mea, am intrat în belea. Dar ce spun eu? Nu doar că am intrat în belea, ci sunt până peste cap în ea! Dacă Ana primește acum un telefon și pleacă de acasă, te rog, te rog, te rog, încearcă prin toate mijloacele să vii cu ea. Am nevoie urgentă de tine aici!!!”

— Kira?

Era evident că polițista mă întrebase ceva și acum aștepta un răspuns.

— Ăăă… Da?

— E totul e în ordine? Brusc ai devenit absentă!

— E bine. Totul e în regulă. Mă gândeam la ceva.

— Bine. Eu o sun pe mama ta acum.

Oftez. Sper din tot sufletul că mesajul meu trimis pe calea gândului a ajuns la destinație.

Parcă nici dracu' nu-i așa de negru. Se urzește un plan

— Mamă!

În momentul în care Ana intră în biroul secției de poliție, sar de pe scaun și mă arunc în brațele ei. În același timp încerc, cât mai discret cu putință, să trag cu ochiul la ce se petrece pe coridor. O fi venit Kira? Într-adevăr, iat-o chiar în prag, agitându-și cu nervozitate coada.

— Kira, ce s-a întâmplat? mă întreabă neliniștită Ana. Cum ți-a venit așa o idee?

— Exact, Winston, ce ispravă ai mai făcut? aud acum și gândurile Kirei.

— Păi, în mare, am încercat să-ți salvez onoarea, răspund eu.

— Poftim, ce spui? Și de ce încercarea asta s-a sfârșit într-o secție de poliție?

Kira se furișează prudent în birou și se așază lângă Ana, care încă mă mai strânge în brațe.

— Doamnă, i se adresează Anei polițista, ați adus cu dumneavoastră un animal? Nu-i voie!

Ana îmi dă drumul și se întoarce spre polițistă:

— Știu și-mi pare rău, dar n-am reușit să ies din casă fără motan. Parcă înnebunise de-a binelea și se agăța cu ghearele de hainele mele. Dacă nu l-aș fi luat, n-aș fi reușit să ajung acum aici.

Polițista ridică din sprâncene atât de mult, încât aproape că-i ajung la rădăcina părului. Se poate citi clar pe fața ei că nu crede un cuvânt din spusele Anei. Care oftează și încearcă o altă explicație:

— În afară de asta, Winston este cel mai bun prieten al Kirei. M-am gândit că ar fi bine să fie și el aici. La telefon, Kira mi s-a părut de-a dreptul bulversată.

Aici Ana avea dreptate. Când polițista mi-a întins din scurt receptorul, m-am străduit din răsputeri să par cât mai neliniștit. Mi-am zis că, dacă Ana se îngrijorează, poate va fi mai iertătoare.

— Hai, Winston, ia-mă în brațe! aud eu gândurile Kirei. Dacă mama a declarat că m-a luat cu ea ca să te liniștească, trebuie să mă bagi un pic în seamă. Și-

apoi, asta poate ar mai îmblânzi-o și pe ea. E foc și pară. Cel mai bine ți-ar prinde să dai un spectacol în stil mare!

Așa e. Înainte ca polițista s-o dea afară pe Kira, iar Ana să se înfurie, îmi iau rolul în serios. Prin urmare, scot un „Unde e pisi al meu?”, mă aplec spre Kira și o iau în brațe.

— Iubitul meu Winston, mi-a fost atâââât de dor de tine, declam eu cât de patetic pot și sper ca dragostea mea manifestată subit să fie convingătoare.

O strâng tare la piept pe Kira și-mi îngrop fața în blana ei.

— Hei, fii atent, mă sufoci!

Kira pufnește și mai încearcă să-mi slăbească strânsoarea. Din noua mea postură, de om, nu prea mă pricep la dezmierdarea pisicilor. Nici prin cap nu-mi trecea cât de sensibile sunt.

Polițista mă măsoară din priviri:

— Bine, bine, dacă acum Kirei îi e mai bine și nu mai plânge, pisica poate să rămână, fac o excepție. Oricum, trebuie să rezolv câteva formalități cu dumneavoastră, doamna Kovalenko. Deci, Kira, Winston al tău poate să rămână, dacă stai cuminte și nu faci vreo scenă în timp ce eu discut niște probleme cu mama ta. S-a înțeles?

Eu dau din cap, iar Ana și polițista ies din birou. Kira îmi sare din brațe și se așază în fața mea, pe blatul biroului.

— Așa, s-o luăm pe rând: după telefonul de la poliție, Ana s-a enervat la culme. N-am prea înțeles mesajul pe care mi l-ai trimis telepatic. Deci ce s-a întâmplat, de fapt?

Îi fac Kirei un scurt rezumat al agitatei mele după-amiezi. Cu ocazia asta, nu uit, firește, să menționez că șterpelisem nenorocitul ăla de tricou doar spre binele ei. Dar înainte să mai pot insista asupra acestui punct, se deschide ușa, un polițist bagă capul și aruncă o privire în birou. Când mă vede, spune scurt „scuze” și dispare. Dar nu închide complet ușa, așa încât Kira și cu mine îl auzim vorbind cu un coleg pe coridor.

— Cine e copila asta? întreabă el.

— Kira Kovalenko. A fost prinsă furând. Știi, povestea clasică. Mama ei a și ajuns aici. Claudia tocmai stă de vorbă cu ea.

— Kovalenko? Numele îmi sună cunoscut. Am mai văzut-o pe fată, când le-am făcut împreună cu Dieter o percheziție la domiciliu. Frumoasă familie! Pe mama micuței am chemat-o de curând la secția noastră din Altona. Tocmai am…

Dar nu mai aud ce „au”, deoarece în acest moment sună telefonul de pe biroul din fața mea și zgomotul lui acoperă discuția.

— La naiba, îmi zic. Kira, trebuie neapărat să aflăm ce știu ei despre mama ta.

— Exact. E șansa noastră. O să mă învârt pe lângă cei doi polițiști. Pariez că o să mai spună ceva despre mama, iar atunci voi avea și eu răspunsul căutat.

— Dar fii cu băgare de seamă! Să nu ajungi la adăpostul pentru animale! Nu-i prea frumos pe-acolo.

Kira se întinde și apoi se învârte o dată în loc. Aproape că o aud chicotind.

— Vrăjeală! Ți-am mai spus: noi suntem agenți, și anume agenți de top! Nu ne înhață nimeni așa de repede!

Și țuști! a sărit jos de pe birou și a dispărut din cameră. La naiba, fata asta chiar că are curaj!

***

— Un moment, zice Tom și se scarpină gânditor în cap. Să văd dacă am înțeles bine: mama ta face contrabandă cu țigări și de aceea are necazuri cu Vadim.

Clatin din cap:

— Greșit. Nu așa stau lucrurile.

Stăm toți trei pe o bancă din curtea școlii, iar eu tot încerc să le explic, lui Tom și lui Pauli, ce am descoperit la secția de poliție. Sau, mai bine zis, ce a descoperit Kira. Dar prefer să păstrez pentru mine acest detaliu. Nu-s sigur că Pauli și Tom ar înghiți povestea cum că, *de fapt,* eu sunt un motan. Greșit: sunt convins că nu m-ar crede. Și nu-i doar atât: dacă Tom și Pauli m-ar considera sărit de pe fix, aș rămâne

fără niciun prieten în clasă. Dar, până la urmă, și de înghețata de împăcare mâncată cu gașca antipaticelor Leoni și Emilia s-a ales praful. Când m-am întâlnit cu ele azi-dimineață înainte de ore, au tras un rânjet atât de larg, că ar fi putut înghiți un elefant întreg. Jur pe mustățile pe care nu le mai am că asta chiar m-a durut!

Pe cât de sigur sunt că Tom și Pauli n-ar crede o iotă din biografia mea felină, pe atât de clar mi-e și că cei doi n-ar avea niciun pic de înțelegere pentru treaba cu tricoul. Ei oricum nu erau fani ai urâcioasei de Leonie. Mi-e jenă de ei că m-am lăsat prins în povestea cu cretina aia de probă de curaj, ca bilet de intrare în gașca nesuferitelor. De aceea trec sub tăcere faptul că am ajuns la secția de poliție; de fapt, mă prefac că asta a avut legătură cu mama.

— La secție am tras cu urechea la ce vorbeau doi polițiști. Ziceau că mama e suspectă de contrabandă cu țigări. Asta, în orice caz, a declarat Vadim, când au fost găsite în vechea noastră locuință multe pachete cu țigări. El a susținut că mama ar fi capul rețelei de contrabandiști și că el doar a ajutat-o din dragoste. Iar toate contactele le-ar avea mama. Tot ea ar fi comandat mereu suplimentările pentru stocul de contrabandă. El, Vadim, ar fi distribuit țigări doar din când în când. Astfel, el a plasat elegant vina principală asupra mamei mele și așa se face că acum tot necazul a căzut pe umerii noștri.

Pauli se încruntă:

— Dar eu nu înțeleg aici un lucru: cum adică țigări de contrabandă? Se pot cumpăra țigări de la orice benzinărie sau local. Nu e nevoie de contrabandă pentru asta.

— Așa e, spun, dându-i dreptate lui Pauli, așa e, firește. Dar țigările pe care tu le cumperi aici de la magazin sunt mult mai scumpe decât cele de contrabandă. Pentru că există un impozit care se plătește la stat pe tutun.

— Cum?

Tom și Pauli mă privesc la fel de nedumeriți cum fusese și Kira când mi-a relatat discuția polițiștilor. Habar n-aveau ce-s alea „țigări de contrabandă” și „impozit pe tutun”. Ce să zic, bine că sunt eu un motan

isteț! În anii în care am stat la Werner, am urmărit atent tot felul de discuții între oameni maturi și acum sunt în temă cu orice. De aceea, acum pot să le explic lui Tom și lui Pauli ce înseamnă *impozit.*

— Lucrurile stau așa: impozitele sunt acei bani pe care trebuie să-i dea statului fiecare om care trăiește aici, adică în Germania. Astfel, statul poate, la rândul lui, să plătească tot ce ne este nouă necesar, cum ar fi profesorii din școli și educatoarele din grădinițe. Fiecare din noi plătește impozite atunci când cumpără ceva. O parte din bani merge la stat. În privința țigărilor, această taxă se numește impozit pe tutun. Deci, dacă cineva vinde țigări pe furiș, ele sunt mult mai ieftine decât în magazin, pentru că statul nu primește nimic din acei bani. Este ceva strict interzis și se lasă cu mare scandal dacă te prinde poliția. Ați înțeles?

— Of! face Pauli. Deci poliția o suspectează pe mama ta că face comerț ilegal cu țigări. Dar asta nu este adevărat, ci, în realitate, vinovat e doar Vadim.

Aprob din cap.

— Exact așa stau lucrurile. Iar acum, el nu vrea să spună adevărul pentru că este ofticat că mama l-a părăsit. Aici e buba.

— Hm, face Tom și iar se scarpină în cap. Poate că nu e vorba doar despre iubire, ci și despre întrebarea mai dificilă, referitoare la cât ar trebui drăguțul de Vadim să stea la zdup. Dacă el doar a ajutat-o pe mama ta, cu siguranță că n-ar fi pedepsit atât de sever. Deci noi trebuie să dovedim că Vadim este singurul vinovat. Corect?

— Da, vine simultan răspunsul de la mine și Pauli.

— Pauli, continui eu, ieri ai spus că ar trebui să-i întindem o cursă lui Vadim. Dar noi nu știam încă ce făcuse. Acum am aflat. Poți să te gândești la acea cursă?

— Așa e! Acum ar trebui să ne fie mai simplu decât ieri!

Ochii lui Tom scânteiază de dorința de a intra în acțiune:

— Aveți dreptate. Lăsați-mă să mă gândesc!

Stăm un timp fără să scoatem o vorbă, unul lângă altul, pe bancă. Deodată, Pauli sare ca arsă:

— Am găsit!

Urmează o grimasă, după care nu mai spune nimic.

— Oh, Pauli, dă-i drumul! Haide! zice Tom și îi dă un ghiont. Tu ești eminența cenușie în materie de investigații. Nu ne mai fierbe atâta.

— Bine, bine! Cred că trebuie să-l facem pe Vadim să reia traficul cu țigări. Atunci vom face fotografii și le vom arăta poliției. Astfel vom demonstra că Ana nu este capul rețelei și că Vadim a mințit. Simplu ca bună ziua!

— Da, simplu ca bună ziua! o ironizează Tom. Dar am și eu dubiile mele. La naiba, cum să-l facem pe Vadim să reia contrabanda? întreabă el.

— Nu mai faceți fețele astea lungi! continuă cumva sarcastică Pauli. Mai bine ascultați la ce m-am gândit!

— Bine, conchid eu, păi dă-i drumul!

— Dacă Vadim a câștigat mulți bani din contrabanda cu țigări, se va apuca din nou dacă i se pare că a apărut o oportunitate. Țigările de dinainte au intrat pe mâna poliției. Prin urmare, acum el trebuie să facă rost de altele. Și, cu siguranță, așa va proceda dacă va crede că le poate plasa rapid. Dacă i le comandă cineva, mă înțelegeți? Trebuie să ne prefacem că vrem să cumpărăm țigări de la el. El va face rost de ele, iar noi putem să le fotografiem.

— Și cum o să facem să comandăm?

De data asta, eu sunt cel sceptic.

— Nu putem, pur și simplu, să-l sunăm. Eu în orice caz nu, pentru că m-ar recunoaște. Și, în plus, nu le va vinde țigări unor copii. Va observa imediat că treburile nu-s în ordine.

Pauli râde:

— Bun, dar el nu ne va vedea atunci când vom comanda țigările, îl sunăm și ne schimbăm vocea. Când o să ne sune el pe noi ca să ne spună că a făcut rost de țigări, ne strecurăm pe furiș la el. Mama ta are cu siguranță o cheie.

Ridic din umeri:

— Nu știu. S-ar putea. Trebuie să mă uit.

— Și avem nevoie de numărul de telefon al lui Vadim. Îl știi? se interesează Pauli.

— Nu, nu-l știu.

— Bine, dar ai locuit cu el! se miră Tom. Nu se poate să nu știi cum să dai de tipul ăsta.

— Ăăă… Eu… nu… Chiar nu știu. Dar o să găsesc ceva.

Uf, dacă ei îmi mai pun câteva întrebări pe tema asta, mă vor trece toate transpirațiile. Decid să scurtez dezbaterea.

— Pauli, ideea ta e bestială. Mă voi interesa imediat ce ajung acasă de numărul lui de telefon. Caut și cheia. Când am rezolvat cu astea, îi dăm drumul. De acord?

Tom și Pauli dau din cap și par entuziasmați. Sper să nu-i dezamăgesc și să găsesc toate lucrurile pe care le caut. O să fie dificil. Pe Ana n-o pot întreba. Afară de asta, ea este neagră de supărare din cauza poveștii cu tricoul. Și chiar dacă în momentele de criză cu mama ei, Kira m-a ghidat abil, e greu de crezut că Ana mă va trata cu prea multă bunăvoință.

Aoleu, ce mai harababură! De ce e așa al naibii de complicat să fii copil?

La urma urmelor, de ce nu-și ling oamenii urechile?

Acasă, Kira mă așteaptă ca pe un măr copt; aproape că mă și împiedic de ea când dau să intru.

— În sfârșit, ai apărut! miaună ea agitată.

— Păi am fost la școală. Trebuie să merg acolo în fiecare zi, asta din cauza ta, dacă uitaseși cumva.

— Bine, bine, n-am vrut să te supăr. Dar aici tocmai se pune la cale ceva urât, iar eu, pisică fiind, nu pot face nimic.

— Cum așa? Ce s-a întâmplat?

— Mama este în pragul unei căderi nervoase. Tocmai a sunat din nou poliția. Acum ea plânge și vorbește la telefon cu tanti Olga. În rusă! Nu face asta decât în caz de criză majoră, adică atunci când chiar arde!

— Arde? Doamne, Dumnezeule, trebuie să sunăm imediat la pompieri!

Simt că pulsul mi-o ia razna. Ca tuturor pisicilor, mi-e o frică nebună de foc. Mai ales când focul e chiar la mine în casă!

Kira chicotește.

— Ce-i așa amuzant? Eu chem imediat pompierii!

— Prostii! Nu trebuie să iei lucrurile cuvânt cu cuvânt.

— Nu?

— Firește că nu. Altfel cum de-aș fi așa de liniștită?

— Mda, oricum, vouă, oamenilor, nu vă este chiar așa de frică de foc.

— Asta așa e. Însă eu am senzația că devin pisică din ce în ce mai mult. Vreau să spun că simt transformarea asta și în sufletul meu. Azi-dimineață chiar mi-a fost tare poftă de pește. Or, altminteri, eu nu mănânc pește.

Știu exact despre ce vorbește Kira. Și mie tot așa mi se întâmplă. Astăzi, în pauză, am mâncat aproape o pungă întreagă de jeleuri în formă de ursuleți, deși înainte nici nu m-aș fi atins de produsul ăsta dulce și lipicios. Totuși, focul mi se pare în continuare un lucru

periculos, așa că e bine că fata nu se teme atât de tare de el. Dar despre ce e vorba, de fapt?

— Bine, dar dacă nu arde de-adevăratelea, atunci ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— Păi, cum am spus, mama e foarte agitată. Și sunt aproape sigură că starea ei are legătură cu povestea cu țigările. Sau cu furtul tău. Sau cu amândouă.

— Ah, mai târziu trebuie să-ți mai spun ceva despre asta. Dar mai întâi explică-mi de ce mă așteptai cu sufletul la gură.

— E foarte simplu. Dacă cineva o poate liniști pe mama, atunci tu ești ăla. Adică eu sunt aia. Kira, adică eu. De cele mai multe ori, mama se liniștește repede dacă mă port afectuos cu ea. Imediat își revine.

— Ăăă, e clar, dar cum procedează fetele când se poartă afectuos cu mamele lor? Ar trebui să-i ling urechile? Eu așa făceam cu mama mea.

Kira râde și se tăvălește, până ajunge cu burta în sus:

— Să-i lingi urechile? Doamne, ce comic i s-ar părea mamei! Ce idee nostimă! Dar nu, altfel trebuie s-o consolezi pe mama. Hai să-ți explic!

Mă aplec spre Kira, o ridic cu grijă și o duc în brațe spre canapea. Urmează lecția despre părinți.

— Cel mai bine este s-o privești pe mama cu niște ochi mari și triști, mă învață Kira în timp ce stăm pe canapea și razele soarelui ne mângâie. Din păcate, în cazul ăsta nu se poate, pentru că atunci ar observa cu siguranță că ochii tăi – adică ai mei – au devenit brusc verzi. La tactica asta trebuie să renunți, dar există destule alte posibilități ca s-o învârți pe mama pe degete.

— Să sperăm! În caz că Ana tot mai bocește când vine Werner acasă, situația nu prea se va ameliora. În mod sigur el va vrea să afle ce i s-a întâmplat. Eu îl știu pe profesor: garantat n-o să lase lucrurile așa! Și atunci o să intervină, pentru că el vrea să fie de folos. Așa este el, bipedul meu!

— Uau! Mi-l imaginez pe profesorul Hagedorn sunând la Vadim și luându-l la rost. Ar lua foc nu doar acoperișul, ci toată casa!

De data asta râd și eu, chiar dacă e vorba despre foc. Jur pe lăbuțele mele catifelate că sunt pe cale să devin un biped adevărat!

— Da, ar trebui să evităm asta. Cel mai bine ar fi să rezolvăm singuri problema. Deci cum o fac pe mama ta să toarcă?

— Poftim? Să toarcă? Kira mă privește fără să înțeleagă.

Oftez. Fata asta chiar nu înțelege pisicile. Mda, chiar dacă ea însăși este acum o pisică.

— Vreau să spun: cum facem ca mama ta să se liniștească? îi explic eu îngăduitor.

— Aha, am înțeles! Ar fi perfect dacă i-ai spune că este cea mai iubită mamă din lume și că îți pare foarte, foarte rău că ai supărat-o așa de tare.

— Mie treaba asta îmi pare cam cusută cu ață albă, adică neconvingătoare, nu crezi?

— Nu. Dimpotrivă. Părinților le place să audă lucruri de-astea!

Ce să mai înțeleg? Eu, unul, aș fi foarte suspicios dacă cineva s-ar arăta atât de mieros cu mine.

— Ți se pare că pot merge la mama ta cu un spectacol atât de ieftin?

Kira aprobă:

— Da. Încearcă să fii cât mai drăgăstos. Garantat nu-ți va rezista și precis va începe să se simtă bine.

— Să fiu afectuos? Deci tot la linsul urechilor ajungem?

— Dar ce tot ai cu linsul urechilor? se amuză Kira.

— Să lingi zdravăn urechile cuiva este un gest foarte drăgăstos.

— Nu. Mai bine renunță! Cu siguranță nu o să te ajute.

Păcat! Eu aș fi încercat asta cu plăcere.

— Cel mai bine ar fi să stai lângă ea pe canapea și să-ți pui capul în poala ei. Dacă începe să-ți treacă mâinile prin păr înseamnă că ai câștigat din prima. Îți spui apoi poezioara – cât de rău îți pare – și gata, misiune îndeplinită! Garantat!

— Bine, cum termină mama ta de vorbit la telefon cu Olga, mă pisicesc pe lângă ea și intru în rolul vinovatului care se căiește. Când ajunge Werner acasă,

să sperăm că ea deja se va fi liniștit și că totul va fi în regulă. Cel puțin aici, în Hochallee. Dar de Vadim tot trebuie să ne ocupăm. Și în privința asta ne-a venit o idee, fac eu elegant trecerea spre tema care îmi dă furnicături până în gheare. Mai bine zis, care mi-ar da furnicături până în gheare, dacă aș mai avea așa ceva.

— Ce înțelegi prin *ne?* se interesează Kira.

— E vorba de Tom, de Pauli și de mine. Mă rog, mai ales de Pauli.

— Aoleu, tot te mai ții după ăștia?

— Mai bine decât după dobitoaca-șefă Leonie, ripostez eu.

Constat că mă deranjează rău când Kira zice ceva de Tom și Pauli. Pentru prima dată în viața mea simt că există cineva din afara casei care este important pentru mine. Nu este același sentiment ca acela pe care-l încerc pentru profesor sau pentru Kira – oricum, între timp, fata face parte din familie. Nu, este un alt tip de legătură. Mă bucur să-i văd pe Tom și pe Pauli și mă supăr când Kira spune ceva rău despre ei. Atunci apare imediat dorința de a-i apăra. Și sunt sigur că și ei ar face la fel pentru mine. Iar acest lucru e foarte frumos. Asta să fie prietenia?

Kira oftează:

— Winston, tu nu înțelegi. Tu ești un motan, nu o fată. Se poate ca Tom și Pauli să fie drăguți. Dar ei nu contează! Și dacă te apropii prea mult de oamenii care nu contează, ajungi să fii și tu unul dintre ei. Lucrurile nu sunt atât de simple. Eu încă n-am nicio prietenă în clasă, dar dacă Leonie ar fi mai amabilă cu mine, imediat m-aș integra în grupul ei. Pur și simplu este important pentru mine, înțelegi?

— Da, până și eu, un motan singuratic, înțeleg asta. Din acest motiv am încercat eu să mă împrietenesc cu fetele astea. Altminteri n-aș fi șterpelit niciodată un tricou. Am făcut-o pentru tine. Dar dacă pot să-ți ofer, ca motan înțelept ce sunt, o sugestie, iat-o: ceilalți trebuie să te respecte, altminteri s-a zis cu prietenia. Și cu cât te negi pe tine însăți mai mult ca să fii pe placul altora, cu atât mai puțin vei fi respectată.

Respectul e un lucru foooaaarte important! Ca om, s-ar putea să nu știu prea multe despre prietenie, dar

calitatea mea de motan mă face expert la capitolul respect. E un lucru decisiv pentru feline – a se vedea experiențele mele cu pisicile din curte. Numai gândindu-mă la Odette și la prietenii ei și mi se strică instantaneu dispoziția. Dar de asta va trebui să mă ocup mai târziu. Nu mă pot împărți între mai multe probleme. Iar acum este rândul lui Vadim. Îmi dreg glasul:

— Bine, hai să lăsăm deoparte chestia asta cu prietenia. Pauli și Tom au o idee-trăsnet, despre cum am putea să-i venim de hac lui Vadim.

— Da? devine Kira interesată.

— Da. Îi vom întinde o cursă. Unul dintre noi îl va suna, schimbându-și vocea, și-i va comanda multe pachete de țigări. Lui Vadim asta i se va părea o afacere tentantă și va face rost de ele. Și atunci l-am terminat.

Kira își lasă capul pe-o parte și mă privește cu atenție:

— Nu e rău, Winston. Nu e rău deloc.

— Mai avem nevoie doar de două lucruri, pe care trebuie să le procuri tu: numărul de telefon al lui Vadim și cheia de la apartamentul lui. Pauli și Tom erau siguri că ar trebui să le am pe amândouă. Eu am evitat subiectul ăsta cât am putut; sper că nu vor fi probleme.

— Asta e ușor de rezolvat. Numărul de telefon îl știu pe dinafară, iar de cheie fac eu rost câtă vreme tu stai de vorbă cu mama. Discuția voastră îi va distrage atenția. Și sigur nu va observa prea curând că-i lipsește acea cheie din legătură.

— Super! Cum termină mama de vorbit la telefon, cum îi dăm drumul spectacolului. Tu, în rol de agent, eu – de fiică iubitoare!

Kira chicotește din nou.

— Ce ți se pare așa de nostim? o întreb.

— Oh, mi te imaginam lingându-i mamei mele urechile.

Țigări, capre și chinezi. Plus o reclamă bună

— Alo, pot să vorbesc cu Vadim?

Tom a acoperit receptorul telefonului cu o batistă și acum vorbește cu o voce care te-ar putea face să crezi că este foarte răcit. Sunt impresionat. Dintr-odată, pare mult mai în vârstă. Să sperăm că îl va și păcăli pe Vadim.

— Cine întreabă? se aude o voce sumbră din difuzorul telefonului.

— N-are a face. Să spunem simplu că mă numesc Joe, zice Tom, exact așa cum stabiliserăm dinainte. Am auzit că ai la ofertă ceva marfă calitatea întâi.

— Așa! Ai auzit… Și ce vrei?

— Poți să-mi faci rost de cinci sute de cartușe de West?

Tom chiar vorbește ca gangsterii pe care i-am văzut la televizor. E de comă! Asta chiar dacă eu nu știu exact ce înseamnă West. Trebuie să fie o marcă de țigări. În orice caz, Pauli și Tom erau siguri că adevărații „profesioniști" cer mereu o anumită marcă atunci când comandă țigări de contrabandă. La celălalt capăt al firului, Vadim se învăluie în tăcere. Hm, poate că West nu-i tocmai marca potrivită?

— N-am decât capre.

Capre? Pe bune? Dar nu vrem să cumpărăm animale, ci țigări. Chiar dacă vânzarea de capre ar fi socotită drept contrabandă, asta tot n-ar intra în planul nostru. Bănuiesc că Vadim nu ține caprele în casă, ci pe vreo pajiște din apropiere. Prin urmare, răspunsul lui Vadim nu-mi place. În acest moment, intervine Kira. Am luat-o cu mine la întâlnirea secretă din casa lui Tom. E drept că Tom și Pauli s-au cam mirat, dar prezența ei mă face să mă simt în siguranță. La urma urmei, Kira este singura care-l cunoaște pe Vadim. Iar în acest moment, ăsta e cel mai important lucru.

— Corect, capre! cugetă Kira. Vadim avea întotdeauna pachete de țigări cu o capră pe ele. Se numeau Dim Sin sau cam așa ceva. Probabil cu ele face Vadim trafic.

Repet repede, cu voce tare, ceea ce tocmai mi-a strecurat Kira. Pauli oftează:

— Măi omule, șoptește ea, puteai să-mi spui asta de la început.

Tom dă din cap aprobator, dar reacționează prompt:

— Mda, Vadim, capra, păi sigur! Mă gândeam doar că ai în ofertă și ceva marfă mai de soi decât capra. Dar de nevoie iau și asta.

Miau, ce tare e Tom! Un asemenea răspuns nu mi-ar fi dat prin cap nici într-o mie de ani. Îl auzim pe Vadim suflând greu.

— Capra e în top. E cea mai bună afacere. De la cine ai numărul meu?

— De la Chinez! face Kira.

— De la Chinez! șoptesc după ea.

— De la Chinez! mormăie, în cele din urmă, Tom la telefon.

— În ordine. Atunci, cinci sute de pachete. Zic că mi-ar trebui vreo două zile pentru asta. Te sun eu.

— Nu. *Eu* te sun.

— Bine, bine. Cum vrei. Peste două zile.

Clic. Vadim a închis. Uau, pe toate sardelele pe care le-am înfulecat, peștele ăsta mare pare să fi înhățat momeala! Tom și Pauli sunt și ei foarte agitați.

— Hei, cred că l-am prins! strigă Pauli și face un salt.

— Și eu cred la fel! strigă Tom. Dar cine dracu e Chinezul?

Kira trage un miorlăit:

— Spune-le că e un tip misterios, care-și face din când în când apariția pe la noi. În realitate, omul e vietnamez, dar Vadim i-a spus întotdeauna Chinezul. Eu nu eram sigură că e implicat și el în treburile astea. Dar se pare că e.

Le repet scurt totul lui Tom și Pauli, care mă privesc cu ochi mari. Tom își umflă obrajii și pe urmă suflă aerul:

— Pfui, asta sună a crimă organizată. Să sperăm că pălăria asta nu-i prea mare pentru noi.

— Ce prostie! exclamă Pauli și-și pune mâinile în șolduri. Ce mare lucru trebuie să facem!? Poimâine îl suni. Iar dacă spune că are țigările, atunci ne strecurăm

pe furiș cu cheia mamei Kirei în apartamentul lui, îi fotografiem ascunzătoarea și chemăm poliția. Și cu asta am dovedit că Vadim a mințit. Mama Kirei nu va mai fi implicată în caz, iar poliția îi va da ei crezare. E foarte simplu!

— Și dacă nu-și mai ascunde țigările la el acasă, ci altundeva?

— Of, Tom, de când te-ai făcut așa de cârcotaș? O să vezi că o să ne iasă totul.

— Să sperăm… Vreau doar să mergem la sigur, să nu-i mai facem probleme cu poliția mamei Kirei, căci are deja destule. Până la urmă, spune Tom și mă privește cu un zâmbet nostim, noi suntem, totuși, prieteni. Iar prietenii se ajută între ei atunci când situația se împute.

*

Pe drumul de întoarcere de la Tom, Kira este neobișnuit de tăcută. Mă întreb la ce s-o fi gândind. Aproape c-am ajuns în Hochallee și, deodată, Kira începe să turuie:

— Bine, poate că treaba asta cu oamenii care nu contează și care te trag în jos a fost doar o vorbă aiurea. Tom și Pauli sunt ca lumea. I-ai mirosit bine. Mulțumesc, Winston!

Începe să-și frece capul de picioarele mele. Mă aplec și-i mângâi blana.

— Mda, poate că este mai bine când nu te ocupi tu însuți de propriile probleme. Cu Tom și Pauli mă înțeleg a-ntâia, în schimb pisicile din curte nu mă plac deloc. Mai ales Odette… I se pare că-s un fraier! Aș vrea să pot schimba asta.

— Hm, stai așa! Poate că ne vine în minte o soluție și pentru problema ta. Lasă-mă să mă gândesc.

— Da, ce frumos ar fi! Dar mă tem că nu sunt deloc în grațiile respectivei domnișoare.

— Hai, Winston! Capul sus! Credeam că ești un luptător. Știu deja cum te-aș putea ajuta. Ia ascultă: când ajungem sus, în apartament, iei castronelul tău – adică al meu – și le duci pisicilor din curte ceva de

mâncare. Și le spui că e un cadou din partea lui Winston. Ele pricep ce spun oamenii, nu?

— A, desigur. Și eu te înțelegeam când eram motan.

— Perfect! Atunci pune-i lui Odette în față castronelul plin și însoțește-l cu cele mai grozave complimente. Pe femei, bărbații le impresionează cu o invitație la masă. Revenind, în timp ce ea se ghiftuiește cu deliciosul ficat, tu îi povestești ce motan grozav e, de fapt, Winston. Ce zici de asta?

— Lauda de sine nu miroase a bine.

— Aș! Prostii! Grija pentru imagine e totul. Știi, ca în reclame. Toate sunt o apă și-un pământ, dar noi le dăm atenție ca, de altfel, tuturor lucrurilor care apar la televizor.

— Pisicile de curte nu se uită la televizor.

— Of, Winston, băiete, nu mai fi așa de negativist! În afară de asta, Odette habar n-are *cine ești, de fapt.*

Aici Kira are, firește, dreptate. Poate că planul ei nu este chiar așa de anapoda. Și, oricum, ea măcar a venit cu un plan. Eu n-am niciunul.

— Mda, dacă tu crezi… Fac cum zici tu.

— Foarte bine! Și după ce ea a terminat de mâncat și tu ai plecat, apar eu și-i povestesc niște chestii pe care le va asculta, cu siguranță, cu mare plăcere. O să vezi: deja am câștigat-o de partea ta!

— Ah, da? Dar de unde știi tu ce îi place lui Odette să audă? Doar tu nu ești pisică. Adică nu de-adevăratelea.

Kira pufnește:

— Winston, băiete! Nu mă gândeam la ce-i place să audă *ca pisică.* Ci la ce-o impresionează pe ea, în calitate de reprezentantă a sexului frumos. Iar la asta mă pricep de minune! La urma urmelor, eu tot o reprezentantă a sexului frumos sunt, chiar dacă una foarte tânără. Nu asta contează. Crede-mă că știu cum funcționează lucrurile astea.

***

Puțin mai târziu iată-mă, într-adevăr, în curte, cu un castronel plin cu cea mai fină mâncare din ficat de pui. Miroase de-ți lasă gura apă. Nicio mirare că cei trei

ocupanți ai curții, Spike, Odette și Caramel, au și apărut, înainte ca eu să ajung la pubele.

— Pis, pis, pis! strig eu tare, deși pe mine, ca pisică, această chemare m-a scos întotdeauna din sărite.

Dar momentan nu-mi vine nimic mai bun în minte. Sunt totuși puțin cam agitat. Bun, Odette nu știe că eu sunt Winston. Și, cu toate astea, gândul la o conversație cu ea face ca inima mea s-o ia razna.

Mă aplec și pun castronelul pe jos. Apoi mă ghemuiesc alături și urmăresc cum cei trei dau târcoale prudenți și, după o scurtă ezitare, se servesc din plin. Înainte să se golească castronelul și pisicile s-o șteargă iarăși, declanșez operațiunea „perierea imaginii”.

— Asta e o surpriză din partea prietenului vostru, Winston. Vă transmite cele mai calde salutări.

Spike și Caramel continuă să mănânce, fără să fie câtuși de puțin impresionați, dar Odette mă măsoară din priviri. Îmi pare uimită. Probabil că tocmai se întreabă dacă eu (deci Kira) sunt dus cu pluta. Dar pentru moment asta nu mă interesează și dau înainte, îndrugând vioi verzi și uscate:

— Winston se gândește mult la voi. Să știți că este un tip foarte grijuliu.

Odette se așază și nu-și mai ia privirea de la mine. *Dus cu pluta.* În ochii ei pot să citesc clar chestia asta: *dus cu pluta.* Mă doare-n cot!

— N-o să credeți, dar azi-dimineață el chiar a încercat să-și tragă castronelul din bucătărie până la casa scărilor. Cu mâncare cu tot! Și când am venit eu, a început să miaune tare, apoi a sărit pe pervaz, iar cu laba a arătat spre curte. Am înțeles pe loc ce voia: să vă aduc vouă mâncarea!

Dau din cap îngândurat și vorbesc mai rar, pentru a da mai multă greutate cuvintelor:

— Da, Winston e un tip de gașcă. Uneori, asta nu-ți sare în ochi, pentru că pare mai degrabă foarte cult și distins… De aceea trece drept arogant, dar nu e deloc așa! Nu, este un tip grozav!

Bine, Winston! Aici chiar că am exagerat. Decid că ajunge cu lauda de sine. În loc de asta, întind mâna și o scarpin ușor pe Odette sub bărbie și în spatele urechilor. Nu se opune, ba chiar se mai apropie un pic.

Păcat că, om fiind eu acum, nu pot dialoga cu ea. Dar am cumva sentimentul că ea chiar reflectează la ideea că Winston n-ar fi un filfizon înfumurat, așa cum l-a considerat până acum.

Oare reclama funcționează și în privința pisicilor? Chiar și fără televiziune? E uluitor!

Un plan care devine realitate. De fapt, o idee excelentă. De fapt…?

Două zile mai târziu suntem din nou în camera lui Tom – Tom, Pauli, eu și, firește, Kira. Chiar dacă prietenii mei s-or mira că-mi iau mereu pisica după mine, nu lasă să se observe asta. Sunt cam agitat, iar palmele îmi sunt mereu umede. Dar am și motive: până la urmă, Tom îi va telefona lui Vadim. Și dacă acesta a făcut, într-adevăr, rost de țigări, atunci planul nostru intră în linie dreaptă: Tom se înțelege cu Vadim să se întâlnească mâine pentru preluarea mărfii; ne asigurăm astfel că Vadim va avea în acest răstimp țigările la el acasă. Apoi îl sun eu pe Vadim și convenim să ne întâlnim în după-amiaza asta la Alster, ca să-l fac să iasă din casă. O să-i spun, pur și simplu, că am o veste pentru el de la Ana și că ar trebui să i-o dau personal. Când pleacă el de acasă, noi intrăm în apartamentul lui și căutăm țigările. Le fotografiem, și anume împreună cu un cotidian, pe care să se poată citi data. Astfel vom putea demonstra că Vadim continuă să se ocupe de contrabandă. Asta e acuzația pe care o vom face; *o să-l punem în fața faptului împlinit,* după cum spune Pauli. Ce formulare! Și dacă el nu încetează să răspândească minciuni despre Ana, vom merge cu fotografia la poliție. Dar sperăm totuși că Vadim își va retrage singur declarațiile mincinoase, recunoscând astfel că a căzut în cursa noastră. E un superplan, nu-i așa?

Tom pune batista pe receptorul telefonului, trage adânc aer în piept și formează numărul.

— Alo?

— Alo, sunt eu, Joe.

Tom pare din nou perfect relaxat. Ce tare e tipul! Pun pariu pe scândura mea de ascuțit ghearele că, dacă e vorba de nonșalanță, Tom nu e cu nimic mai prejos ca acel agent 006 sau 007, după care se dădea Werner în vânt.

— Am marfa.

În schimb, Vadim pare tensionat. Dar poate că asta e din cauza difuzorului, care îi deformează vocea.

— Bine! Am mălaiul.

De data asta nu mai fac greșeala pe care am făcut-o cu caprele. Acum știu că Tom vorbește despre bani și nu despre mălaiul pe care-l dai la găini. Sunt un motan isteț, mă prind repede.

— Atunci, hai să ne vedem la cinci. În Piața Parcului de la TOOM-Markt. Știi unde e?

— Știu. Dar azi nu pot. Hai să ne vedem mâine, la cinci.

Îmi țin respirația agitat. Să sperăm că Vadim înghite momeala și nu intră la bănuieli.

— Bine, mâine, la ora cinci, TOOM-Markt.

— Cum te recunosc?

— Geacă de piele neagră. Voi fi lângă cărucioarele de cumpărături.

— Bine. Eu port o șapcă de baseball roșie. Pe mâine!

Clic. De data asta, Tom a fost primul care a închis. Asta a fost tactica lui: nicio vorbă în plus, altminteri te poți da de gol!

— Uf! spune Pauli și-și șterge cu un gest dramatic sudoarea de pe frunte. Prima parte a mers. Acum e rândul Kirei. Ai mobilul cu tine?

Confirm cu o mișcare din cap. Prima dată ne gândiserăm ca eu să-l sun pe Vadim de pe un număr de telefon ascuns, așa cum a făcut Tom. Dar, pe urmă, ne-am dat seama că este foarte bine dacă el vede cine îl apelează.

Mâna mea tremură un pic când tastez numărul lui Vadim. Din nou sună scurt și imediat se aude vocea lui.

— Kira! strigă el, părând surprins, dar într-un mod plăcut. Ce e? Ce face Ana?

— Bine, spun eu scurt, căci nu intenționez să mă las atrasă într-o conversație cu infractorul. Ascultă, Vadim, trebuie să ne vedem astăzi. Trebuie să-ți transmit niște vești de la mama și trebuie s-o fac personal.

— Hm, dar ce e cu secretomania asta? Ce se petrece?

— Nu pot să-ți spun decât față în față. Ai timp?

— Da. La cinci. O altă întâlnire tocmai s-a amânat.

— Atunci ne întâlnim la debarcaderul Bodos, la Alster. Este o cafenea acolo. N-ai cum să n-o nimerești. Este chiar pe cheiul Alte Rabenstrasse.

Tom și Pauli s-au tot gândit că ar fi o mișcare inteligentă să-l ademenim pe Vadim cât mai departe de locuința sa. Drumul până la Alster îi ia mai bine de o oră dus-întors. Avem, prin urmare, destul timp pentru percheziționarea locuinței, cu tot cu ședința foto.

— La debarcaderul Bodos? Bine, de ce nu? Poate te scot la o înghețată.

Vadim pare să fie într-o dispoziție de milioane și, în mod clar, vrea să se dea bine pe lângă Kira. Perfect! Omul nostru nu bănuiește nimic. Îi mulțumesc pentru ofertă și închid. Și, dintr-odată, chiar mă simt ca un agent în misiune.

***

— Uite-l! Ăsta e!

Kira dă agitată din coadă când un bărbat destul de înalt și cu o înfățișare cam antipatică părăsește blocul în fața căruia stăteam la pândă de aproape o jumătate de oră. Bine ascunși de un tufiș, am așteptat ca Vadim să plece spre Alster, unde are întâlnirea cu Kira.

— Ăsta e Vadim! îi informez eu pe Pauli și pe Tom.

— Bine! Să așteptăm până dispare după colț și, pe urmă, la treabă!

Tom pare surescitat. Mie – trebuie să recunosc – mi-e puțin cam teamă. Degetele mele se joacă mecanic cu cheia casei, în buzunarul pantalonilor. E cea pe care i-am șterpelit-o Anei.

Când, în sfârșit, Vadim a dispărut, am ieșit și noi de-a bușilea din ascunzătoare. Kira aleargă înaintea noastră, așa că eu pot, pur și simplu, să mă prefac că știu zona.

— Ei, ce să zic? Nu-i tocmai rău locul ăsta, observă ironic Pauli când ne îndreptăm spre imobil.

Are dreptate: dacă în Hochallee vezi numai vile splendide, bine întreținute, aici totul e părăginit. Grădinița din fața blocului este neîngrijită; peste tot zac aruncate cutii goale și ziare, iar buruienile prosperă. Fațada este toată mâzgălită și trotuarul n-a

mai fost măturat de multă vreme. Sigur nu mi-ar plăcea să locuiesc aici. Tom se încruntă:

— Măi omule… Pauli, parcă ai fi stupida de Leonie sau una dintre prietenele ei! Nu toți oamenii au atâta mălai precum cei din zona noastră. Asta nu înseamnă că cei de aici n-ar putea fi drăguți.

— Brrrr! Tom, băiatul de doctor, e mereu de partea celor săraci, chicotește Pauli. Sigur că ăștia de-aici sunt cei mai drăguți oameni. Cu Vadim în frunte!

— Ăștia doi ar trebui să se concentreze, o aud pe Kira enervată. Vom avea când să discutăm despre deosebirile dintre cartierele sărace și cele bogate din Hamburg, dar asta se va întâmpla când vom ajunge din nou acasă. Acum ar trebui să-i dăm bătaie!

Chiar așa! Să-i dăm bătaie! Îmi îndemn prietenii:

— Păi acum hai să ne apucăm, în sfârșit, de treaba pentru care am venit aici!

Descui ușa blocului. *Miau!* Cheia s-a potrivit. Foarte bine!

— Etajul al treilea, ușa din dreapta, mă dirijează Kira.

O pornesc repede, cu Tom și Pauli după mine. În fața apartamentului mă opresc și trag aer în piept. Acum e acum! Vâr prudent cheia în broască.

Clic, clac! Ușa se deschide și ne trezim în micul vestibul al unui apartament sărăcăcios. În orice caz, așa îmi pare în comparație cu apartamentul lui Werner. Tavanele sunt mult mai joase, pe podea zace un covor cenușiu decolorat, iar camera din fața noastră este cam tot atât de mare cât cămara bucătăriei din Hochallee. Mă rog, poate puțin mai mare, dar nu cu mult. În vestibul mai dau încă două uși. Se poate locui, cu adevărat, în trei aici? Trei oameni! Dar poate că Odette are dreptate, iar eu sunt doar un răsfățat.

Kira o ia drept înainte, spre camera mică din fața noastră.

— Să începem cu dormitorul! Ar trebui să cercetăm sistematic fiecare dulap. Până la urmă, țigările trebuie să fie pe-aici, pe undeva, dacă Vadim le-a ascuns în casă.

O urmez în cameră și deschid o ușă a dulapului în fața căruia s-a așezat Kira.

— Hai să începem de aici! le strig lui Tom și Pauli, înainte să-mi bag capul în dulap.

La prima privire, nimic! Și nici la a doua. Ce porcărie!

— Hm, cred că nu sunt aici. Trebuie să le căutăm altundeva.

— Clar! La treabă!

Tom nu pare câtuși de puțin descurajat; s-ar părea că toată povestea chiar îi face plăcere. Împreună cu Pauli, deschide ușile celorlalte dulapuri din mica odaie.

— Haideți să cercetăm acum fiecare cameră în parte, propune Pauli. Sau poate ai tu vreo bănuială, Kira? Vreo ascunzătoare, ceva?

— Ăăă… Păi…

Încerc să câștig ceva timp bâlbâindu-mă și trag cu ochiul spre pisică. Oare-i vine vreo idee?

— Hm, am, într-adevăr, o sugestie. Cu puțin timp în urmă, Vadim a înlocuit pardoseala din bucătărie. L-am ajutat și eu. Scândurile stau pe o structură ca un fel de grătar de lemn, unde s-ar putea ascunde ceva. La un moment dat, chiar am făcut o glumă pe tema asta, zicând că ar fi o ascunzătoare bună pentru bijuterii și bani; bine, asta dacă am avea așa ceva. Să încercăm acolo?

— Ăăă, ar fi bine să căutăm sub pardoseala din bucătărie, propun eu. Este nouă. Poate reușim să scoatem o scândură din ea. În orice caz, acolo ar începea pachetele cu țigări.

Fugim în bucătărie și Tom începe să ciocănească în diverse scânduri. A treia sau a patra, într-adevăr, cedează. O ridică și… sfântă sardină în ulei! Pachete cu țigări! Atât de multe, încât nici nu pot să le număr dintr-o privire!

— Bingo! jubilează Pauli. L-am prins!

Tom mai ridică o scândură – aceeași priveliște: o grămadă de pachete cu țigări! Toate cu desenul unei capre pe ele. E „marfa noastră”, nu mai încape nicio îndoială.

— Repede, adu aparatul de fotografiat și ziarul! îmi strigă Tom, iar eu fug înapoi în hol, unde am lăsat punga cu care am venit. Când să pun mâna pe sacoșă,

ușa apartamentului se deschide. Nu, nu poate să fie adevărat… Nu poate fi… Vadim!

Încremenesc de groază. Milostive zeu al pisicilor! Te rog, fă în așa fel încât totul să nu fie decât fabulația minții mele!

Ce legătură să fie între infractori și șireturi?! Uneori, legătura poate fi mai strânsă decât ai crede

Nu, din păcate, nu este doar o închipuire a mea. Vadim stă, aievea, în fața mea. Adică nu mai stă, ci face un pas spre mine și mă apucă furibund de braț.

— Ce înseamnă asta? strigă la mine. Credeam că mă aștepți la debarcaderul Bodos. M-am întors pentru că îmi uitasem banii, doar știi că voiam să te scot în oraș. Ce faci aici?

Carotida lui Vadim se umflă îngrijorător, iar asta îi dă un aer înspăimântător.

— Eu… Ăăă… Deci…

Pe salata mea de hering! Nu-mi vine în minte nimic rezonabil care să explice prezența mea aici. În afara adevărului, firește, dar astfel ar trebui să-l pun pe Vadim la curent cu toată povestea. Și, din păcate, nici nu e nevoie să mai fac eu asta pentru că, în acest moment, Tom vine din bucătărie și dă peste Vadim.

— Oh, nasol!

Vadim se uită când la Tom, când la mine, apoi trece ca o furtună pe lângă noi spre bucătărie și se oprește în fața găurii din podea. Se apleacă și ridică un pachet cu țigări. Nu există nici cea mai mică șansă ca el să nu priceapă ce se întâmplă.

— Ah, dar ce bine ați mai calculat voi totul! Ia să ghicesc: băiețelul ăsta delicat e Joe, nu-i așa? Și acum vreți să dați alarma la sticleți, nu? Kira, Kira, nu mi-aș fi închipuit că ești în stare de așa ceva!

Ce păcat: Vadim nu e tâmpit! A înțeles pe loc tot planul nostru. Pe față i se întinde un rânjet:

— O să dăm alarma la sticleți, vă jur! Dar nu așa cum vă închipuiți voi!

Vadim mă apucă din nou de braț și mă târăște în dormitor. Sunt siderat și privesc cum îi împinge pe Tom și pe Pauli, împreună cu mine, în cameră. Îi trage un șut Kirei, care fuge pufnind spre noi. Apoi Vadim trântește ușa și o încuie pe-afară. Suntem prinși în cursă.

— Acum ascultați-mă bine, scumpilor! tună Vadim de dincolo de ușă. O s-o sun pe Ana și o să-i povestesc despre mica surpriză care m-a așteptat aici. Și pe urmă o s-o fac să înțeleagă că ar fi mai bine să se ducă la poliție și să dea, în sfârșit, o afurisită de declarație care să se potrivească cu depoziția mea. Și cu niște completări, cum că eu n-am nimic de-a face cu tot traficul de țigări. Că a fost implicată doar ea.

— N-o s-o facă niciodată! strigă revoltat Tom.

Vadim râde:

— Eu cred că o va face. Altminteri, fetița ei cuminte nu va mai arăta la fel de bine ca de obicei.

Ah, nu! Este o catastrofă. Lucrurile merg din rău în mai rău. Îmi adun tot curajul de care dispun, pentru a-l abate pe Vadim de la planul lui.

— Păi, dacă tu îi spui asta mamei mele, garantat ea nu se va mai întoarce la tine. Dar, de fapt, asta e ce vrei…

— Da, da, Kira, planurile se mai schimbă. Acum îmi mai doresc doar ca mama ta să ia asupra ei toată vina. E suficient cât să scap măcar de un an de pârnaie. Și, cu siguranță, destul timp pentru a cunoaște o altă femeie drăguță! râde el zgomotos și răutăcios. Ah, încă ceva, înainte să vă vină alte idei tâmpite: puneți-vă telefoanele pe prag, ca să le pot lua! Număr până la trei și mai deschid încă o dată ușa. Dacă nu văd acolo mobilele, o să azvârl pisica pe fereastră, ca să pricepeți că nu glumesc!

Ne privim șocați. Tipul e absolut dement. Ne scotocim înfrigurați după telefoane.

— Da, și acum cheia! Hai, hai, mai cu viață!

Pun repede cheia pe prag, alături de celulare. Vadim le înhață, apoi trântește ușa și o încuie la loc. Îi auzim pașii pe hol și, apoi, ușa apartamentului închizându-se. A plecat, într-adevăr, iar pe noi ne-a lăsat încuiați aici.

Un timp, niciunul dintre noi nu scoate o vorbă. În cele din urmă, Tom își drege glasul:

— Fraților, am dat-o rău în bară. Ce facem acum?

Ridic din umeri:

— Nu știu.

„… Și îmi vine să urlu”, adaug eu în gând.

— Spune-mi, mă întreabă Pauli, crezi că mama ta se va lăsa șantajată de Vadim?

— Mă tem că da. Ce mamă n-ar face, din grijă pentru copilul ei, tot ce i s-ar cere?

— Hei, Winston, nu vă lăsați! mă încurajează Kira. O să ne vină nouă o idee. În orice caz, trebuie să evităm ca mama să ajungă la poliție!

— Da, dar cum? rostesc eu cu glas tare, iar Tom și Pauli mă privesc mirați.

— Cu noi vorbești? mă întreabă Pauli.

— Ăăă, nu, doar mă gândeam cu glas tare cum o putem împiedica pe mama să ajungă la poliție.

— Un lucru e clar: trebuie să ieșim de aici cât mai repede! este de părere Pauli.

— Corect. Dar cum să facem asta? Să forțăm ușa? propun eu.

Tom aprobă din cap și se repede cu tot avântul în ușa camerei. Se aude un pocnet violent, dar nu se întâmplă nimic.

— Au! face el și își freacă umărul. Ușa asta zici că-i blindată. Nu cred că o putem sparge. Dar fereastra? Oare putem să scăpăm pe acolo?

Deschidem fereastra și ne uităm afară.

— Hm, e cam sus. Suntem la etajul al treilea. Dacă am ajunge în balconul vecinilor, poate că am putea să coborâm, dar simplu n-o să ne fie. Dar dacă vom cădea, ne facem pilaf, ne asigură sec Tom.

— Am găsit!

Dintr-o mișcare, Kira sare pe pervaz și aruncă o privire afară.

— *Eu* o să cobor. Până în balconul familiei Petkovic ajung fără probleme și, pe urmă, sar din balcon în balcon până ajung jos.

— Mda, bună idee, zic eu încetișor, ca să nu se sesizeze Pauli și Tom, dar cum ne vei ajuta? Nu poți să vorbești, ai uitat asta?

— Sigur că nu pot. Dar ce-ar fi să-mi dați o informație de transmis? De pildă, să-mi legați un bilețel de gât… Cel mai bine ar fi dacă aș fugi să-l duc la Werner.

— La Werner? Dar el nu trebuia să afle nimic despre toată povestea!

— Așa e. Dar, din păcate, situația s-a înrăutățit și avem nevoie de un adult care să gândească totul la rece.

— Bine atunci. Poate că nu e chiar așa de rea ideea. O s-o discut cu Tom și Pauli.

Mă întorc spre cei doi:

— Am găsit! Putem să-i legăm lui Winston un bilețel de gât și să-l scoatem pe fereastră. Pe urmă, el o să coboare – asta nu e o problemă pentru un motan. După ce ajunge jos, ne aduce ajutoare și suntem salvați.

Pauli și Tom sunt sceptici:

— Dar de unde știm că Winston se duce drept spre primul om și acela o să vină să ne salveze?

— Winston e foarte isteț. Îi explic eu totul mai înainte. O să vedeți voi. Suntem salvați!

Tom își înclină gânditor capul:

— Pe de altă parte, n-avem nimic de pierdut. În cel mai rău caz, motanul o șterge. Deci avem nevoie doar de hârtie, de ceva de scris și de un șnur.

Căutăm prin cameră. Însă rechizitele nu abundă pe-aici. Pe unul dintre dulapuri găsim un plic vechi. În schimb, nu-i nimic de scris.

— Stați, am eu un dermatograf, zice Pauli și scoate din buzunar un ciot de creion și ni-l arată. Ăsta se cam întinde, dar tot e mai bun decât nimic.

— Bună idee. Și pe post de șnur îmi sacrific un șiret, declară Tom și începe imediat să și-l scoată de la tenișii.

Pauli îmi dă dermatograful. Mă gândesc rapid ce vreau să transmit și apoi încep să scriu:

„Dragă Werner,

Am fost răpită de Vadim. Mă ține prizonieră în apartamentul lui din strada Sethmann, numărul 12, etajul al treilea, apartamentul din dreapta. Vrea s-o șantajeze pe mama. Te rog, ajută-mă!

Kira”

Tom trage cu ochiul peste umărul meu.

— *Dragă Werner?* De unde știi că Winston va întâlni pe cineva pe nume Werner?

— Werner este profesorul pentru care lucrează mama. Locuim la el, în Hochallee, iar Winston este motanul lui.

— Aha! Dar de-aici și până în Hochallee e distanță mare. Motanul tău n-o să ajungă acolo niciodată. Sau, în orice caz, nu destul de repede.

— Cu metroul n-are nevoie decât de douăzeci sau treizeci de minute.

Pauli și Tom încep să râdă.

— Cu metroul? Doar nu-ți închipui că motanul o să ia metroul. O fi el un pisoi deștept, dar acum chiar că exagerezi.

— N-aveți decât să râdeți, răspund eu ofticat. Eu știu că Winston poate să facă asta. Pisicile pot orice. M-ați înțeles?

— Nu te enerva! mă liniștește Kira. E normal să nu te creadă. O scot eu la capăt.

— Pe sfântul meu castronel de mâncare, sper să ai dreptate! Dar te rog să-mi dai din când în când câte un semn că ești bine, ca să știu că totul este în ordine.

— Așa o să fac! Și acum, la treabă! Nu mai avem timp de pierdut. Dacă mama ajunge la poliție, atunci totul va fi în zadar!

Iau plicul, trag șiretul printr-o mică gaură făcută în hârtie și, pe urmă, leg biletul la gâtul pisicii. Apoi o iau în brațe, deschid din nou fereastra și o pun cu grijă pe pervaz. Kira ezită puțin, apoi face un salt și aterizează în siguranță pe balconul vecinilor. Zdup, zdup, coboară treptat și un pic mai târziu ajunge jos. Uf, asta a mers bine!

Pauli și Tom privesc în urma ei:

— Ascultă, dacă motanul tău reușește să facă treaba asta, eu înghit o mătură întreagă!

Tom nu pare prea încrezător. Dar trebuie să mărturisesc sincer că nici eu nu sunt. Mai exact, care e planul?

Dacă vrei să prinzi șoareci, ai nevoie de slănină. Dar cu oamenii trebuie să procedezi altfel

„Hai, Kira, odată! Dă-mi un semn!” Nici nu știu de câte ori i-am trimis gândul ăsta în ora care a trecut. Din păcate, niciun răspuns. Chiar niciunul. Sper că n-a pățit ceva. Poate că Tom a avut dreptate: pisicile nu pot călători cu metroul. Poate că, dacă o pisică încearcă asta, e imediat prinsă și expediată la adăpostul pentru animalele fără stăpân. „Hai, Kira, dă un semn!”

— Ești bine? Pauli mă mângâie pe braț.

Îmi ridic privirea către ea.

— Păi cum să nu fiu? Aici totul e în regulă. Sunt sechestrată împreună cu prietenii mei în locuința fostului iubit al mamei mele, nimeni nu ne vine în ajutor și, probabil, individul se va întoarce și ne va trage o mamă de bătaie. Deci sunt cât se poate de bine.

Încep să plâng. Plânsul îmi face bine. Mă liniștește.

Tom se așază lângă mine pe podea și-și trece brațul pe după umerii mei.

— Hai, Kira! O s-o scoatem la capăt! Iar motanul tău va veni, cu siguranță, cu ajutoare. O să fie bine, ai să vezi!

Clic, clac. O cheie se răsucește în ușa apartamentului. Nu-i a bună, căci numai Vadim mai are acum cheile casei. Nu trece mult și el e deja în fața ușii noastre, o descuie și o deschide puțin.

— Nu dau de mama ta. Așa că o să trebuiască să mai rămâneți puțintel aici.

În acest moment, se aude soneria.

— Ce? bombăne Vadim. O vizită? zice, închide din nou ușa și o încuie. Să n-aud musca acolo, la voi. Clar?

Inima mea o ia razna. O fi Werner? Vom scăpa de dementul ăsta? Tom și Pauli schimbă priviri între ei.

— Ei bine, șoptește Pauli, era și timpul.

Tom aprobă din cap:

— Să sperăm că e vorba de ajutoare. M-am cam săturat de tot spectacolul ăsta cu sechestrarea.

— Cine e acolo? se aude din hol vocea lui Vadim.

— Numele meu e Hagedorn, răsună o voce foarte cunoscută. Pot să intru puțin?

Werner! În sfârșit!

— Nu. Nu mă mai deranja. Afară de asta, nici nu știu cine ești.

— Nu durează decât un minut. Am o întrebare importantă.

— Șterge-o de aici!

Nu, te rog, te rog, dragă Werner, nu te lăsa păgubaș! Trebuie să ne ajuți neapărat!

— Vrei să spui că toți banii ăștia de aici de afară nu sunt ai dumitale?

— Ce bani?

— Păi ăștia din fața ușii. Vreo două mii de euro. Atunci mai bine îi iau eu și-i duc la poliție.

Nu trece mult și auzim scârțâitul ușii de la intrare. Apoi, voci amestecate. Un pocnet și ușa este din nou închisă. Apoi, încep niște bubuituri foarte violente.

— Hei, lasă-mă să intru!

E vocea lui Vadim.

După voce, zici că a turbat. Dar pare să nu mai fie pe holul apartamentului, ci pe cel al imobilului. Ce s-a întâmplat?

— Kira, unde ești?

Asta e vocea lui Werner. Și vine din apartament. Ura! Inima-mi bate tot mai tare.

— Aici! Suntem aici! strig eu. Vadim ne-a încuiat. Drept înainte!

Tom și Pauli încep să bubuie cu pumnii în ușă. Cheia se răsucește în broască, apoi ușa se deschide în sfârșit și în fața noastră e Werner. Mă arunc de gâtul lui.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! strig și mai trag o repriză de plâns; mare zeu al pisicilor, de când sunt om, mare plângăcios m-am mai făcut!

Werner mă strânge scurt în brațe, apoi îmi dă din nou drumul.

— Măi, copile, Kira, în ce te-ai băgat? Ei sunt prietenii tăi? mă întreabă arătând spre Tom și Pauli.

— Da, cei mai buni prieteni – Tom și Pauli. Ei m-au ajutat să-i întind o cursă lui Vadim. Dar, din păcate, n-

a ieșit prea bine.

Tom și Pauli îi fac semn cu mâna lui Werner, care dă scurt din cap.

— Ce fel de cursă? Și de ce? Și cum l-ați făcut pe Winston să-mi aducă acest mesaj? Mă rog, nu mai contează, o să-mi povestiți mai târziu. Acum trebuie să o scoatem la capăt cu individul de afară, zice Werner și arată spre ușa apartamentului, în care Vadim tot lovește. Am putut să-l păcălesc cu vechiul truc cu banii, dar odată tot va trebui să ieșim de aici. Și el nu-mi face impresia că, la despărțire, va vrea să ne strângă mâna. Cred că ar fi mai bine să chem poliția.

Werner își scoate mobilul și tastează un număr.

— Alo? Hagedorn la telefon. Am aici o urgență…

***

După aceea, totul s-a desfășurat în viteză. După nici zece minute de la apelul lui Werner, patru polițiști au descins în forță și l-au imobilizat pe Vadim, care a rămas mască. Apoi, în apartament a intrat un al cincilea om al legii, o polițistă, și ne-a cerut să-i spunem toată povestea și să-i arătăm ascunzătoarea în care se află țigările. Apoi am mers cu toții la secția de poliție. Și încă suntem aici, relatând totul, pe rând, pentru procesul-verbal.

Werner, care ne însoțește, clatină mereu din cap și mormăie ceva de genul: „Ce nechibzuiți ați fost!”. În rest, nu mai spune nimic.

— Copii, copii, frumoasă ispravă ați mai pus la cale! constată polițista la sfârșitul depoziției noastre; ne zâmbește blând. Data viitoare, când credeți că ați dat de urma unui infractor, vă rog să chemați imediat poliția. Doamne, ce era să se întâmple!

— Așa e, aprob eu, dar trebuia să dovedim că Vadim a mințit, pentru ca s-o credeți, în sfârșit, pe mama mea.

Polițista zâmbește:

— Trebuie să recunosc că ați reușit. Acum l-am băgat, în sfârșit, după gratii pe Vadim ăsta. Puteți merge liniștiți acasă să vă odihniți, zice ea și se uită la profesor. Copiii par foarte, foarte obosiți.

Așa e. Sunt îngrozitor de obosit. Și de îngrijorat. Căci n-am mai auzit nimic de Kira de când a sărit pe fereastră. E clar că e teafără acasă, la Werner. Dar de ce nu-mi dă niciun semn?

Înapoi, la cauza primă. Sau de ce e bine să ai un profesor de fizică acasă

— Ai apărut, în sfârșit! Te-am căutat peste tot. De ce nu-mi răspunzi când îți trimit mesaje telepatice? Mi-am făcut mari griji pentru tine.

Am găsit-o pe Kira în timp ce scotoceam prin camera Anei. Stă făcută ghem pe pat și nu se mișcă. Când mă așez lângă ea, pe marginea patului, și o mângâi, își ridică privirea spre mine.

— Nu mai vreau să fiu pisică. Vreau să fiu din nou eu însămi. Și vreau să mă mângâie mama. Chiar am fost geloasă când te-a luat în brațe.

— Și de-aia zaci acum în pat?

— Stau pe pernele mamei. Au mirosul ei, care îmi place atât de mult, oftează Kira. Ah, Winston! Cred că mi s-a făcut un dor nebun de vechiul meu fel de a fi.

Dor. Ce-o fi însemnând asta?

— Cum e când simți dorul? o întreb.

— E greu de descris. E ca și când ai fi însetat, dar și ca și cum ai fi foarte obosit. În orice caz, ești trist. Și ți se strânge inima în piept. Nu mai poți respira normal.

Trebuie să recunosc că ideea de a rămâne până la sfârșitul zilelor mele captiv într-un corp străin îmi displace tot atât de mult ca și Kirei. În sensul ăsta, pot s-o înțeleg. Eu aș prefera să stau din nou întins pe canapeaua mea și să fiu mângâiat de Werner. Și aș vrea s-o vizitez în curte pe Odette. Ca motan, nu ca om.

Când mă gândesc la Odette, mă cuprinde o senzație care ar putea fi, într-adevăr, un amestec de sete și oboseală. Și o apăsare în piept, însoțită de zvâcniri ale inimii. Înseamnă că și mie mi-e dor?

— Da, da, dar ce putem face ca să schimbăm lucrurile? reflectez eu. Mă tem că, atât timp cât nu știm de ce s-a întâmplat totul, nu avem nicio soluție.

— Trebuie să începem să căutăm cauza, spune Kira. Eu, una, nu vreau să rămân așa.

Oftez. Are dreptate, firește. Trebuie să trecem la căutarea cauzei.

— Dar de unde să pornim?

— E foarte simplu: ne ducem încă o dată acolo unde a început toată încurcătura. Poate locul ne inspiră vreo idee.

— Bine, spun eu și în același timp, casc. Dar până mâine dimineață, nici cu forța n-ai să mă scoți din casă!

— Atunci pe mâine dimineață! E tocmai bine: sâmbăta n-am școală și poți să spui că te duci să iei pâine!

— Din partea mea, e în regulă, mormăi eu supus.

Sfântă sardină în ulei, tare insistentă mai e Kira!

***

În dimineața următoare suntem iarăși în fața șantierului, în locul unde ne-a prins furtuna. Baraca în care ne-am adăpostit este exact așa cum mi-o aminteam. Poate că-s mai multe buruieni, dar, în rest, nimic nu s-a schimbat. Bobina este tot în mijlocul adăpostului. Și e la fel de neinteresantă.

— Bine, deci să rezumăm: stăteam pe acest tambur pentru cabluri și fiecare dintre noi își dorea să fi fost altcineva. Atunci ne-a lovit trăsnetul și, surprinzător, în loc să murim, ne-am schimbat între noi corpurile.

Kira își lasă capul într-o parte; are un aer prea meditativ pentru o pisică.

— Exact așa a fost. Asta dacă prin tambur pentru cabluri tu înțelegi bobina asta enormă.

— Trebuie să ne uităm bine la toate. Undeva pe-aici se află soluția pentru problema noastră, simt asta!

Kira își ia avânt și, apoi, cu un salt curajos, ajunge pe tambur.

— Ia te uită, capacul de lemn este complet carbonizat. Prin urmare, fulgerul a lovit direct în tambur.

— Se prea poate. Dar cu ce ne ajută asta? o întreb eu nedumerit. Care e deosebirea dacă un fulger lovește un copac sau un tambur pe care-s înfășurate cabluri? Doar și unul, și celălalt sunt de lemn.

— Ba nu, mă corectează Kira. În jurul tamburului este înfășurat un cablu, iar în jurul copacului nu.

Ridic din umeri:

— Ei și? Ce-i cu asta?

— Nici eu nu știu. Era doar așa, o idee. E firul de pai de care mă agăț și eu…

— Ce fir de pai?

— Ah, Winston, așa se spune când nu ai prea multe speranțe! mă lămurește Kira. Se zice că atunci te agăți și de un fir de pai. Asta înseamnă că accepți orice fărâmă de speranță.

— Hm…

Dau târcoale tamburului pentru cabluri și îl tot cercetez. Într-adevăr, capacul este cu totul înnegrit și plin de funingine. În mijloc are o adâncitură. Trebuie să fie locul exact unde a lovit fulgerul. Am avut un noroc uriaș că nu ne-a nimerit pe noi. Altminteri, acum Kira ar fi fost o pisică moartă. Și nici eu n-aș fi fost mai bine.

— Trebuie să aibă legătură cu fulgerul. Și cu locul de aici. Trebuie să existe o explicație logică. Lucrurile de felul ăsta nu se petrec așa, pur și simplu…

Kira începe să pară cam disperată.

— Sincer să spun, cu puțin timp înainte, aș fi jurat că așa ceva e imposibil!

Ne așezăm amândoi pe jos, lângă tambur. Un timp, niciunul din noi nu zice nimic. În cele din urmă, Kira se pune în mișcare.

— Vino, Winston! Trebuie să cerem părerea unui specialist în descărcări electrice. Avem nevoie de un expert. Și știu eu unul foarte bun.

— Ești sigură? Cunoști un specialist în descărcări electrice?

— Da. Și îl știi și tu.

Mă uit la ea consternat.

— Cunosc eu un specialist în descărcări electrice…?

— Da. Werner.

— Werner e specialistul?

— Sigur. Doar descărcările astea sunt curent electric. Curentul electric reprezintă un capitol important al fizicii. Iar Werner e profesor de fizică. Deci, dacă cineva ne poate ajuta în privința asta, atunci Werner este omul potrivit.

— Grozav! Mergem acum la Werner și-i povestim repede toată istoria cu schimbul de corpuri. Și pe urmă îl întrebăm dacă știe ce legătură ar putea avea trăsnetul cu toată tărășenia asta. Ce idee tare! Cum de nu mi-a trecut mie prin cap?

Kira fabulează. Eu îl cunosc pe profesor. El nu crede în minuni. Mai degrabă m-ar duce la un doctor, dacă i-aș servi o asemenea poveste. Evident, nu la un pediatru, ci la un psihiatru.

— Măi Winston! Nu mai fi tot timpul așa de negativist! Firește că nu-i vom spune toate astea lui Werner așa, direct. O s-o facem ceva mai abil.

— Aha! Și cum anume?

— Păi, în primul rând, trebuie să-l aducem cumva aici. Cea mai bună idee ar fi ca tu să-i faci niște aluzii cu privire la vremea frumoasă și să-l întrebi dacă, pentru a sărbători această zi, n-ar vrea să faceți o mică plimbare. Să luați puțin aer proaspăt, după masă. O să vezi, când copiii propun o plimbare, adulții nu spun niciodată nu.

— Ești sigură?

— Absolut sigură. Adulții vor întotdeauna ca noi, copiii, să facem mișcare în aer liber. Voi veni și eu cu voi și vom merge în direcția asta. Când vom ajunge în fața barăcii, să spui, ca din întâmplare, că la fizică tocmai vă ocupați de furtuni și fulgere. Și că tu te întrebi dacă, presupunând că un fulger ar lovi acest tambur, s-ar putea întâmpla ceva cu totul ieșit din comun. Pentru că ție asta ți s-ar părea un lucru interesant.

Cad o clipă pe gânduri.

— Bine. S-ar putea ca strategia asta să prindă. Lui Werner îi place foarte mult să explice astfel de lucruri.

— Păi vezi? Nu ți-am spus eu? Așa sunt adulții. Tot timpul își găsesc ceva de făcut. Și spun că e bine ca oamenii să învețe mereu lucruri noi. Iar, în cazul nostru, treaba asta ne e de mare ajutor. O să vezi! O să funcționeze!

Sper să aibă dreptate.

***

Kira are dreptate. Nici nu apuc bine să rostesc cuvântul magic „plimbare”, că Ana și Werner preiau cu entuziasm inițiativa.

— E o idee bună, mă laudă Werner. După toată agitația de ieri, azi ar trebui să lăsăm deoparte toate grijile. O plimbare e exact ce ne trebuie acum.

Așadar, de îndată ce am terminat micul dejun și vasele au fost duse din sufragerie în bucătărie, Ana și Werner și-au și luat jachetele. Mie mi-e bine așa, cu un pulover subțire. O iau pe Kira în brațe.

— Vine și Winston cu noi? întreabă Ana.

— Sigur că vine! Fără el am fi fost poate și acum în apartamentul lui Vadim! Bine că ieri s-a luat după noi și a știut cum să se întoarcă atunci când noi eram sechestrați la Vadim. Cred că Winston merită din plin o plimbare.

Werner aprobă:

— Da, e într-adevăr uimitor ce e în stare un motan să facă. Întotdeauna mi-am închipuit că o pisică de casă, cum e Winston, ar trebui să fie complet dezorientată prin oraș. Uite cum te poți înșela! Așadar, grasule, vino cu noi!

Cum adică „grasule”? Ce nerușinare! Eu chiar sunt un motan suplu. E drept, asta mai ales de când în corpul meu trăiește Kira. Am senzația că ea mănâncă ceva mai puțin ca mine. În orice caz, ca pisică, este o apariție elegantă.

Ajunși jos, Kira sare din brațele mele și o ia la goană spre șantier. Pornim agale în urma ei. Ana și Werner poartă o discuție animată. E și firesc să fie așa. După ce s-a făcut lumină în povestea cu contrabanda cu țigări, amândoi au o mulțime de lucruri să-și povestească. Ana pare ușurată că acum Werner cunoaște adevărul. Râde mult, și Werner e și el într-o dispoziție de milioane. E minunat că se înțeleg atât de bine! Poate că Ana va rămâne, pur și simplu, împreună cu Kira la noi, chiar dacă acum nu-i mai este frică de Vadim. În orice caz, eu m-aș bucura.

Nu după mult timp am și ajuns la ținta drumului nostru. Acum mai trebuie doar să-l ghidez pe Werner cât mai aproape de șantier și să-l extrag din pălăvrăgeala cu Ana. Apoi pot lansa întrebarea. Kira a

și sărit pe tambur și-și agită nerăbdătoare coada într-o parte și-n alta.

— Winston, dă-i drumul! Vezi ca nu cumva cei doi să treacă de șantier!

— O clipă! Trebuie să mă gândesc un pic cum să formulez întrebarea.

— Îți dau eu un pont: pune-o direct! Întreabă-l pur și simplu ce s-ar întâmpla dacă ar cădea un fulger exact în locul în care stau eu acum.

În ce privește discuțiile între oameni, Kira are, în mod evident, mai multă experiență decât mine. Deci pe locuri, fiți gata, start!

— Ăăă… Werner…

— Ce e, Kira?

— Tu ești fizician. Poți să-mi spui ce s-ar întâmpla în cazul în care un fulger ar cădea exact acolo unde stă acum Winston? Ar putea apărea ceva ieșit din comun?

Doamne, ce aiurea a sunat! Werner mă privește nedumerit.

— Ce ți-a venit?

— Eu… Păi… La școală tocmai ne ocupăm de fulgere și… ăăă…

Ce bâlbâială penibilă! Probabil că Werner deja se îndoiește că aș fi un copil așa de isteț cum zice Ana mereu. Dă-i drumul, Winston! Gândește-te! Dă-i un sens frazei!

— Cum am spus, noi ne ocupăm de fulgere și fiecare dintre noi trebuie să noteze trei locuri diferite în care ar putea cădea trăsnetul. Și pe urmă trebuie să descriem ce s-ar întâmpla în acele locuri.

Uf! Am spus-o pe nerăsuflate.

Werner râde:

— Păi, dacă fulgerul ar cădea acolo, i-ar cam pârli blana bietului Winston.

Răspunsul ăsta nu-i tocmai satisfăcător. Decid să mai fac o încercare:

— Și nu e nicio diferență dacă fulgerul ar lovi un copac sau acest tambur?

— Tu chiar vrei să afli lucrurile în detaliu… Bine! Atunci, hai să ne uităm mai îndeaproape la tambur.

Calcă apăsat pe partea de jos a tamburului și îl cercetează:

— Hm, interesant obiect pentru experimentul cu trăsnetul ți-ai găsit! Dacă văd eu bine, asta e, de fapt, o uriașă bobină de cupru.

— O ce?

Ce să spun, am rămas mască, iar Werner o să creadă că pe Kira n-o prea ajută mintea.

— Prin urmare, ceea ce e special la acest tambur este că pe el nu este înfășurat un cablu îmbrăcat în plastic, ci un cablu neizolat din cupru. Avem, așadar, o bobină de cupru. Și ce se întâmplă când fulgerul lovește o bobină de cupru?

Ridic din umeri:

— Habar n-am.

Werner zâmbește:

— Pentru o fracțiune de secundă, apare un electromagnet foarte puternic. Când curentul trece printr-o bobină metalică, bobina devine magnet. E cazul de față: în momentul în care sarcina electrică a fulgerului se descarcă, bobina de cupru generează un câmp magnetic. Deci bietul Winston se află într-un câmp magnetic și va fi atras de electromagnet. Iar această atracție va fi chiar foarte puternică.

Mă holbez la Werner. Asta e! Un magnet! S-ar putea ca eu și Kira să fi fost cumva smulși din corpurile noastre de un magnet puternic? Așadar, sufletele noastre sunt atrase de magneți? Iar apoi fiecare suflet a aterizat în corpul celuilalt? S-o fi datorând schimbul acesta de trupuri dorinței noastre nesăbuite de a fi altcineva? Să însemne asta că putem să ne preschimbăm la loc cu ajutorul unui magnet? Și dacă da, cum facem rost rapid de un magnet puternic? Întrebări peste întrebări! Să sperăm că în curând vom avea răspunsurile potrivite.

Prietenilor adevărați poți să le povestești totul. Greșit: nu doar că poți, ba chiar trebuie!

Pentru prima oară de când sunt captiv în corpul unei fete, sunt bucuros că, în sfârșit, este iarăși luni și pot să mă duc la școală. Tot weekendul, Kira și cu mine ne-am stors creierii să aflăm de unde am putea procura un magnet suficient de puternic ca să probăm teoria schimbului de corpuri. Să stăm din nou în baraca de pe șantier și să așteptăm căderea unui trăsnet pe bobina de cupru nu pare tocmai varianta potrivită. Oricum, altceva mai bun nu ne-a dat prin cap și, de aceea, mă tot gândesc dacă n-ar trebui să le povestesc lui Pauli și lui Tom despre problema mea. Firește, fără să menționez că, de fapt, eu sunt un motan.

Dar înainte de a ajunge să testez cunoștințele de fizică ale prietenilor mei, domnul Pretorius ne surprinde cu o nouă idee de superprofesor.

— La sfârșitul săptămânii m-am gândit la felul în care putem îmbunătăți relațiile de colegialitate în clasa voastră. Și cred că am găsit soluția: mese de grup. Prin urmare, vom face următoarele: fiecare din voi scrie pe un bilet numele a doi colegi cu care ar prefera să stea la o asemenea masă și numele altor doi cu care n-ar vrea cu niciun chip să se amestece. Eu adun apoi biletele și, după o pauză de un sfert de oră, voi anunța noua ordine la mese.

Un murmur străbate clasa. În mod evident, nimeni nu este încântat de această idee. Eu n-am nicio părere, așa că, din punctul ăsta de vedere, sunt singurul din clasă. Scot din buzunar o foaie de hârtie, mâzgălesc pe ea „Da: Tom și Pauli. În niciun caz: Leonie și Emilia” și o împăturesc. Domnul Pretorius trece repede printre rânduri și adună foile. Când ajunge din nou la catedră, bate scurt din palme.

— Aveți cincisprezece minute de pauză. Dar să nu faceți gălăgie, celelalte clase au ore.

Mă ridic și merg la banca lui Pauli.

— Bună! Cum a fost weekendul tău? o întreb.

— Pot spune că în regulă. Firește, părinții mei au fost supărați din cauza poveștii cu Vadim. Când m-au

luat de la secția de poliție, erau în stare de șoc, dar între timp, le-a mai trecut.

— La fel și la mine, spune Tom, care s-a așezat lângă noi. Din fericire, ăi bătrâni s-au liniștit. Ce se mai întâmplă cu mama ta?

— Oh, e bine. Se bucură că l-au arestat pe Vadim. Dar să trecem la altceva: se pricepe vreunul dintre voi la fizică?

Pauli ridică din umeri, Tom mă privește mirat:

— La fizică? Cum așa? Ai nevoie de meditații?

Scutur din cap:

— Nu în felul ăla. Dar sunt în căutarea unui magnet puternic. Adică a unuia într-adevăr puternic. Și habar n-am unde l-aș putea găsi.

— Dar ce vrei să faci cu el? mă întreabă curioasă Pauli.

— Mi-ar cam trebui pentru un experiment.

— Mama are la birou magneți foarte puternici. Arată ca niște creioane scurte, dar poți prinde cu ei teancuri întregi de hârtii pe panourile magnetice.

Hm! Fără să le spun la ce îmi trebuie magnetul, va fi greu să le dau indicațiile corecte lui Pauli și lui Tom.

— Păi cred că magnetul ar trebui să fie mult mai mare.

Tom se încruntă:

— Tu vrei să spui că vrei să obții un mare câmp magnetic?

Exact! Un câmp magnetic! Chiar așa l-a numit și Werner! Aprob din cap entuziasmat:

— Da! Caut unul capabil să producă un câmp magnetic puternic.

— Cât de mare? Cât o carte?

— Nuuu, mai degrabă așa, de un metru cincizeci pe un metru.

Tom se holbează la mine:

— Ce? Păi e enorm.

Ca răspuns, ridic din umeri.

— Tom, Kira, vă rog să vă așezați în bănci!

Pretorius pare să fi terminat cu noua aranjare a locurilor.

— Am format în total cinci mese. Acum vă citesc numerele meselor și numele celor cinci sau șase elevi

care vor sta la fiecare dintre ele. Acești elevi vor forma grupe. Apoi vom muta împreună mesele. Masa unu: Luna, Ben, June, Smilla și Mats. Masa a doua: Victor, Nele, Finn, Torben, Marie și Nils. Masa a treia: Kira, Tom, Pauli, Leonie și Emilia. Masa a patra…

O, nu! Ce-i asta? Pauli și Tom sunt, bineînțeles, grozavi, dar să stau cu cele două dobitoace-șefe la aceeași masă?! Doar am scris clar că în niciun caz nu vreau să stau cu ele!

— Așa, copii, gata cu vorbăria, formați grupele! Și apoi așezați mesele! Câte doi, față-n față, și unul în capul mesei. Hai, hai! Puteți să vă mișcați mai cu viață?

Mă ridic și mă târăsc, cu capul în pământ, spre Pauli.

— Doamne, nu se poate! Nu vreau să stau împreună cu tipele alea două care mă calcă pe nervi. La cine pot face plângere?

Pauli zâmbește:

— Nici vorbă! Cuvântul profesorului e lege. Ei, nu poate fi chiar așa de rău!

Se ridică și-și împinge masa spre a mea. Tom îi dă o mână de ajutor. Apoi, el este ajutat, la rândul lui, de un coleg să pună altă masă în capăt. Sinistrul loc e pregătit. Leonie vine spre noi și-și lasă geanta să cadă fix lângă picioarele mele.

— Ei, să vezi ce încântați o să fie părinții mei când vor afla că stau lângă o infractoare. Să sperăm că o să scap cu viață.

Leonie îmi aruncă o privire batjocoritoare.

— Ce vrei să spui? se interesează Pauli.

Vai, nu, acum Leonie garantat va da de gol istoria cu tricoul!

— A, voi încă nu știți ce hobby nemaipomenit are noua voastră prietenă? Nu v-a povestit de mica noastră escapadă la TK Moritz?

Cuvintele lui Leonie se învălmășesc pentru că e nerăbdătoare să le istorisească totul. Emilia stă lângă ea și rânjește prostește.

— Eu… ăăă… încerc eu să mă apăr, bâlbâindu-mă, dar Leonie trăncănește mai departe.

— A furat de-acolo. Și a și fost prinsă. Penibilă față! Credeam că nu văd bine când ea, pur și simplu, a ascuns tricoul.

În primul moment, Tom și Pauli mă țintuiesc cu privirea, apoi se întorc spre Leonie.

— Da, da, ați rămas mască, așa-i? Mda, m-am gândit că e important să aflați asta. E totuși bine să știți cu cine aveți de-a face, nu?

Sfântă scândură de ascuțit ghearele! Aș fi preferat să intru în pământ de rușine. Sau să mă fac atât de mic, încât să încap într-o cutie de sardele în ulei. Tot sângele mi s-a urcat în obraji. Cu siguranță, fața mea s-a făcut roșie ca focul.

— Ascultă, Leonie, începe Tom fără grabă, iar pe mine mă trec toți fiorii, gândindu-mă la ce urmează. Nu mă interesează care-i planul tău. Nouă Kira ne-a povestit totul, firește. Doar suntem prieteni!

Ha? Nu pot să-mi cred urechilor! Leonie e și ea complet uluită și, în plus, dezamăgită. Acum Tom chiar cască, de parcă toată istoria cu mine și cu tricoul ar fi cel mai plictisitor lucru pe care l-a auzit vreodată. Intervine și Pauli:

— Tom are dreptate. Kira ne-a povestit imediat totul. Nici nu m-am mirat. La urma urmelor, era cu voi. Probabil a fost ideea voastră.

Leonie deschide gura, ca și cum ar vrea să spună ceva, apoi o închide fără o vorbă. Leonie, redusă la tăcere – iată o imagine de milioane!

***

În pauza de prânz stăm, în sfârșit, împreună, dar fără Leonie și Emilia. Un bun prilej de a le vorbi lui Tom și Pauli despre chestiunea cu tricoul, căci, până la urmă, situația a devenit de-a dreptul penibilă.

— În legătură cu… Aș vrea să vă explic. Nu înseamnă că aș avea o aplecare spre furt. Ba dimpotrivă. Dar…

Mai mult n-am putut să spun, pentru că Tom și-a pus mâna peste a mea, privindu-mă cu o mină foarte serioasă:

— Kira, nu trebuie să ne explici. Oricui i se întâmplă câteodată să o facă lată. Și mie, și ție; desigur, și lui Pauli. Dar între prieteni important este să existe încredere. Să le împărtășești dacă ai pierdut ceva sau dacă ai făcut ceva rău. Înțelegi? Între prieteni, adevărul este important.

Dau încet din cap. Deși eu, ca motan, n-am avut nicio experiență legată de prietenie, toate astea par a avea sens. E foarte greu să ai un prieten apropiat și să ții, în același timp, secrete față de el. Din păcate, mie îmi este imposibil să pun pe masă toate secretele dintr-odată. Oftez din inimă.

— Ar mai fi și altceva ce-ai vrea să ne spui?

Pauli este foarte perspicace și a observat imediat că mai am ceva pe suflet. Dar n-am cum să le explic celor doi că, în realitate, eu sunt Winston. Și-ar închipui că sunt complet dus cu pluta. Așadar, scutur din cap și mormăi ceva ce aduce a un fel de „Nu, nu…”. Tom mă măsoară cu privirea.

— Kira, mai ai tu ceva! Ce se întâmplă? Spune odată!

Miau, îmi vine să-mi smulg mustățile pe care nu le mai am! Ce-mi rămâne de făcut? Poate că ar trebui, totuși, să… îmi iau inima în dinți și mă hotărăsc să-i pun în temă pe Tom și Pauli cu toată tărășenia.

— Am, într-adevăr, ceva pe suflet. Ce-i drept, povestea este cam greu de înghițit și va trebui să-mi promiteți că nu mă veți crede țicnită.

Tom și Pauli ridică simultan câte o mână în aer; scena e chiar amuzantă. Apoi, ei spun solemn, într-un glas:

— Pe cuvânt de onoare!

Să-i dăm drumul…

— Hm, ce-ați spune dacă v-aș mărturisi că, în realitate, eu nu sunt eu? Ci cu totul altcineva…?

Amândoi mă privesc descumpăniți. Tom își drege glasul:

— Vrei să spui că tu nu ești Kira Kovalenko?

— Da. Vreau să spun că nu-s. Adică sunt doar pe jumătate. Adică nu cu totul și cu totul…

Dumnezeule, ce încâlcite sunt explicațiile mele! Așa nu voi lămuri niciodată lucrurile. Mai fac o încercare:

— Vreau să spun că, aparent, sunt Kira Kovalenko. Dar sufletul meu nu este al unei fete, ci al…

— Unui băiat? întreabă Pauli. Am citit despre astfel de cazuri. Bărbați care s-au născut în corp de femeie și invers. Se numesc… ăăă… așteaptă… imediat îmi amintesc…

Scutur din cap.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Nu sunt băiat.

Trag adânc aer în piept, apoi spun cu un oftat:

— Sunt un motan.

Situațiile speciale cer măsuri speciale. Iar asta e o regulă valabilă și pentru motani!

— Tu ești Winston? Motanul Kirei?

— Motanul profesorului Hagedorn.

— Bine, bine, motanul lui Hagedorn, atunci. Adică ești creatura aia neagră, pe care tu, mă rog, Kira o tot ia după ea? O pisică adevărată-adevărată? Cu coadă și mustăți?

Tom este consternat. Dar cum să nu fie? Oricum, măcar el și Pauli au ajuns în punctul în care cântăresc dacă ce spun eu este adevărat. Drumul până aici a fost, în orice caz, lung: mai întâi, cei doi s-au amuzat teribil ca de o superglumă. Apoi m-au tot presat să spun care-i, de fapt, treaba. Apoi s-au îmbufnat, pentru că nu renunțam la povestea cu pisica. În cele din urmă, a trebuit să recunoască totuși că au existat momente când s-au mirat de abilitățile pisicii Kirei. Piatra de încercare? Călătoria cu metroul!

— Da, sunt o pisică adevărată. Cu coadă și mustăți. Mai exact: din rasa British Shorthair. Foarte nobilă. De aici, și numele meu. Aparțin unei vechi vițe nobile. Mă rog, nu și în momentul ăsta; acum sunt Kira. Dar asta v-am mai povestit.

Pauli mă privește cu mare atenție, de parcă aș fi un extraterestru. Apoi, încearcă să obțină informații mai precise.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Kira – sau Winston, sau cum ar trebui să-ți spunem acum. Dar există vreo dovadă care să susțină această poveste incredibilă? Vreau să spun că ați fost loviți de trăsnet în timp ce ședeați pe un tambur pentru cabluri și, când v-ați trezit din leșin, vă schimbaserăți corpurile și puteați să vă citiți reciproc gândurile – asta e prea de tot, înțelegi?! Ca s-o cred, mi-ar trebui o dovadă beton. Mai mult decât acțiunile neobișnuite ale pisicii tale. E clar că a fost extraordinar că l-a găsit pe Werner, dar cine să mai știe? Poate că pisica e doar foarte bine dresată!

Este o obiecție justificată. În locul ei, la fel m-aș îndoi. Dacă Odette mi-ar fi istorisit în curte că, în realitate, ea este Klaus-Dieter, stomatologul bărbos de

la etajul al treilea, i-aș fi cerut și eu, cu siguranță, o dovadă. Acum, ce să mai spun? Aș putea, desigur, s-o rog în gând pe Kira să vină aici. Dar ar fi suficient? Sau va fi și asta luată drept o întâmplare sau un truc? Oftez. Poate că n-a fost o idee prea bună să le încredințez prietenilor mei acest secret.

— Poți să faci ceva care în mod obișnuit e imposibil pentru un om? Să zicem, ai putea să-ți scoți ghearele? propune Tom.

Îmi ridic mâinile și-mi examinez unghiile. Nu, nu pot să-mi scot ghearele. Scutur, așadar, din cap.

— Nu, din păcate nu.

— Sau, de pildă, ai putea sări de la etajul doi? Pisicile pot să facă asta. Își folosesc coada pe post de contragreutate, până se orientează cu labele în jos, aterizând în perfectă siguranță, nevătămate.

— Bineînțeles că pot să fac asta ca pisică. Dar ca om, cu siguranță n-o să încerc.

Tom afișează un zâmbet strâmb:

— Da, n-am zis-o serios. Chiar dacă povestea ta nu e adevărată și tu ești doar puțin zurlie, să știi că nu vreau să-ți rupi gâtul. Doar ești prietena mea. Doar că o să-ți spun de-acum Kira cea Zurlie.

Râde. Pauli doar zâmbește. Bine, măcar nu sunt supărați. Cu toate acestea, eu țin ca ei să mă creadă! Numai atunci ar putea să ne fie de ajutor Kirei și mie să ne preschimbăm la loc, asta chiar dacă la capitolul „Magnetul” n-am prea făcut progrese. Deci cum aș putea să le dovedesc că spun adevărul?

În timp ce întorc problema pe toate părțile, sunt lovit pentru a doua oară de trăsnet. De fapt, de o idee! Sar atât de brusc de pe locul meu, încât tava cu farfuria mea aproape cade de pe masă.

— Am găsit! Ochii!

Pauli și Tom mă privesc mirați.

— Păi Kira și cu mine ne-am schimbat nu numai corpurile, ci și culoarea ochilor. Ia uitați-vă mai atent!

Îi fixez cu privirea pe cei doi.

— Da, ai niște frumoși ochi verzi, spune Pauli.

— Exact! Asta e! Kira are, de fapt, ochi albaștri.

Tom ridică din umeri:

— Habar n-am avut. Tu sau ea – îmi vine să zic „voi” – voi sunteți de puțină vreme la școală. Nu vă știu de mult timp. Nu m-a preocupat culoarea ochilor Kirei și nu m-am uitat cu atenție la ei.

Pauli aprobă:

— Tom are dreptate. La fel și eu: culoarea ochilor Kirei nu m-a frapat.

— Uf! fac eu și mă așez din nou, dezamăgit. Dar așa e. E evident dacă luați în calcul culoarea ochilor noștri. Ai mei, adică ai lui Winston, sunt verzi. Ai Kirei – albaștri. Când ne-am schimbat corpurile, ne-am păstrat culoarea ochilor.

— Bine, dar mama Kirei n-a observat?

— Nu. Kira și cu mine am făcut tot posibilul să păstrăm secretul. În ultima vreme, acasă am tot purtat o pereche de ochelari de soare sau mi-am ținut bretonul pe frunte. M-am gândit chiar și la lentile de contact colorate, dar sunt așa de scumpe…

— Bine. Asta ar fi o dovadă palpabilă.

Tom mă privește gânditor:

— Atunci, acum am putea să verificăm faptul că, înainte, Kira avea într-adevăr ochi albaștri.

— Dar așa era! Credeți-mă!

— Scuze, Kira sau Winston sau cine oi mai fi, toată povestea este atât de aiurea, încât am nevoie de ceva sigur-sigur.

Oftez. Ceva sigur-sigur… Ce-ar putea să fie? Poate o fotografie? Dar în fotografii, culoarea ochilor se distinge cu greutate. Și oricum n-am la îndemână nicio fotografie de-a Kirei.

— Tocmai mi-a venit o idee! Ce-ar fi s-o sunăm pe Ana și să o întrebăm despre culoarea ochilor Kirei? propune Pauli.

— Da, bună idee! este de acord Tom.

— Pur și simplu o sunăm și întrebăm? N-o să i se pară ciudat? Doar mă crede fiica ei, nu? Și atunci e clar că știu ce culoare au ochii mei.

— Nu-ți bate capul, Kira! Sau Winston. Sun-o acum pe mama ta și dă-mi mie mobilul, da?

Mă supun, scot mobilul din buzunarul pantalonilor și formez numărul Anei. Când sună, i-l pasez.

— Alo, doamna Kovalenko? Nu, nu sunt Kira, ci Pauli. Am nevoie de puțin ajutor din partea dumneavoastră! Trebuie să facem din memorie descrierea colegului de bancă, pentru o temă. Eu sunt acum la cantină și fac portretul Kirei. Dar, sincer să vă spun, nu sunt prea sigură de culoarea ochilor ei. Sunt verzi sau albaștri? Tăcere. Evident că ascultă ce-i spune Ana.

— Bine, mulțumesc. Ați fost foarte amabilă. Da, o salut. Mulțumesc! La revedere!

Pauli închide. Apoi ne privește:

— Ochii ei sunt de un albastru strălucitor. O culoare nemaipomenită. Așa spune mama ei.

— Uau! exclamă Tom.

Iar mie mi s-a luat o piatră de pe inimă.

***

După școală, mergem cu toții la chioșcul de înghețată. Și când spun „cu toții”, asta înseamnă că și Kira-pisica e cu noi. Am comunicat cu ea telepatic și i-am povestit ce s-a mai întâmplat între timp. Ca răspuns, ea ne-a întâmpinat la ieșirea de la școală și ne-a însoțit la gelaterie. Acum stau cu Kira în poală și mă delectez cu înghețata mea de ciocolată. Nu e încântată că am divulgat secretul nostru.

— Cu siguranță acum își închipuie că n-ai toate țiglele pe casă. Și atunci i-am pierdut și pe ultimii doi prieteni pe care îi mai aveam în clasă, se văicărește ea, încercând în același timp să prindă ceva din înghețata care picură chiar pe lângă piciorul meu. Cam greu să mănânci astfel o înghețată! E clar că trebuie să mai exersez.

— Acum liniștește-te, Kira! Ei au încredere în noi.

De fapt, prefer să nu-i mai spun că Pauli chiar mi-a verificat ochii pentru a se asigura că nu port lentile de contact colorate.

Dispoziția Kirei este oricum praf. Nici n-ar avea cum să fie altfel. Până la urmă, n-am avansat deloc cu planul nostru de reschimbare a corpurilor. Îmi fac curaj:

— Aș vrea să vorbesc din nou cu voi despre problema cu magnetul. Kira și cu mine ne-am gândit că un magnet ne-ar putea fi de folos dacă vrem să ne preschimbăm la loc. La urma urmelor, eu nu am de gând să rămân om preț de nouă vieți de acum înainte. Și cred că și Kirei îi e dor de voi.

Chiar acum, Kira scoate un mieunat sonor, vrând parcă să-mi confirme spusele. Tom și Pauli o privesc impresionați:

— Ne înțelege. Extraordinar! zice Pauli și dă din cap.

— Cum v-ar putea fi de folos un magnet pentru preschimbare? mă întreabă Tom.

— E simplu! Căderea fulgerului pe șantier a generat un uriaș câmp magnetic. Trăsnetul a lovit un tambur pe care era înfășurat un cablu de cupru. Când curentul electric trece printr-o bobină de cupru, apare un electromagnet. Și, cum Kira și cu mine stăteam pe tambur, ne aflam în centrul câmpului magnetic. Asta trebuie să fi provocat schimbarea. Se pare că magnetul ne-a scos din corpurile noastre. Și ne-a aruncat pe fiecare în trupul celuilalt. Cel puțin așa cred că s-a întâmplat.

— Uau! strigă impresionată Pauli. În mod clar, ești cel mai isteț motan pe care îl cunosc.

— Ei bine, mărturisesc eu, partea cu electromagnetul o știu de la Werner. El este profesor de fizică. Singur n-aș fi ajuns la această concluzie. Dar, din păcate, doar informația nu ne rezolvă problema. Acum avem nevoie de un câmp magnetic atât de mare, încât să poată cuprinde un om și un motan.

În acest moment, Tom bate atât de tare cu pumnul în masă, încât cupele de înghețată se ciocnesc.

— Un mare câmp magnetic! Știu unde îl găsim!

Miau! Kira îi sare în poală, Pauli și cu mine îl fixăm cu privirea. El continuă să vorbească, iar noi îi sorbim cuvintele de pe buze.

— Știți doar că tatăl meu e medic.

Noi aprobăm, dând din cap.

— La drept vorbind, este radiolog, continuă Tom.

— Ce înseamnă asta? întreb eu.

— Un doctor care folosește raze Röntgen. Cu ajutorul lor, radiografiază corpul uman, ne explică Tom.

— Asta e foarte interesant, dar noi n-avem nevoie de un medic, ci de un magnet.

Sfântă sardină în ulei, oare n-a înțeles ce vreau să spun?

— Un moment, un moment, imediat vă explic, ne liniștește Tom. Tatăl meu are un mare cabinet de radiologie. Și acolo nu sunt numai aparate Röntgen, ci și RMN.

— Aha, spune Pauli, mulțumesc pentru informație. Sincer vorbind, dotarea cabinetului tatălui tău mă interesează acum prea puțin. Ce are asta de-a face cu Kira și Winston?

— Măi Pauli, ia gândește-te puțin! strigă Tom. RMN! Nu-ți pică fisa? Ce înseamnă asta?

Pauli dă din umeri:

— Habar n-am. Poate Radiații Marțiene Neconvenționale sau ceva de genul ăsta?

Tom râde.

— Prostii! RMN înseamnă Rezonanță Magnetică Nucleară. Iar tata are un astfel de aparat RMN.

Poftim? Ce înseamnă asta? Tom contemplă mutrele noastre mirate și repetă cuvânt cu cuvânt:

— Rezonanță Magnetică Nucleară. Este un aparat care funcționează asemenea aparatului Röntgen. Îl bagi pe om înăuntru și poți să-i radiografiezi interiorul corpului. Dar nu cu ajutorul razelor Röntgen, ci cu cel al undelor magnetice. Ați înțeles?

Urmează un schimb scurt de priviri între Pauli și mine.

— Da, oarecum, spune ea.

— Aparatul acesta arată ca un tub mare, iar atunci când este pornit, în interiorul său se formează un câmp magnetic. Undele magnetice trec prin omul aflat în tub și-i scanează interiorul. Cam așa funcționează.

— Fratele meu, dar de unde știi tu toate astea? îl întreb pe Tom.

Tom schițează un zâmbet:

— Sunt un mare șmecher. Acum serios: în ultimele vacanțe, am lucrat la cabinetul tatălui meu.

Răspundeam la telefon și mă ocupam de alte treburi pe-acolo. Asistenta lui mi-a explicat cum funcționează RMN-ul și celelalte aparate, pentru că eu sunt pasionat de computere și de tehnică.

— Și crezi că, dacă eu mă bag împreună cu Kira în acest tub, cu ajutorul câmpului magnetic, putem să facem din nou schimb de corpuri?

— Da. Așa cred.

Acum intervine Kira:

— Întreabă-l dacă e periculos. În orice caz, razele Röntgen nu sunt inofensive. Cine știe cum or fi undele magnetice?

Repet cu glas tare întrebarea Kirei. Tom scutură din cap:

— Nicio grijă. Aparatul RMN nu produce nimic periculos. Tocmai ăsta e marele lui avantaj, în comparație cu cel cu raze Röntgen, Noi ar trebui doar să vă introducem în el și să-l pornim. Dar de asta mă ocup eu. Nu-i mare filosofie.

— Un moment! *Tu* vrei să faci asta? De ce să nu-l întrebăm mai bine pe tatăl tău?

Corect. O întrebare justificată, pusă de Pauli. Dar Tom se uită la Pauli de parcă ar bate câmpii.

— Dragă, dar tu ai măcar habar cât de scumpă este această mașinărie? Nu-i o jucărie. Dacă-l întreb pe tata dacă putem băga în aparat un copil cu o pisică, o să creadă că m-am țicnit. Nu! Dacă facem asta, trebuie s-o facem pe ascuns.

Bine, m-am lămurit. Inspir adânc.

— Ar trebui să încercăm.

Tom râde și ridică mâna; bat cupa cu el și apoi amândoi cu Pauli.

— Deci ne-am înțeles. O să fac rost pe șest de cheia cabinetului și, imediat ce o am, ne punem pe treabă. Poate reușim chiar la noapte!

La noapte! Sper că Tom știe, într-adevăr, cum funcționează aparatul ăsta!

Un experiment. Și-un legământ: cei mai buni prieteni, pe vecie!

Obiectul este cu adevărat uriaș. Nu doar foarte mare, ci *uriaș!* N-am mai văzut niciodată ceva comparabil: seamănă cu un șezlong mare din plastic alb, pe care îl ține Werner în balcon. La un capăt al „șezlongului" există un enorm cilindru de plastic, care ajunge până aproape de tavan. Interiorul cilindrului este un tub lung, în care partea care seamănă cu un șezlong poate intra complet. Împreună, cilindrul și „șezlongul" compun un aparat atât de mare, încât nu cred că ar încăpea în camera noastră de oaspeți. Sau, în orice caz, ar încăpea doar la limită. S-ar putea spune fără exagerare că aparatul pare luat din *Războiul stelelor*. Are ceva de navă spațială în el. Și-ți cam dă fiori! În el ar trebui să intru? Gândul acesta nu mă liniștește deloc.

Nici Kira nu se simte mai în largul ei. Miorlăie și se freacă neliniștită de picioarele mele. Oare chiar a fost o idee bună ca după programul de consultații să ne strecurăm pe furiș în cabinetul tatălui lui Tom? Nu știu ce să zic… De fapt, aș prefera să mă cam fac nevăzut. În schimb, Tom este în al nouălea cer. Mângâie delicat suprafața netedă a aparatului.

— E tare șic, nu-i așa?

Zâmbește încântat, de parcă ar mângâia obrazul gingaș al unui bebeluș.

— Și e nou-nouț. Tata îl are doar de trei luni. Zice că e cel mai bun tomograf cu rezonanță magnetică din toată regiunea.

Pauli îl privește cu scepticism:

— Nu știu dacă planul nostru este atât de bun. În mod normal, cu aparatul ăsta trebuie să umble un medic. Ești sigur că te descurci cu măgăoaia asta? Nu cumva să pățească Winston și Kira ceva când îi băgăm înăuntru…

— Aiurea! Asistenta tatălui meu mi-a explicat exact cum se procedează. Ba chiar i-am dat o mână de ajutor de câteva ori. Și ce să se întâmple? Câmpurile

electromagnetice RMN nu sunt periculoase. Cu ele sunt investigați chiar și copiii mici.

— Aha.

Oricum, n-am o idee mai bună decât cea a lui Tom. Sper doar ca această aventură să se încheie cu bine.

— Winston? zice Kira și se uită în sus, spre mine.

— Da?

— Noi facem ce trebuie sau nu tocmai?

— Fiecare dintre noi vrea să-și recupereze vechiul corp. Cu puțin noroc, totul se va sfârși în curând cu bine, iar tu vei fi din nou fericită, reluându-ți înfățișarea, chipul Kirei Kovalenko.

— Dar obiectul acesta pare înfricoșător. Și este uriaș. Mi-e teamă.

O înțeleg perfect pe Kira. Încerc s-o îmbărbătez.

— Da de unde! Doar ți se pare. Nu e chiar atât de mare. Ți se pare mare, pentru că acum tu ești foarte mică. Totul o să fie bine. Important este să-ți dorești din tot sufletul să redevii tu însăți atunci când vom fi în tub.

— Spune-mi, dacă schimbul reușește… crezi că vom mai putea comunica telepatic?

Ridic din umeri:

— Nu știu. Nici înainte nu puteam. Deci, dacă totul va fi la fel ca înainte de furtună, atunci tu vei avea ochi albaștri, eu – ochi verzi, iar comunicarea pe calea gândurilor nu va mai exista.

— Hm… Ar fi păcat. Dar probabil ai dreptate.

Vocea Kirei sună trist.

Așa e. Ar fi păcat. Când mă gândesc la asta, recunosc că mi-a plăcut să comunic în felul acesta cu Kira. Dar aș prefera să fiu din nou motan. Oricum, probabil nu totul se va schimba.

— Știi, cu toate acestea, unele lucruri vor rămâne ca acum, o consolez eu pe Kira. De-acum ai văzut ce simte un patruped. Și eu vă voi înțelege mai bine pe voi, oamenii. Ai în Pauli și Tom doi noi prieteni adevărați. Eu, oricum, sunt prietenul tău; suntem cei mai buni prieteni – și asta pe vecie. Și, chiar dacă nu mai putem comunica direct, cred că vom păstra înțelegerea asta, nu-i așa? În orice caz, împreună am rezolvat un caz important, legat de o mare infracțiune.

— Clar, mă aprobă Kira. Asta nu ni se poate nega. Vom fi în continuare superagenții Kira și Winston!

— Vezi? Așa te vreau!

— Dar mai întâi avem ceva de făcut.

— Adică?

— Trebuie să convenim asupra unui cod.

— Un cod?

— Da. Un semn oarecare pentru perioada următoare, când nu mai putem comunica între noi. Ca să știm că ne gândim unul la altul. Mă tem că, altminteri, am putea crede că am visat tot ce ni s-a întâmplat.

Reflectez câteva momente asupra chestiunii. Ideea nu e rea.

— Ce fel de semn ar putea fi?

— Poate… Hm…

Kira se gândește, eu la fel.

— Ce zici de asta: dacă eu, când voi redeveni om, spun: „Winston, mă auzi?”, atunci tu te întorci pe spate și te rostogolești.

Kira se rostogolește o dată. Pauli, care a observat scena, privește uluită.

— Tot vă mai țineți de giumbușlucuri?

— Nu.

Dar nici nu i-am spus mai multe. Am sentimentul că această discuție și înțelegerea noastră trebuie să rămână doar între Kira și mine. Îmi îndrept din nou gândurile spre Kira.

— Și atunci când vreau să-ți arăt că suntem mereu prieteni adevărați, voi sări pe umerii tăi, te voi linge o dată pe urechea dreaptă și încă o dată pe cea stângă. Celebrul lins al urechilor, da?

Kira miorlăie:

— Bine. Linsul urechilor înseamnă „Suntem cei mai buni prieteni pe vecie!”.

Înghit în sec, pentru că simt un nod în gât.

— Exact. Cei mai buni prieteni pe vecie!

Mă așez pe jos lângă Kira și o mângâi pe cap, iar ea începe să toarcă. După o clipă, Tom îngenunchează lângă noi.

— Așa! Domnișoară și domnule motan, sunteți gata pentru ultimul număr de schimb de corpuri?

Aprob, dând din cap.

— Atunci, să-i dăm drumul! Dar, mai înainte, câteva mici indicații ce țin de siguranță: aveți cercei sau piercinguri? Dacă da, va trebui să le scoateți, deoarece câmpul magnetic va acționa asupra metalului. Stimulatoarele cardiace sunt, de asemenea, periculoase – în caz că aveți unul, va trebui, din păcate, să abandonăm misiunea. Deci?

— Ăăă, nu, nu cred.

— Alte obiecte metalice?

Scutur din cap.

— Un moment: Winston, tu ai microcip? se interesează Pauli.

— Ce mai e și ăsta?

— De exemplu, câinilor li se implantează adesea câte un microcip sub piele. Dacă respectivul câine se pierde și este găsit de altcineva, numărul cipului poate fi citit cu ajutorul unui aparat și atunci se știe cine este stăpânul. Într-un cip dintr-ăsta cu siguranță se află și ceva metal. Așa că, dacă ai unul, sigur o să ți se încălzească blana în locul respectiv.

— Nu cred că am așa ceva. În orice caz, nu-mi amintesc. Până de curând am fost un motan care nu ieșea pe afară, așa că n-am avut nevoie de cip. Și chiar dacă mi-a fost implantat ceva de genul ăsta, îmi asum riscul. O să mi se înfierbânte o urechiușă.

— Ei, nu e chiar atât de periculos pe cât pare. Numai că asistentul trebuie să pună genul ăsta de întrebări fiecărui pacient, ne liniștește Tom. Știi, ca în cazul zborurilor cu avionul: însoțitorii de bord îți explică felul cum se folosește masca de oxigen și unde sunt ieșirile de urgență, deși, cel mai probabil, nu vei avea nevoie de ele.

M-am luminat. Simt furnicături în stomac. Evident, din cauza întregii agitații.

— Hai, Tom! Ar trebui să începem înainte să mă răzgândesc.

— Bine. Atunci vă explic pe scurt cum vom folosi vestele de salvare…

— Ce veste de salvare?!

Tom râde:

— A fost o glumă. Ceva ar mai trebui, totuși, spus: aparatul RMN este cam zgomotos. Produce niște huruieli destul de puternice. Nu vă speriați, este absolut normal; zgomotul se datorează conectării și deconectării bobinei din interiorul aparatului. V-am zis: el este un uriaș electromagnet. Există și o pereche de căști la care puteți asculta muzică, pentru a nu mai auzi huruielile. Mă tem însă că nu se vor potrivi urechilor de pisică ale Kirei. Și, oricum, nu am decât o singură pereche.

— Suntem doi și nu ne e teamă. Ce zici, Kira?

Kira se tăvălește pe jos. Tom și Paul o privesc nedumeriți.

— Ăsta este noul nostru semn pentru „Da”.

— Bun. Atunci, așezați-vă. Winston, tu pe spate. Cred că cel mai bine ar fi s-o plasăm pe Kira pe burta ta. Pauli și cu mine trebuie să ieșim din cameră. Panoul de comandă al aparatului se află în încăperea de alături. Dar noi putem să vă vedem prin fereastra din perete.

— Da. Clar ca lumina zilei.

Îmi scot pantofii și mă întind. Pauli o pune pe Kira pe burta mea. Simt cum bate a Kirei. O simt bătând din ce în ce mai tare și pe a mea.

Tom își face acum de lucru în jurul aparatului. „Șezlongul” începe să se miște încet spre cilindru, până ce eu ajung complet închis în tub. Sfântă sardină în ulei și mare zeu al pisicilor, vegheați asupra mea!

— Buuun! se aude înfundat vocea lui Tom. Pauli și cu mine ne ducem în camera de alături. Conectez de acolo aparatul. Cred că zece minute ar trebui să fie suficiente. Durata descărcării electrice cauzate de trăsnet a fost totuși mult mai scurtă. Sunteți gata?

Kira miaună, eu strig:

— Gata!

— Bine. Mult noroc amândurora!

Ușa se închide și pe urmă se face liniște totală în jur.

— Așa, Kira, acum e acum, o încurajez eu. Ne gândim la un singur lucru: să redevenim cum am fost. Să ne schimbăm corpurile.

— Sigur, Winston. Mă gândesc la un singur lucru: să ne schimbăm corpurile!

Dintr-odată, se pornește un huruit asurzitor, care bagă groaza în mine. Poate ar fi fost mai bine să-mi fi pus căștile. Mă rog, acum nu mai contează. Nu trebuie să te gândești la altceva – un singur gând contează: „Vreau să ne schimbăm corpurile! Vreau să redevin eu însumi, să mă întorc în trupul meu! Vreau… să… ne… schimbăm… corpurile!”

Totul e la fel ca la început. Sau nu tocmai…?

— Kira, ești trează? Te simți bine?

Cineva zgâlțâie „șezlongul”. După voce, e Pauli. Ufff! Am supraviețuit!

— Da, sunt bine.

E vocea Kirei! Deși eu n-am spus nimic. Asta nu poate însemna decât un singur lucru: a mers! Uraaa! Eu, redevenit eu însumi! Arunc o privire prudentă spre corpul meu: da, am blană neagră și patru labe. Sfântă scândură de ascuțit ghearele! Ditamai pietroiul se ridică de pe inimioara mea de motan. Mă scol încet de pe burta Kirei și privesc în jur. Ce mare e totul, dintr-odată, în jurul meu! Uitasem complet – ca pisoi, sunt cam mititel. Sar pe podea și mă întind din toate încheieturile. Apoi mă așez în fața aparatului și aștept să se ridice Kira. Stă pe „șezlong”, își bălăngănește picioarele și pare bine dispusă. Doamne sfinte, văzut acum, de aici, de jos, aparatul nu e foarte mare, ci de-a dreptul uriaș! Ca pisică, nu cred că m-aș fi încumetat să intru în tub – bine că, totuși, Kira a fost curajoasă. Se pare că amândoi am depășit teferi și nevătămați temerarul experiment. Cel puțin din punct de vedere fizic.

Oare vom mai putea comunica telepatic? Fac o încercare: „Kira, mă auzi? Ridică-te și vino spre mine!”.

Nimic. Hm. Din păcate, se pare că s-a întâmplat fix așa cum am anticipat. Am putut să comunicăm telepatic doar câtă vreme fiecare a fost găzduit de corpul celuilalt. Acceptarea acestei situații se simte ca un cui în inimă.

Între timp, a venit și Tom din camera de alături și așteaptă lângă aparatul RMN.

— Cum te simți? o întreabă pe Kira.

— De fapt, chiar bine. Sunt puțin obosită. Dar este o reușită. Am redevenit Kira.

— Ia uită-te la mine!

Urmează o lungă tăcere. Din păcate, de aici, de jos, nu pot să văd exact ce fac Tom și Kira, dar simt o

anumită tensiune. Acum, Tom se trage un pas înapoi de lângă aparat.

— Fantastic! exclamă el. Kira, tu chiar ai ochii de un albastru strălucitor!

Se apleacă spre mine și mă privește.

— Iar Winston are, într-adevăr, ochii verzi! Incredibil!

Ce atâta mirare? Nu i-am spus că așa stau lucrurile? La fel gândește, evident, și Kira:

— Ha, ha! Nu ne-ai crezut? Doar Winston ți-a spus că eu, ca om, am ochi albaștri.

— Ba v-am crezut. Dar n-am fost sută la sută sigur, răspunde Tom râzând.

— E de înțeles, intervine Pauli. Dacă s-ar fi întâmplat viceversa și ți-am fi povestit că Tom și cu mine am făcut schimb de corpuri, tu ne-ai fi dat crezare, așa, fără să-ți pui întrebări?

— Nu!

În vocea Kirei s-a simțit o undă de amuzament.

— Bun! spune Tom. Și acum, repede, s-o ștergem de-aici. Până în acest moment, totul a decurs bine. N-aș vrea ca, tocmai la final, să ne prindă femeia de serviciu. Ea vine aici seara târziu; cred că ar avea surpriza vieții ei dacă ar da peste noi.

— Ai dreptate! Înapoi acasă! zice Kira și sare de pe „șezlong”; acum e chiar lângă mine. Dar ceva tot trebuie să mai verific: Winston, mă auzi?

Ah! Codul! Mă trântesc pe spate și mă tăvălesc. Kira bate din palme:

— Meserie, Winston! Chiar funcționează! Așadar, n-am visat! Nu, chiar n-am visat! Dimpotrivă, am trăit o groază de întâmplări!

***

A doua zi, trezirea mă prinde în pielea mea de motan și în coșulețul meu. Ce grozav! Am dormit așa de profund, încât nici n-am simțit când Kira s-a trezit și a plecat la școală.

În apartament domnește o liniște divină și hotărăsc ca mai întâi să iau micul dejun și apoi să-mi petrec

restul zilei în locul meu preferat: pe canapeaua din living. *Splendid!*

După un pui de somn și încă o gustare cu ficat de pui, trebuie să recunosc însă că în casă nu e doar liniște, ci și mare plictiseală. Werner este la universitate, Ana calcă și fredonează o melodie – hm, chiar nimeni nu se ocupă de mine? Alerg dintr-o cameră în alta, dar bineînțeles că nicăieri nu-i nimeni cu care să mă întrețin… E ciudat că până acum n-am observat câtă tăcere e aici peste zi și cât de puține lucruri se întâmplă. Cu ce îmi ocupam eu înainte timpul?

Aș putea s-o conving pe Ana să mă lase să ies din când în când din casă? Cu siguranță. S-a putut asta și când Kira era pisică. Cum a procedat ea? Încerc abordarea directă, fug la Ana, miorlăi tare și apoi alerg spre ușa casei. Acolo mă opresc și miorlăi. Și iată: Ana vine după mine și îmi deschide ușa.

— Ei, micule plimbăreț, iar vrei afară? Cred că în curând vom avea nevoie de o ușiță specială, dintr-aceea pentru pisici. Hai, ai grijă de tine!

Hop, deja sunt în fața ușii. A fost simplu. Dar ce fac acum? Pe când eram pui, am mai umblat pe afară, dar ca adult rareori am făcut-o. Iar de când mă numesc Winston, nici atât. E palpitant. Mă decid să vizitez mai întâi curtea. Acolo mă descurc cel mai bine.

Când dau colțul casei spre curte, o văd imediat: Odette! Inima îmi sare din piept și îmi vine să mă întorc din drum. „Prostii!”, mă îmbărbătez, „doar îți doreai ca, atunci când îți vei fi recăpătat corpul, să te întâlnești cu ea! Așadar, du-te la Odette!” Trag adânc aer în piept și îmi continui drumul. Am și ajuns la cornișa pe care stă Odette. Din păcate, nu este singură. Spike și Caramel se află și ei ghemuiți acolo. Și, bineînțeles, mă reperează instantaneu.

— Oh, avem o vizită de stat, se amuză Spike pe seama mea.

— Salut, tinere, răspund eu cât mai prietenos cu putință.

Nu o să mă las provocat de fanfaronul ăsta tigrat.

— Bună, Odette!

— Hei, Winston!

Mă înșel oare sau Odette pare să se bucure că mă vede? Vine la marginea cornișei și privește în jos la mine.

— Ce drăguț că mai dat și tu pe-aici!

Nu, nu m-am înșelat: Odette chiar se bucură că mă vede. Dintr-odată simt o căldură în inimă. Ce senzație minunată!

— Da, m-am gândit să mai trec pe la voi, pe-aici. Sus, la mine, m-am cam plictisit. O companie plăcută nu strică niciodată.

Sper că Odette își dă seama că prin companie plăcută subînțeleg doar prezența ei. Adică nu și pe Spike sau Caramel. Ea miaună veselă:

— Voiam să-ți mulțumesc că ai trimis-o pe fată cu mâncarea. A fost, într-adevăr, un semn de prietenie din partea ta! Și unul foarte delicios!

— Cu tot dragul! N-a fost cine știe ce! mă arăt eu modest.

Odette sare jos și se așază lângă mine.

— Ba da, a însemnat mult. Cred că n-am fost prea prietenoasă cu tine. Cu toate astea, tu ți-ai împărțit cu mine neprețuita hrană. Ai fost generos. Te-am judecat greșit, îmi pare rău!

Își freacă scurt capul de botul meu și inima-mi bubuie mai să-mi spargă pieptul. Mă tem să nu-mi iasă prin gât.

— Nicio problemă, s-a șters totul cu buretele! reușesc să articulez, cu glasul sugrumat.

— Știi, ar fi, de fapt, tare bine dacă ai veni mai des pe aici. Eu, în orice caz, m-aș bucura! zice Odette, care mă privește radiind.

— Noi nu! se aude o voce hotărâtă de undeva, de sus.

Spike pândește de pe cornișă și ne fulgeră cu privirea. Nu, am greșit: mă fulgeră cu privirea.

— Noi nu ne-am bucura deloc dacă înfumurata felină de companie și-ar face veacul pe-aici.

Tocmai voiam să-i dau o replică usturătoare, când Odette se mai alintă încă o dată pe lângă mine.

— Ah, nu-l lua în seamă. Așa face întotdeauna când cineva nou se alătură grupului. Nici cu Caramel n-a fost altfel, iar acum ei sunt cei mai buni prieteni. Hai

mai bine să facem o plimbare! Așa, Spike va avea timp să se calmeze.

Grozav plan! Cu Odette lângă mine, îndrăznesc să fac o tură prin cartier.

Ajunși pe trotuarul din fața casei, îmi vine o idee:

— Ce-ai spune, Odette, să dăm împreună o fugă până la școala Kirei? Știi, ea e fata care ți-a adus mâncarea. Orele ar trebui să se termine acum și cred că s-ar bucura să ne vadă împreună.

— Sigur, de ce nu? Știi drumul?

Aprob din cap și grăbesc pasul. Să sperăm că o să dăm de Kira. Aș dori atât de mult să-i arăt că tactica ei a avut succes și că acum Odette nu mă mai crede arogant…

Cotim de două ori la dreapta, apoi mergem drept o bucată de drum, apoi iar la stânga și iată-ne în fața școlii. Ce-i drept, elevii încă nu se văd. Odette miorlăie dezamăgită:

— Păcat! Unde e fata? Nu e nimeni aici. Credeam că la școală e totdeauna forfotă.

— Da, așa și e. Probabil mai trebuie să așteptăm puțin. O să vezi: când se termină orele, se dezlănțuie iadul.

Ding-dong-ding! Se aude clopoțelul și peste nici două minute suntem înconjurați de elevi.

— Ah, uite, ce dulci sunt! O pisică albă și una neagră!

— Ce drăgălașe!

Copiii se îngrămădesc în jurul nostru. Unii chiar vor să ne mângâie.

Sper că Odette are nervi tari! O studiez cu coada ochiului: nici măcar nu clipește! Foarte bine! Odette este, într-adevăr, o pisică super!

— Ia uite, Kira! strigă cineva. Aia nu e pisica ta?

— O clipă! Vin!

Asta e vocea Kirei, fără îndoială. Planul meu pare să reușească. O clipă mai târziu, ea e lângă noi.

— Oh, Winston! Ce faci aici? Ai venit împreună cu Odette? Vai, ce mă bucur!

Se apleacă și mă mângâie întâi pe mine, apoi pe Odette.

— De unde știe ea numele meu? se miră aceasta.

— Oh… Ăăă… n-am nici cea mai vagă idee, mint eu cu nerușinare.

Adevărul ar tulbura apele cu siguranță.

Cu coada ochiului pot să le văd pe Leonie și Emilia, care se îndreaptă direct spre noi și se opresc, în cele din urmă, foarte aproape.

— Ei, trebuie să-i recunoaștem rusoaicei un merit, ciripește Emilia. Știe să se poarte cu animalele.

— Ha! protestează Leonie. Și eu știu!

Nu! Dobitoaca asta nu poate, pur și simplu, să suporte bucuria altora. Și, ca dovadă a legăturii ei incredibil de bune cu animalele, întinde mâna spre mine.

Vreau să mă trag înapoi, când observ brusc că și doamna Rosenblatt se îndreaptă spre noi. Probabil vrea să-i tragă iar o săpuneală Kirei pe tema „cu animalele e interzis în incinta școlii”. Asta îmi dă o idee genială. Adică sper că genială!

Încă înainte ca doamna Rosenblatt să fie observată de Kira, de Leonie și de Emilia, sar în brațele lui Leonie și mă alint. Îmi frec capul de pieptul ei și torc din răsputeri. Kira privește îngrozită, Leonie râde triumfător:

— Vezi? Pisica ta mă iubește mai mult decât pe tine! A înțeles imediat că eu sunt cea mai mare prietenă a pisicilor. Eu *iubesc* pisicile. Nu-i așa, pisi? face ea și mă mângâie, iar eu torc mai departe. Da, pisi, pisi, ți-e bine cu mine, nu-i așa? Poate că ar trebui să rămâi la mine, ți-ar fi cu siguranță mai bine.

În acest moment, o umbră ne acoperă pe mine și pe Leonie și o voce cunoscută tună:

— Leonie Weichert! Dar n-ai avut tu de curând o foarte gravă alergie la pisici?

Doamna Rosenblatt e chiar lângă noi și o privește supărată foc pe Leonie. Aceasta tresare speriată și mă lasă să cad.

— Ăăă… da… Pisica asta a sărit pe mine. N-am nicio vină!

— Ciudat, mie mi s-a părut mai degrabă că tu și pisica vă înțelegeți de minune. Asta ar putea să însemne că anterior m-ai mințit doar pentru a-ți da importanță și a-i juca o festă colegei tale.

— Nu! Chiar nu, eu…

Leonie nu reușește nicicum s-o scoată la capăt cu explicațiile.

— Ajunge, Leonie! Nu mai vreau să aud nimic. Acum vii la mine în birou pentru o discuție serioasă.

Doamna Rosenblatt se răsucește pe călcâie, iar Leonie pornește în silă, cu capul în pământ, după ea. Și bum! Superagentul Winston a dat iar lovitura!

— Ce-a fost asta?

Între timp, au venit lângă noi Tom și Pauli, care sunt nedumeriți, întrucât au ratat începutul genialului meu spectacol.

— Oooh, zice Kira, cineva tocmai și-a vârât singur capul în laț.

Râd toți trei. Frumos tablou: Kira cu Tom și Pauli. Prieteni adevărați!

O clipă! Mai lipsește ceva! Îmi iau un mic avânt și sar pe umerii Kirei. Și îi ling rapid mai întâi urechea stângă, apoi pe cea dreaptă. Kira înțelege imediat, mă ia în brațe și-mi șoptește:

— Exact, Winston. Codul nostru. Suntem cei mai buni prieteni pe vecie!

***

Cine s-ar fi gândit? Eu și o fetiță! Da, Kira are dreptate: noi doi suntem cei mai buni prieteni pe vecie. Oare prin ce întâmplări vom mai trece împreună? Nu știu încă, dar de-abia aștept să văd.

Mulțumiri

Dacă aș fi știut câtă plăcere poate aduce scrierea unei cărți pentru copii, m-aș fi apucat de multă vreme s-o pun pe hârtie. Faptul că mi-a plăcut așa de mult acest lucru se datorează mai ales lui Sarah Haag și Johannei Müller de la Editura Loewe.

Sarah a fost prima care m-a întrebat dacă mă tentează să scriu o carte pentru copii. În primul moment, nu mi s-a părut o idee bună. De la întrebarea ei și până când am admis faptul că propunerea era inspirată a trebuit să treacă niște ani buni. Îi mulțumesc și o fac și pentru extraordinara îndrumare pe care ne-a oferit-o mie și lui Winston.

Foarte răsfățați am fost și de către Johanna Müller, redactorul cărții. În calitatea ei de specialistă în cărțile pentru copii, a fost lângă mine o prezență constantă, o formidabilă consilieră, întotdeauna cu ideea potrivită la îndemână atunci când era stringentă nevoie de așa ceva. Pentru toate astea, multe mulțumiri!

Un alt „Mulțumesc din suflet!” se cuvine întregii echipe de la Loewe. Dacă Winston a devenit un personaj atât de drăgălaș, asta se datorează nu în ultimul rând faptului că întreaga redacție l-a răsfățat. Sau, cum ar spune Winston: „Pe sfânta mea sardină în ulei, dar frumos mai e aici, la voi!”. Leii[16] sunt și ei până la urmă tot niște pisici și, ca atare, știu foarte bine ce-i face plăcere unui motan de rasă cum e Winston.

În sfârșit, le mulțumesc unicelor și inegalabilelor Kira și Tessa – voi sunteți cele mai bune cititoare de probă din lume!

Frauke Scheunemann, născută în 1969 la Düsseldorf, este doctor în Drept. A lucrat ca voluntară NDR, iar apoi ca jurnalistă și purtătoare de cuvânt. Din 2002 începe să scrie și, împreună cu sora ei, Wiebke Lorenz, publică sub pseudonimul Anne Hertz romane de mare succes.

Cărțile tipărite sub numele Anne Hertz au depășit un milion de exemplare vândute. În 2010 a apărut primul roman semnat Frauke Scheunemann, *Dackelblick,* care a devenit imediat un bestseller și a dat startul unei îndrăgite serii.

Frauke Scheunemann este căsătorită și locuiește la Hamburg împreună cu soțul ei, cei patru copii ai lor și câinele Elmo.

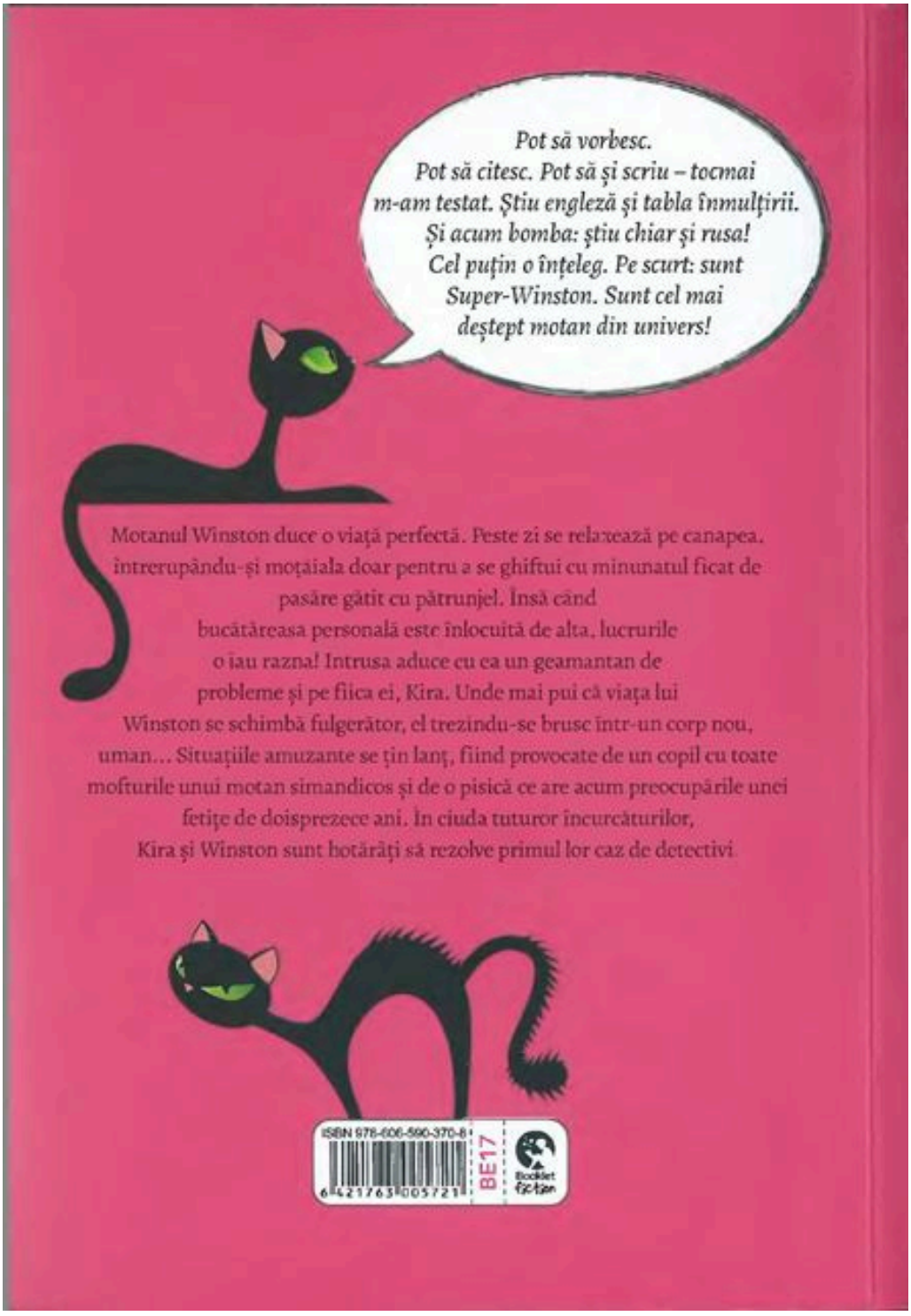
Pot să vorbesc.
Pot să citesc. Pot să și scriu – tocmai
m-am testat. Știu engleză și tabla înmulțirii.
Și acum bomba: știu chiar și rusa!
Cel puțin o înțeleg. Pe scurt: sunt
Super-Winston. Sunt cel mai
deștept motan din univers!
Motanul Winston duce o viață perfectă. Peste zi se relaxează pe canapea, întrerupându-și moțăiala doar pentru a se ghiftui cu minunatul ficat de pasăre gătit cu pătrunjel. Însă când bucătăreasa personală este înlocuită de alta, lucrurile o iau razna! Intrusa aduce cu ea un geamantan de probleme și pe fiica ei, Kira. Unde mai pui că viața lui Winston se schimbă fulgerător, el trezindu-se brusc într-un corp nou, uman... Situațiile amuzante se țin lanț, fiind provocate de un copil cu toate moșturile unui motan simandicos și de o pisică ce are acum preocupările unei fetițe de doisprezece ani. În ciuda tuturor încurcăturilor, Kira și Winston sunt hotărâți să rezolve primul lor caz de detectivi.
ISBN 978-606-590-370-8
BE17
Booklet fiction

{1}. Erwin Schrödinger (1887-1961), fizician austriac, laureat al Premiului Nobel; a imaginat un experiment în care este prezentă o pisică, pentru a evidenția chestiuni ce țin de mecanica cuantică (n. tr.).

{2}. Rasă britanică de pisică, robustă, cu păr scurt (n. tr.).

{3}. În germană, numele înseamnă „petală de trandafir“ (n. tr.).

{4}. Snackuri pentru pisici, date pe post de răsplată sau ca supliment alimentar (n.tr.).

{5}. În germană, joc de cuvinte: *gebildet* = „educat“, „instruit“; *eingebildet* = „încrezut“ (n. tr.).

{6}. În limba germană, numele Editurii Loewe înseamnă „leu”.

Table of Contents

Prolog - sau de ce în unele zile ar fi mai bine să nici nu te dai jos din pat 5

Se deschide o conservă, iar asta nu e singura surpriză urâtă 7

Întâi sfârșitul. Apoi începutul. Și ce început! 14

Socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg 18

Colocatari noi? Mai bine lasă! Sau totuși… 24

Lumea-i plină de primejdii, dar și de aventuri palpitante! Cel puțin asta cred eu 30

Despre oameni și dobitoace. Și despre dobitoace umane 36

Acest loc ciudat numit școală. Sau: cum mi-am petrecut juma' de zi într-o geantă de umăr 41

Uneori, o zi îți schimbă întreaga viață. Și nici nu-ți dai seama de asta din prima 48

Există lucruri imposibile. Sau nu…? 56

Viața în pielea unei fete. Orice lucru e dificil la început… 61

În cușca leului. Pardon, la școala Kirei! 67

La început motan, apoi om și după aceea agent. Ce urmează? Apropo: Odette are parte de o surpriză 74

Primele încercări detectivistice. De ce nu se poate trăi și fără matematică?! 80

Am prieteni curajoși. Apropo: Rusia este o țară îndepărtată 86

Aparent, cele mai bune prietene 91

Parcă nici dracu' nu-i așa de negru. Se urzește un plan 96

La urma urmelor, de ce nu-și ling oamenii urechile? 103

Țigări, capre și chinezi. Plus o reclamă bună 108

Un plan care devine realitate. De fapt, o idee excelentă. De fapt…? 114
Ce legătură să fie între infractori și șireturi?! Uneori, legătura poate fi mai strânsă decât ai crede 120
Dacă vrei să prinzi șoareci, ai nevoie de slănină. Dar cu oamenii trebuie să procedezi altfel 125
Înapoi, la cauza primă. Sau de ce e bine să ai un profesor de fizică acasă 129
Prietenilor adevărați poți să le povestești totul. Greșit: nu doar că poți, ba chiar trebuie! 136
Situațiile speciale cer măsuri speciale. Iar asta e o regulă valabilă și pentru motani! 142
Un experiment. Și-un legământ: cei mai buni prieteni, pe vecie! 149
Totul e la fel ca la început. Sau nu tocmai…? 155
Mulțumiri 162